

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Segon període

Sèrie C - Número 41
5 de març de 2013

Comissió de Benestar, Família i Immigració

Presidència de l'I. Sr. Ferran Falcó i Isern

Sessió núm. 4

SUMARI

Compareixences

acumulades per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00001/10 i 357-00002/10) p. 3

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00003/10) p. 23

Compareixença

d'una representació de la Unió de Petites i Mitjanes Residències per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00004/10) p. 27

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00005/10) p. 30

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 4

La sessió s'obre a les dotze del migdia i vuit minuts. Pre-sideix Ferran Falcó i Isern, acompanyat de la vicepresidenta, Rosa Amorós i Capdevila, i del secretari, David Companyon i Costa. Assisteix la Mesa la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Hi són presents els diputats Ramona Barrufet i Santacana, Violant Cervera i Gòdia, Anna Figueras i Ibàñez, M. Victòria Forns i Fernández, Joan Recasens i Guinot, Montserrat Roura i Massaneda i Anna Solé i Ramos, pel G. P. de Convergència i Unió; Pere Bosch Cuenca, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Eva Granados Galiano, Ferran Pedret i Santos i Núria Segú Ferré, pel G. P. Socialista; Fernando Sánchez Costa i Marisa Xandri Pujol, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Laura Massana Mas, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; José María Espejo-Saavedra Conesa, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibàñez, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió el director general de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, Antoni Codina i Filbà, acompanyat del tècnic Josep Balletbò Sánchez; el president de la Confederació Empresarial de l'Economia Social de Catalunya, Xavier Puig Santulària; la presidenta de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials, Cinta Pascual Montañés; el president de la Unió de Petites i Mitjanes Residències, Vicente Botella Garcia del Cid, i el president de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica, Andrés Rueda Sánchez.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya davant la Comissió de Benestar, Família i Immigració per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00001/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Compareixença.

2. Compareixença d'una representació de la Confederació Empresarial de l'Economia Social de Catalunya davant la Comissió de Benestar, Família i Immigració per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00002/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Compareixença.

3. Compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials davant la Comissió de Benestar, Família i Immigració per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00003/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Compareixença.

4. Compareixença d'una representació de la Unió de Petites i Mitjanes Residències davant la Comissió de Benestar, Família i Immigració per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00004/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Compareixença.

5. Compareixença d'una representació de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica davant la Comissió de Benestar, Família i Immigració per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00005/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Compareixença.

El president

Molt bé, doncs, benvingudes i benvinguts a aquesta Comissió de Benestar, Família i Immigració, en una sessió de cinc punts. Aquesta sessió de cinc punts la faríem en dues tongades. Ara, fins al migdia, substanciaríem els punts primer i segon de l'ordre del dia, que són la compareixença d'una representació de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, i també la compareixença d'una representació de la Confederació Empresarial de l'Economia Social de Catalunya. A la tarda ens quedarien els altres tres punts, que són tres compareixences més, i serien concretament les d'una representació de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials, una altra de la Unió de Petites i Mitjanes Residències davant de la Comissió de Benestar, i finalment la de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència.

Si els sembla bé, havíem pensat –amb els membres de la Mesa i la lletrada– que les entitats que ens acompanyen..., els representants –el senyor Antoni Codina, el senyor Xavier Puig i el senyor Josep Balletbò– tindrien entre tots dos –són tres, però són dos–, quaranta minuts per explicar-se davant de tots vostès. Obrirem un torn dels grups de deu minuts, per valorar tot allò que ens puguin explicar a continuació, i després hi hauria una resposta per part dels compareixents que donaria peu a un segon torn de cinc minuts per als grups; i així arribaríem en principi fins al migdia, fins a aproximadament les dues.

Compareixences

acumulades per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00001/10 i 357-00002/10)

Per tant, si no hi ha res de nou, li donaria la paraula primer de tot al senyor Antoni Codina Filbà, director general de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya. Benvingut.

Antoni Codina i Filbà (director general de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya)

Gràcies, president. Jo faré una intervenció molt breu, només introductòria. En primer lloc, per agrair a aquesta Comissió de Benestar i Immigració, als grups que ho han proposat, doncs, tenir aquesta oportunitat del tercer sector social de Catalunya de poder explicar-los la greu situació per la qual està passant

el sector a causa del moment que viu el país, a causa dels retards en els pagaments de les administracions, a causa de les dificultats d'accés al crèdit, a causa de la disminució dels pressupostos públics, a causa d'aquest conjunt d'elements que estan posant el sector en una situació d'asfíxia, d'enorme dificultat, i que està provocant que un nombre important d'entitats es vegin abocades a reduir els seus serveis, a acomiadar treballadors, i fins i tot algunes, doncs, a tancar, o, diguem-ne, a congelar –esperem que temporalment– la seva activitat, no?

Aquesta presentació per part nostra –dic «per part nostra» perquè som conjuntament avui aquí les dues institucions que representem el sector: la Taula del Tercer Sector i la Confederació Empresarial de l'Economia Social, que és la patronal del tercer sector social de Catalunya–..., doncs, ens hem posat d'acord per articular la presentació en dues parts, eh? La primera part –que farà el president de la confederació, el senyor Xavier Puig– farà referència a la situació d'impagament –quina és a dia d'avui, quin és l'impacte que està tenint sobre les entitats i sobre l'atenció que estem prestant als usuaris. I després, en un segon moment, el senyor Josep Balletbò parlarà de quines solucions estem promovent, articulant, impulsant des del sector per afrontar aquest panorama tan complicat, tant en el curt, com en el mitjà, com en el llarg termini. El senyor Josep Balletbò és expert en finances, s'ha incorporat no fa molt a la Taula del Tercer Sector per impulsar el projecte Finan'3: Enfortiment de les capacitats financeres del tercer sector social. Ens ha semblat que era oportú, a la compareixença d'avui, no només explicar els problemes, sinó també explicar les solucions que estem intentant trobar entre tots plegats.

Per tant, aquí acaba la meua intervenció. Reitero l'agraïment, i, doncs, els meus companys s'encarregaran d'explicar aquestes altres..., bé, el contingut pròpiament de la compareixença.

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyor Codina. Li passem la paraula, com ell mateix ha dit, al senyor Xavier Puig, president de la Confederació Empresarial d'Economia Social de Catalunya. Endavant.

Xavier Puig Santulària (president de la Confederació Empresarial de l'Economia Social de Catalunya)

Bon dia a tothom. Gràcies, senyor president. Agrair l'oportunitat que se'ns dona a la confederació de poder estar aquí juntament amb la taula per poder explicar quina és la situació que en aquests moments el sector està vivint. I bé, com ha dit en Toni, centrarem la nostra intervenció més a emmarcar quina és la situació actual.

La confederació és la patronal del tercer sector social i representa les entitats no lucratives que presten serveis d'atenció a les persones a Catalunya. En el seu conjunt representem unes 1.200 organitzacions que ocupen 45.000 professionals, que amb una voluntat

expressa no mercantil oferim serveis en diferents àmbits d'activitat, com per exemple el lleure educatiu i sociocultural; l'atenció domiciliària; les escoles bressol públiques; la intervenció social amb infants, joves, famílies i altres col·lectius en situació de risc social; la discapacitat física i intel·lectual; la gent gran; l'atenció precoç..., entre d'altres col·lectius als quals prestem els nostres serveis.

Des del rol patronal que desenvolupem, la millora del finançament i la recerca de la sostenibilitat econòmica del sector són elements nuclears de la nostra activitat. El passat mes de desembre del 2012 vam fer pública, conjuntament amb la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya, una aproximació al deute de les administracions públiques amb les organitzacions socials –de les administracions públiques en general, eh?, tant les de nivell local com a nivell central, que en aquest cas seria la Generalitat. Abans de fer un repàs de les dades que tots coneixem, el que voldríem és emmarcar la situació fent tres reflexions prèvies.

La primera, que el sector té mancances pel que fa a la seva consolidació, pel que fa a la contractació i al finançament. Primer, remarcar la transversalitat del que són les polítiques socials d'aquest país. Això vol dir que no només s'aborda la qüestió des d'una única conselleria, sinó que són diverses les que mitjançant la seva acció desenvolupen polítiques socials. Aquest tret també és un tret diferencial de la nostra patronal davant d'altres patronals, ja que estem afectats per aquesta transversalitat. A diferència d'altres sectors vinculats a l'estat del benestar, com poden ser el sector salut o el sector educació, en el moment que esclata la crisi econòmica el sector social i dels serveis socials es troba encara en un procés de regulació i de consolidació pel que fa al finançament, a la regulació laboral, al sistema de concertació de serveis.

El reconeixement dels drets socials a partir de la nova Llei de serveis socials i de la Llei d'autonomia personal i d'atenció a la dependència va representar una profunda transformació dels serveis socials i dels serveis d'atenció a les persones en el nostre país, i sens dubte va permetre el creixement del tercer sector, que es va convertir en un aliat estratègic de l'Administració pública en el desplegament de les polítiques i dels serveis socials. Es van assentar les bases d'un model de col·laboració publicoprivada, i les entitats del tercer sector van aportar la seva trajectòria i la seva expertesa en la gestió de serveis públics d'atenció a les persones mitjançant fórmules diverses de relació amb l'Administració. A diferència dels sectors anteriorment esmentats, el de salut i el d'educació, aquesta relació amb l'Administració per a la gestió de serveis públics es caracteritza per la discrecionalitat i diversitat de les vies de finançament. És a dir, tenim vies que vénen per la subvenció, pels convenis, pels concerts, pels contractes, i si bé s'ha avançat en la concertació d'alguns serveis, encara existeixen massa serveis que es troben en la cartera dels serveis socials i que es segueixen finançant via subvenció, amb el que això significa; per exemple, els centres oberts per a infància, els centres ocupacionals o llars residencials per a persones amb discapacitat.

Aquest fet constitueix una de les principals debilitats del sector. Encara no hi ha una aposta clara per part de les administracions públiques per dotar-lo d'un finançament més estable que permeti garantir la sostenibilitat i la qualitat dels serveis. La plurianualitat encara no s'ha fet extensiva a tots els serveis i a tots els àmbits. Això ha generat unes lògiques de funcionament de les organitzacions que es veuen agreujades davant la situació del deute que tenim i dels impagaments. Les organitzacions ja estaven acostumades a les dinàmiques de gestió –a les seves dinàmiques de gestió interna– que els genera aquesta diversitat o inestabilitat en el finançament. Fa temps que les entitats, a l'igual que altres sectors empresarials, necessiten les línies de finançament bancari per poder fer front a les seves obligacions, independentment de la lògica cíclica del finançament públic.

El segon element que ens afecta molt és la pèrdua de confiança o de garanties de l'Administració pública davant de tercers. Fins ara, el fet de treballar amb l'Administració pública –bé, «fins ara»..., fins entrar en aquesta..., en la crisi del deute– i treballar amb la Generalitat de Catalunya era una garantia: els bancs hi confiaven i el sector també. Ara això ja no és així. La situació de crisi econòmica, social i política ha minat la credibilitat i confiança cap a l'Administració. S'ha socialitzat la morositat de les administracions públiques, i en aquest sentit, ara mateix, treballar en la gestió de serveis públics –i, per tant, tenir l'Administració com a client– dificulta enormement l'accés a vies de finançament bancari.

I l'altre, el tercer element per reflexionar, serien especificitats pròpies del sector no lucratiu. El que impulsa les entitats no lucratives a fer una determinada activitat o a gestionar un determinat servei no és la recerca del benefici econòmic particular, sinó la voluntat de millorar la qualitat de vida de les persones més vulnerables i aconseguir una societat més justa i més cohesionada. Els serveis de les organitzacions del tercer sector social tenen com a centre de la seva actuació les persones que atenen, la qual cosa ha portat a inscriure en el nostre ADN corporatiu la flexibilitat organitzativa per prestar un millor servei a les persones usuàries, en un context on les necessitats socials evolucionen abans que es consolidin les respostes que les satisfan. Cercant l'eficiència en la gestió de recursos –els recursos humans, els econòmics, els materials, els d'infraestructura– es treu el millor rendiment possible per arribar al màxim de persones de la manera més adequada. Les entitats d'iniciativa social cerquen revertir els seus excedents a la societat mitjançant la millora contínua dels serveis a través de nous projectes, de millores tècniques per a l'assistència, incrementant les ràtios de professionals, millorant les condicions de les persones –siguin usuàries o siguin professionals–, adaptacions de les infraestructures a les normatives, etcètera. En aquest sentit, tant per la naturalesa de les nostres organitzacions com pel tipus d'activitat que desenvolupem, els marges econòmics que haurien de permetre afrontar en bones condicions la situació de la crisi, aquests marges, són mínims.

Aquests tres elements previs creiem que són clau per entendre i evidenciar l'impacte dels impagaments o dels no-pagaments que es poden donar en aquests moments i que ens hi veiem afectats com a tercer sector. Dit això, fem un repàs a les principals dades.

El deute de les administracions públiques catalanes amb el tercer sector social. Les dades que ara repasarem, i que són les que es van fer públiques el mes de desembre del 2012, són una projecció del tercer sector social a partir de la recollida de dades d'una mostra de 155 entitats, i que per elles soles ja suporten un deute de 75 milions i escaig d'euros. En data 1 d'octubre del 2012 el deute de les administracions públiques al sector no lucratiu d'atenció a les persones de Catalunya ascendeix, segons aquesta projecció, a 640 milions d'euros, dels quals 590 són del conjunt de les administracions catalanes. Dels 590, el 74 per cent correspon a la Generalitat de Catalunya –435– i el 26 per cent correspon a les administracions locals catalanes –155 milions. Per analitzar una mica el que serien les dades que oferim de la Generalitat, segons la tipologia del finançament el 29 per cent correspon a subvencions, el 28 a concerts, el 22 per cent a contractes, el 20 per cent a convenis, i un 1 per cent a altres fórmules.

El deute, com veiem, està molt repartit entre diferents tipus de finançament, si bé destaca el que està vinculat a subvencions i concerts. Aquesta distribució tan igual entre diferents tipus de finançament ens indica que les entitats que han contestat la nostra enquesta són prestadores –fonamentalment– de serveis, perquè segons l'anuari 2009 del tercer sector el pes de les subvencions en el finançament públic del sector és molt superior, el 64 per cent, i aquí estem dient que les subvencions representen un 29 per cent en aquestes que han contestat l'enquesta.

La distribució segons departaments –perquè ja hem dit, n'he fet esment al principi, que això és una qüestió transversal–: el 65 per cent correspon al Departament de Benestar Social i Família, l'11 per cent al Departament d'Empresa i Ocupació, el 10 per cent al Departament de Salut, el 6 per cent al departament d'educació i un 2 per cent al Departament de Justícia. Com veiem, a nivell de xifres destaca el que està vinculat al Departament de Benestar i Família, però volem remarcar que no és exclusiu. I volem fer èmfasi en això perquè..., això, cal tenir en compte que el sector no lucratiu, el tercer sector, desenvolupa una acció transversal i multidisciplinària.

Aquesta distribució per departaments també encaixa amb l'anuari 2009, que segons l'anuari..., que indica que el Departament de Benestar..., el seu pes amb relació al sector és del 57 per cent del finançament. Segons aquestes dades projectades, el deute del Departament de Benestar Social i Família ascendiria a uns 280 milions, dins dels quals hi ha el pagament pendent del mes de juliol del 2012 als serveis socials concertats. Les factures pendents d'abonar del mes de juliol encara no s'han fet efectives, i tampoc hi ha un pla de retorn d'aquest deute, tot i que he de dir que la conselleria de Benestar ens ha anunciat que ens farà arribar una proposta. (Pausa.) Vull dir, això és recent, eh? Vull dir, que no és de quan es va produir, sinó que

fa una setmana se'ns va anunciar que se'ns faria una proposta del retorn d'aquest deute.

Aprofito per dir que el propassat 28 de febrer es van fer públiques en el *Diari Oficial de la Generalitat* les mesures excepcionals de reducció de les despeses de personal per a l'exercici pressupostari 2013, incloent-hi els concerts o encàrrecs de gestió per a la prestació de serveis socials de l'ICASS amb entitats no incloses al sector públic de la Generalitat, la qual cosa vindrà a agreujar la situació generada pel no-pagament del mes de juliol.

Malgrat que el deute global de les administracions amb el tercer sector ha disminuït durant els darrers deu mesos, comptant des de quan vam fer aquestes últimes dades, eh? –vam passar dels 900 que vam anunciar l'any 2011 als 640 el 2012–, aquest encara continua sent elevat. Segurament, intentant analitzar la situació, ha disminuït perquè hi ha menys volum d'activitat –és a dir, hi ha menys pressupost–, i perquè es va fer el pagament via el Govern de l'Estat amb el pagament a proveïdors, del qual recordo que van quedar moltes de les nostres entitats fora perquè la relació amb l'Administració era via subvenció, i això no entrava en aquella via de pagament.

Algunes reflexions. En el cas de la Generalitat, l'arribada del Fons de liquiditat autonòmic no ens ha servit per sufragar el deute amb el sector no lucratiu. Sabem que l'ordre de prioritat de pagaments del Govern és: primer, el deute financer; segon, el pagament de nòmines al personal propi i alguns concerts, i tercer, els proveïdors. Ens consta que des del Govern s'ha donat la consigna de prioritzar, dins d'aquest apartat de proveïdors, que seria el tercer graó, els concerts amb les entitats socials. Això s'agraeix, però només és una visió parcial del que ens afecta com a sector, que només afecta els concerts, però ja hem dit que la via de finançament té altres mecanismes que no són el concert.

Hi ha un gruix molt important de subvencions pendents de cobrar, de feina ja realitzada i ja pagada –ja hem fet la despesa– per part de les entitats. I només a títol d'exemple, perquè la casuística és molt diversa i no tenim dades de tot, voldria posar sobre la taula les entitats que treballaven en l'àmbit penitenciari, a les quals encara avui se'ls deuen 2.664.000 euros dels anys 2010, 2011 i 2012, no? O el SOC, que també hi han convocatòries de l'any 2009 de formació en sectors prioritaris i emergents adreçats a treballadors en situació d'atur que tampoc no se n'ha rebut el pagament. I d'aquestes 155 que van contestar la nostra sol·licitud de dades, en subvencions –i, per tant, que tampoc en aquests moments no està cobrat– representava ja uns 16 milions dels 75 que hem dit –16 milions d'euros. Evidentment, en el cas de les subvencions, el Departament d'Economia el que ens diu és que està a la cua del que serien els pagaments.

En aquest últim apartat el que voldríem és fer referència a l'impacte del deute. A nivell de les organitzacions, malgrat que totes les entitats del tercer sector han buscat solucions per poder seguir atenent el milió 700.000 persones que avui en dia s'atenen a Catalunya, el deute acumulat i persistent de les administra-

cions està tenint un impacte directe en el funcionament de les entitats i està posant en risc la viabilitat dels serveis, la sostenibilitat de les organitzacions, l'estabilitat en l'ocupació que generem i també la qualitat d'atenció als col·lectius més vulnerables de la nostra societat. Durant l'any 2012, el 90 per cent de les entitats que van contestar l'enquesta manifesten haver hagut d'endarrerir el pagament de nòmines als seus professionals a causa de les dificultats de tresoreria. A més, el 51 per cent d'aquestes entitats manifesta haver hagut de fer ajustaments a les seves plantilles durant l'any 2012. Destacar també que un 20 per cent ha hagut de dur a terme acomiadaments i que un 24 per cent ha adoptat altres mesures, com per exemple, doncs, no substituir les baixes o promocionar..., o substituir les jubilacions, fer reduccions pactades de salaris, fer reajustaments d'horaris, la no-renovació d'algun tipus de contracte o la reducció de ràtios –ja que, com he dit al començament, el que fèiem era superar les ràtios que se'ns demanaven a nivell legal.

A l'igual que passa –i som molt conscients d'això– en altres sectors econòmics, doncs, la situació és crítica, i el que volem, i el que demanem, i el que reclamem, és buscar solucions per poder complir les nostres obligacions cap als usuaris, també cap als professionals –perquè hi han uns convenis laborals que ens hi obliguen–, i cap als nostres mateixos proveïdors –perquè també els hem de pagar puntualment. Com a tal, i per tant com a organització amb capacitat reguladora de les relacions laborals del sector, com a patronal que som, ens preocupa especialment l'impacte en els professionals. En línies generals, prop del 80 per cent dels costos –i dic «en general» perquè dependrà de molts factors, i ja veieu que hi ha una diversitat de finançament i diversitat de departaments– que tenim les organitzacions són costos laborals. És un sector on la força està en les persones, en els professionals que atenen les persones usuàries. I voldria remarcar que la Llei de serveis socials, en el seu article 43, reconeix el paper cabdal del personal que treballa en el camp dels serveis socials, i estableix que l'organització del sistema públic de serveis socials ha de tenir el personal suficient amb la formació, la titulació, els coneixements, l'estabilitat laboral, la capacitat, el reconeixement social i laboral i les aptituds que calguin per garantir l'eficiència i l'eficàcia en la prestació dels serveis.

Quan hi ha impagaments i una situació de deute acumulat com la que estem patint en el sector, cal preguntar-se fins a quin punt es pot garantir aquest precepte que està en l'article 43 de la Llei de serveis socials. Cal vetllar pel compliment dels convenis col·lectius d'aplicació en cada un dels serveis i per unes ràtios professionals que marca la mateixa normativa. I vull dir que no estem al mateix nivell ni en les mateixes condicions que estan ni el sector públic, ni el de salut, ni el d'ensenyament –la part concertada d'aquests sectors. A diferència d'altres sectors, el sector no lucratiu ha demostrat la seva aposta per tenir una ocupació de qualitat, però cal ara més que mai resoldre aquesta situació i avançar cap a un sistema de finançament estable que permeti la continuïtat dels serveis i unes condicions de treball dignes.

Això, el que afecta aquesta situació a nivell organitzatiu. A nivell de costos financers, bé, volem fer la reflexió que en un moment com aquest en què és més necessària que mai l'eficiència i l'optimització dels recursos, les organitzacions socials hem de fer front als costos financers –els interessos bancaris– per cobrir el deute de les diferents administracions i dels diferents nivells de les administracions i poder seguir desenvolupant la nostra activitat. A títol d'exemple, els 70 milions que afecten no només a nosaltres sinó a altres patronals i a altres organitzacions, del deute del Departament de Benestar en concepte d'impagament del mes de juliol del 2012, suposen un cost financer aproximat d'1,5 milions d'euros en el moment de fer l'enquesta –a un preu barat, no és el preu bancari, i tampoc no és el preu que ara Brusselles està dient que s'haurà de pagar en un futur del 8 per cent. Si agaféssim aquestes dades, que són dades d'uns 70 milions, que són reals, que no..., aquestes dades projectades dels 590 milions del conjunt de les administracions, el cost financer que estem suportant, o que..., sí, que hem de suportar al sector, seria de 30 milions d'euros. I estic parlant d'un termini de tres mesos, d'octubre a desembre; no els hem actualitzat.

Aquests recursos de les administracions són per finançar el deute, quan podrien estar-se utilitzant per prestar serveis a usuaris i desenvolupar accions d'intervenció social, que és la missió de les nostres entitats. Faig notar que aquests diners estan anant als mateixos bancs que els governs també estem ajudant. Ho dic perquè podríem demanar-los a aquestes entitats bancàries que tinguessin un tracte especial cap al sector social.

Malgrat les xifres, un 95 per cent de les organitzacions socials, ara per ara, no ha fet ús del seu dret a sol·licitar interessos de demora a les administracions per motiu del deute.

Bé, i ara, per acabar, unes reflexions finals i alguna proposta en clau de futur. Malgrat que el sector té la vocació i el ferm compromís de seguir oferint serveis de qualitat en base a l'esforç d'organitzacions i de professionals, aquesta situació no és sostenible en el temps. Més enllà de les conseqüents dificultats en la gestió dels projectes i serveis, el context d'incertesa que estem vivint actualment està debilitant el sector, ja que mentre estem preocupats per si es cobra a final de mes o per obtenir línies de finançament per fer front al deute de les administracions públiques no estem fent una reflexió profunda i estratègica sobre el futur del sector, sobre la millora contínua de la qualitat de l'atenció als usuaris o sobre com fer sostenible un sistema de serveis socials que estem veient trontollar dia rere dia. S'estan posant en perill drets socials de la ciutadania, així com el model de col·laboració publicoprivada que hem anat construint amb bons resultats fins al moment.

Davant d'això, com a sector d'activitat clau per al futur del país, demanem la prioritització dels pagaments a les organitzacions socials per garantir la continuïtat d'uns serveis públics que responen a drets socials reconeguts; la promoció de mecanismes per al finançament del sector; un pla de retorn del deute que sigui

clar i concís, que permeti a les organitzacions planificar amb temps la gestió dels serveis; una major transparència i transversalitat de les informacions. I el que voldríem és una resposta transversal a nivell de govern de país i de govern també a nivell local adequada al que seria la transversalitat del nostre sector. I també demanem la cobertura per part de l'Administració pública dels interessos financers i de demora que suposa el deute de les administracions cap al sector.

I finalment, anant a una visió més estratègica i a llarg termini, és necessari teixir amb paràmetres de sostenibilitat un pacte per a l'estabilitat del sector entre el Govern, les organitzacions sindicals i les organitzacions empresarials que sigui un full de ruta a mitjà termini per aconseguir un sistema de finançament estable del sector i un model propi de concertació, com existeix en l'àmbit educatiu i el de salut, lligat al catàleg de serveis de la Llei de serveis socials d'aquest país i a altres lleis relacionades. Aquest pacte ha de traçar uns mínims per assolir la qualitat necessària per a l'atenció de les persones, establir un sistema de ràtios ajustat a la realitat dels serveis, determinar els perfils professionals segons la naturalesa de l'activitat o el sistema de càlcul de costos –perquè influeix en les relacions laborals, els costos d'estructura, d'inversió, de finançament, entre d'altres.

Bé, agrair que ens hagin convidat, i després estem disposats a respondre les seves preguntes.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyor Puig. Teòricament queden deu minuts per a la intervenció del segon dels compareixents, però aquesta presidència, diguem-ne, serem generosos per si s'ha d'allargar una miqueta més que ho pugui fer, tot i fer notar que la primera de les intervencions, doncs, ha durat exactament..., gairebé trenta minuts.

En tot cas, tenint present que no ens atabalem perquè serem generosos amb el temps, sí que la teoria ens marca que li queden deu minuts i vint segons al senyor Josep Balletbò. Endavant.

Josep Balletbò Sánchez (tècnic de la Taula d'Entitats del Tercer Sector Social de Catalunya)

Moltes gràcies, senyor president. Bon dia a tothom. En primer lloc, intentaré ser el més breu possible, no allargar-me gaire i no fer-me pesat, perquè és un tema una mica feixuc. Voldria expressar el meu profund agraïment per poder explicar aquí en seu parlamentària el treball que estem fent al tercer sector social, que a més de venir a posar de manifest una situació crítica com ha fet el meu company, doncs, també volem deixar constància que som proactius i estem maldant per trobar solucions que permetin a les entitats del tercer sector social continuar realitzant la seva tasca i continuar aportant valor social.

Dins d'aquest esforç que estem realitzant s'emmarca el projecte Finan'3. Què és el projecte Finan'3? El projecte Finan'3 és un projecte que porta per títol «Enfortir les capacitats financeres de les entitats del tercer

sector social de Catalunya». Entre..., un dels principals objectius específics –millor dit, el principal objectiu específic– d'aquest projecte és identificar i impulsar solucions financeres per al tercer sector social català.

Dins el desenvolupament d'aquest projecte, com a pas previ, hem constatat quina és la situació actual quant a l'oferta de finançament específic per al tercer sector social a Catalunya, dins d'un escenari de restricció creditícia com el que estem patint. Doncs, a banda del que seria la banca tradicional, que no ens ofereix al tercer sector social cap oferta específica, tenim que, des del punt de vista de l'economia social catalana en sentit ampli, hi ha una oferta específica adreçada a les societats cooperatives, a les societats laborals, a les empreses d'inserció i als centres especials de treball. Aquesta oferta prové bàsicament de la banca ètica, concretament l'entitat Fiare, de les cooperatives de crèdit –Coop57, Caixa d'Enginyers, Caja Laboral–, de societats de garantia recíproca –Avalis o Oinarri– i de la societat de capital risc Sicoop i de l'Institut Català de Finances. Podem dir que no existeix una oferta específica de finançament dirigida al tercer sector social en sentit estricte, llevat de les cooperatives –d'atenció a les persones bàsicament–, d'empreses d'inserció i centres especials de treball, que suposen menys d'una cinquena part del sector. També podem manifestar que no existeixen fórmules alternatives de finançament generalitzades al marge dels productes bancaris tradicionals, al contrari del que succeeix a països del nostre entorn pròxim, com França –com a exemple més rellevant.

En el marc del projecte Finan'3 s'està realitzant un treball de recerca i anàlisi d'instruments de finançament que existeixen en dos àmbits: un àmbit sectorial, que seria en l'àmbit dels mercats financers, i un àmbit territorial –la resta d'Espanya i Europa, sobretot en els països de les entitats que pertanyen a la Federació Europea de Banca Ètica i Alternativa. La finalitat és estudiar l'adopció i l'adaptació d'aquells mecanismes de finançament que es considerin més idonis per al tercer sector social.

A quines conclusions podem arribar, hem arribat, després de desenvolupar aquesta anàlisi de veure quina és la realitat –quin és l'escenari que tenim– en l'àmbit català i quina és la realitat –quins són els vehicles de finançament, què trobem– en l'àmbit espanyol i en l'àmbit de la Federació Europea de Bancs Ètics i Alternatius? En definitiva, parlem de pràcticament tot Europa. Doncs, bé, hem arribat a la conclusió que podem –des d'aquestes solucions que ens ofereix l'àmbit sectorial dels mercats financers– intentar crear i implementar una taula de diner entre les entitats inspirada en el mercat interbancari, que podem procedir a l'emissió de títols participatius; en definitiva, són títols de deute social. S'han realitzat ja experiències en aquest sentit, i experiències que han tingut èxit. I també ens podem plantejar la constitució d'un mercat organitzat de deute social, inspirat en el mercat organitzat de renda fixa de l'AIAP, l'Associació d'Intermediaris d'Actius Financers.

En l'àmbit territorial. En l'àmbit territorial podem destacar que hem observat a França un grau de desenvolupament molt elevat en la banca social i en les denominades «finances ètiques», així com en diferents vehicles de finançament de l'economia social en sentit ampli, i del tercer sector social en sentit estricte. Aquestes solucions són solucions alternatives, complementàries. No parlem de solucions substitutòries al que tenim ara; es tracta d'ampliar, no de substituir. Per tant, no volem substituir els productes bancaris tradicionals, sinó que podem ampliar aquesta gamma de possibilitats, de vehicles, de mecanismes de finançament que estiguin a l'abast de les entitats del tercer sector social de Catalunya. Aleshores, aquests mecanismes que hem pogut estudiar en aquest àmbit territorial –sobretot, hi insisteixo, el francès, molt desenvolupat, molt avançat en aquest sentit– són perfectament traslladables a la realitat catalana en un procés gradual d'adopció i de desenvolupament.

Les solucions a què m'he referit es basen a explotar el potencial de l'estalvi ètic o solidari per canalitzar recursos cap al finançament d'entitats i projectes del sector de l'economia social en sentit ampli, i evidentment del tercer sector social en sentit estricte. Es basen també a maximitzar la cooperació entre tots els actors de l'economia social, el sistema financer –sobretot la banca social i la banca ètica–, les administracions públiques; en definitiva, per crear fórmules i instruments de finançament i assessorament. I un exemple molt clar també el tenim a França. A França tenim una entitat que es diu France Active, que ha desenvolupat uns mecanismes, uns vehicles, uns procediments, per finançar els projectes de l'economia social, del tercer sector social, que estan en una fase molt avançada i molt arrelats.

Les diferents modalitats de finançament que abans..., que he assenyalat fins aquí ampliarien els diferents productes i fórmules existents actualment. Hi insisteixo: no són substitutòries. Tampoc tenen la vocació d'ocupar un hipotètic espai erm de recursos que pugui deixar una possible reducció del finançament públic de les polítiques socials, que com a tercer sector social no podem compartir ni admetre. D'altra banda, ens estem referint a vies de finançament que requereixen estudi, reflexió, maduració i un desenvolupament; per tant, no disponibles en un termini curt de temps.

Finalment, és imprescindible facilitar l'accés al crèdit de les entitats del tercer sector social de Catalunya amb urgència. En aquests moments moltes entitats pateixen situacions insostenibles que les poden abocar al tancament, amb el tràgic impacte social que això suposaria per a treballadors i per a usuaris. Per fer efectiu aquest impuls immediat a l'accés al crèdit de les entitats a curt termini, des del tercer sector social de Catalunya demanem, primer, al Govern de la Generalitat de Catalunya, la formalització d'un conveni entre entitats financeres, Avalis i l'Institut Català de Finances per posar a disposició de les entitats línies específiques de finançament per al circulant, sobretot per fer front a les tensions de tresoreria –i també, com no, per a projectes d'inversió–; l'extensió a les entitats del tercer sector social de Catalunya del Fons de garantia

creat pel Departament d'Empresa i Ocupació per prestar garanties per al finançament de les societats cooperatives, les societats agràries de transformació, les societats laborals, les empreses d'inserció i els centres especials de treball. Aquest fons està dotat, fou dotat en el seu moment, amb 11 milions d'euros, dels quals queden disponibles 8 milions d'euros.

Què demanem també a les entitats financeres? Que dotin d'uns criteris d'anàlisi de riscos i de requeriment de garanties que s'adeqüi a les peculiars característiques del tercer sector social. Per exemple, en molts casos entenem que s'hauria de posar més èmfasi per part de les entitats en el moment de demanar garanties a valorar el *know-how* que aporten moltes entitats, perquè tenen una excel·lència i una experiència contrastades en la prestació de serveis socials i que han estat recurrentment valorades per les diferents administracions al contractar any rere any els seus serveis, o al concedir any rere any subvencions a aquestes entitats; són valorades pel seu entorn social i pels seus usuaris. Per tant, entenem que més que –moltes vegades, en moltes ocasions– demanar garanties de béns tangibles patrimonials, que en moltes ocasions no figuren als balanços de les entitats, el sistema financer i les entitats de crèdit haurien de posar en valor aquest *know-how* que aporten aquestes entitats i que ha estat contrastat durant molts anys per la seva història.

La taula demanem això, però en paral·lel, la Taula del Tercer Sector, el tercer sector social en el seu conjunt, ens comprometem a impulsar a mitjà i llarg termini noves fórmules i solucions de finançament del mateix sector i per al sector, en la línia de les propostes que acabem d'exposar. Per avançar en aquesta direcció, anunciem que estem organitzant una jornada especialitzada que tindrà lloc el proper 12 de juny a l'auditori de l'ONCE a Barcelona, que està adreçada a tot el tercer sector social.

Finalment, em permetran que al Parlament de Catalunya li demanem recolzament per aconseguir que les entitats del tercer sector social puguin continuar al costat de les persones més vulnerables de la nostra societat.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor Balletbò, també senyor Xavier Puig, també Antoni Codina. Hem estat quaranta-un minuts i tretze segons exactament; per tant, els agraeixo molt que s'hagin cenyit al temps que teníem previst en aquestes dues intervencions tan estimulants i tan interessants, de fet.

Bé, doncs, donem la paraula als grups parlamentaris. Començaríem donant la paraula al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair lògicament la compareixença, tant per les dades que

ens han aportat com també per les reflexions a nivell de conseqüències –que són certament més punyents fins i tot que les mateixes dades, les conseqüències que pateixen dia a dia les entitats–, com també per un element que jo crec que ja és, si m'ho permeten, doncs, molt comú sempre a les compareixences tant de la confederació com de la taula, i és la capacitat per plantejar propostes també, i alternatives.

El nostre grup parlamentari va tenir oportunitat de ser precisament a la roda de premsa que es va fer el 28 de febrer del 2012. Estava repassant documentació i aquell mateix dia vàrem entrar al Registre del Parlament una proposta de resolució al voltant del tema de la liquiditat amb tot un seguit de propostes; en aquella ocasió no vàrem tenir la sort que fossin aprovades per aquesta comissió, però en tot cas intentaré al llarg de la intervenció, doncs, recuperar-ne algunes, o com a mínim plantejar què creiem nosaltres que es podria fer dintre del marge de maniobra que pugui haver-hi en aquest àmbit.

Tot i això, voldria plantejar també un tema que jo crec que val la pena que el remarcuem, i és el problema d'origen. Aquí tenim un problema d'origen que al nostre entendre l'hem de comentar, i no és un problema d'origen que es faci des d'una anàlisi, si m'ho permeten, nacionalista o d'altres àmbits; és un problema de realitat constatable. Resulta que tenim un govern de la Generalitat que té una sèrie de deutes del Govern de l'Estat, als quals podríem afegir lògicament el dèficit fiscal de 16.000 milions d'euros, però que té un deute de 8.000 milions d'euros, que a més a més ha repetit, ha patit en els últims dos, tres anys, retallades importants a nivell de l'aportació d'ingressos finalistes d'aquest Govern de l'Estat espanyol, reduccions del 91 per cent. Per tant, poca broma: parlem, en dos anys només –del 2011 al 2012–, de 33 milions d'euros que el Govern de l'Estat traspassava a nivell finalista al Departament de Benestar i que han deixat de traspassar-se. I parlem no només del Fons d'acollida i immigració, sinó d'altres partides prou importants, i parlem també d'alguns àmbits en els quals es percep també, doncs, aquest escanyament que pateix el Govern de la Generalitat.

Vull posar un altre exemple que em sembla que val la pena també remarcar-lo: quan els ciutadans o ciutadanes, doncs, optem per la casella de finalitats socials, al darrere el Govern de l'Estat també està aplicant un espoli fiscal, si m'ho permeten, prou considerable. I vull donar una dada: en els últims tres anys, respecte a allò que els ciutadans i ciutadanes han destinat al 0,7 per cent –i, per tant, a entitats del nostre país–, 62 milions han deixat d'arribar a les entitats del nostre país. O sigui, d'allò que nosaltres –els ciutadans– havíem destinat a finalitats socials, 62 milions en els últims tres anys han deixat d'arribar a entitats del nostre país. I, per tant, són diners que podrien haver contribuït a alleugerir, doncs, la situació que pateixen segurament moltes entitats.

Per tant, tenim d'una banda un govern que té una sèrie de deutes, sense accés a més a més al mercat de crèdit i sense cap tipus d'autonomia fiscal. Escassament el Govern de la Generalitat té una capacitat per recap-

tar per via d'ingressos propis 1.000 milions d'euros; la resta, 20.000 milions, depenen del Govern de l'Estat. Si a això hi afegim que aquest Govern de l'Estat en els darrers anys, en els darrers mesos, està aplicant de forma sistemàtica una voluntat de limitar aquella iniciativa que pugui tenir el Parlament de Catalunya a nivell de nous ingressos –i estem parlant de dipòsits bancaris o d'altres iniciatives–, doncs, lògicament aquí tenim el drama servit.

Vol dir això que no tenim marge de maniobra? Vol dir això que no podem fer-hi res? Vol dir això que només ens hem de cenyir a l'estricta faceta de lamentació? No, però és una realitat que l'hem de constatar. És com si ara un ciutadà estigués pagant una hipoteca i resulta que el seu empresari no li pagués. Aquest senyor podria anar al banc i dir-li: «Escolti'm, jo no puc pagar-li la hipoteca, però és que tinc un senyor que és el que em paga el sou cada mes, i aquest senyor no em paga, i, per tant, jo no tinc capacitat per fer front a això.» Per tant, ho repeteixo, més enllà d'anàlisis d'un partit o l'altre, més enllà d'anàlisis des d'un punt de perspectiva nacional, hi ha una constatació que és que el Govern de la Generalitat té una autonomia limitada i és deutora, i per tant això acaba arrossegant tota una sèrie d'entitats.

Abans comentava aquella proposta de resolució que va entrar el nostre grup parlamentari en l'anterior legislatura –a més, la vàrem entrar el dia 28, el mateix dia, doncs, que vàrem assistir a la roda de premsa. Nosaltres quin marge creiem que hi ha a fer? Nosaltres entenem que hi ha marge en quatre conceptes importants: el primer és en transparència, el segon en eficiència, el tercer en lideratge i el quart en tema de diàleg. I començo per aquest quart i per la transparència també. Hem entrat en el Registre del Parlament una iniciativa parlamentària que el que pretén és crear un espai..., sabem que hi ha hagut alguna reunió en aquest sentit, però la volem formalitzada i la volem si pot ser de forma mensual, amb els representants dels departaments afectats per aquest deute –aquells que vostès han citat a nivells de percentatges, doncs, de forma molt metòdica–, amb representants de la taula i de la confederació, i si convé que vinguin altres deutores a nivell d'entitats amb finalitats socials, doncs, cap problema; però per intentar coordinar d'una banda estratègies a llarg termini, però també a curt termini, i per intentar donar el màxim d'informació. Entenem que les entitats han de saber amb la màxima eficiència i amb la màxima celeritat quin és el deute, i si es produiran situacions de problemes de liquiditat com les que van afectar fa alguns mesos i que van provocar, doncs, el trasbals que van provocar en el seu moment.

Per tant, creiem que aquí s'ha d'articular un espai d'informació, un espai de transparència. Mesures també consensuades entre les dues parts, mesures que són perfectament possibles; és a dir, les dues parts han d'intentar acordar, si hi ha algun problema de liquiditat, de quina forma s'intenta solucionar, de quina forma s'intenta vehicular o si prioritzen algunes entitats que tenen més pes segurament en el capítol I o altres que tenen més pes en el finançament públic; per tant, in-

tentar, doncs, a través d'aquest espai comú, fórmules d'acord.

Un segon àmbit de treball, que nosaltres entenem que també hi ha millora: el tema de l'eficiència. Entenem que hi ha millora en aquest àmbit. De fet, el nostre grup intentarà presentar alguna proposta de resolució al voltant de tot l'àmbit de les subvencions i de les relacions entre entitats i Administració, no només per intentar avançar cap a la concertació, que entenem que és important, sinó també intentant millorar en el tema de les subvencions. Seria possible, en aquest moment, plantejar-se un espai de coordinació entre les diferents administracions per intentar que les subvencions milloressin de forma radical? Vaig tenir oportunitat fa algunes setmanes de visitar una entitat, una entitat de Barcelona ciutat. Rebia diners no només de set o vuit departaments diferents de la Generalitat, sinó de diverses administracions. És possible, és demanar molt, que aquestes administracions s'asseguin i intentar coordinar terminis?, intentar facilitar l'administració, la gestió d'aquestes entitats, perquè la documentació que s'hagi d'aportar sigui només en una administració i la resta se'n facin coresponsables? És possible també intentar demanar que aquestes administracions es posin d'acord perquè en casos de manca de pagament pugui haver-hi una coordinació mínima d'aquestes entitats? Nosaltres entenem que aquí, en aquest sentit de coordinació entre diferents administracions –i a més tenint en compte que en aquests moments Convergència i un únic partit està governant tant a la Diputació de Barcelona, com a alguns ajuntaments importants del país, com també a la Generalitat de Catalunya–..., que és important i que hi ha marge per poder guanyar a nivell de coordinació.

I un altre aspecte, a nivell d'aquests pressupòsits, d'aquests aspectes, que és el tema del lideratge. Abans es comentava, doncs, el fet d'intentar signar un conveni amb entitats financeres. Nosaltres entenem que, tot i que lògicament estem parlant d'una situació complicada, en la mesura que el Govern de la Generalitat no té accés al crèdit, sinó que ha de recórrer a la via indirecta..., però el Govern de la Generalitat té marge per liderar aquest procés, per assegurar les entitats financeres –algunes de les quals ja sabem quins beneficis han tingut en els últims anys– i per fer-los vehicular les propostes que s'han de vehicular. És a dir, no pot haver-hi el mateix tracte a nivell financer –a «la Caixa» o per part d'altres entitats financeres– amb una entitat social, que la que es dona a una empresa normal del país. Entenem que això respon o correspon al Govern de la Generalitat, d'asseure aquestes entitats en una mateixa taula per intentar implicar-les en aquesta situació. Si no impliquem les entitats financeres en una situació com la que hi ha, francament, difícilment podrem trobar un espai, doncs, en aquest àmbit.

Per tant, àmbits que nosaltres entenem que hi ha millora: tema de finançament i liquiditat, tema de subvencions i concertació, i tema de contractació. Ho repeteixo, és un problema complex, però el que entenem –tenint en compte que lògicament serà difícil que puguem demanar al Govern de la Generalitat que pugui fer més esforços dels que està fent, tenint en compte

els elements que comentava anteriorment—..., el que sí que hem de posar tots plegats, i estic convençut que també des de la taula es farà, per intentar ser el màxim d'eficients—el màxim d'eficients—, i en definitiva per buscar alternatives que ens permetin resoldre aquesta situació. Per part nostra, intentarem trobar la comprensió.

També voldria fer una última reflexió al voltant de la compareixença, per anar acabant. No sé si em queda molt de temps, senyor president. *(Pausa.)* Un minut. Jo crec que també és bo que en aquests moments, tenint en compte la realitat i tenint en compte els aspectes, els diferents grups parlamentaris intentem vehicular propostes que vagin en la línia del que plantejava també la taula. Jo crec que és la petició que tots plegats ens hauríem de fer. I això també voldria dir que hauríem d'intentar que tot allò que comportés, tant a nivell de compareixences com d'altre, tingués el màxim de suport possible. I, per tant, no me'n vull estar—igual que vaig fer en el seu moment, quan vàrem votar aquestes compareixences—de demanar que sempre que es produeixi una compareixença—i això no va per les entitats, sinó pel grup que va presentar la compareixença—..., s'intentés, tenint en compte que a més a més va ser la praxi habitual d'aquesta comissió l'anterior legislatura, que aquesta compareixença la poguéssim demanar tots els grups parlamentaris. Havia estat habitual—alguns diputats que varen coincidir amb aquest diputat en l'anterior legislatura hi podran coincidir. Més que res perquè els plantejaments, les preocupacions, les propostes que vostès han plantejat aquí al damunt de la taula segurament que tots plegats els podem compartir. Probablement no en compartirem els orígens, ni segurament que compartirem tots els grups polítics les solucions, però sí que lògicament, doncs, en el fet que es produeixi la compareixença segurament que tots hi coincidíem, i repeteixo que hauria estat bé com a origen que aquesta compareixença hagués vingut signada per tots els grups parlamentaris, perquè em sembla que això hauria estat fins i tot d'agrair per a la mateixa entitat, per a la mateixa taula i per a la mateixa confederació.

Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya, la senyora Eva Granados. Endavant.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president, i bona tarda a tothom. Jo també vull agrair la presència de la taula i de la confederació, i donar les gràcies també per la intervenció i la informació que han traslladat en aquesta comissió, i que des del meu grup parlamentari teníem especial interès que es traslladés en seu parlamentària. Hem conegut la informació que ens heu facilitat a través de rodes de premsa i d'informacions—que estem en contacte permanent, no?, amb vosaltres—, però crec que era im-

portant també que vinguéssiu aquí i que poguéssiu explicar quina és la situació en aquests moments, doncs, de les entitats socials del nostre país davant la situació d'impagaments.

El Grup Parlamentari Socialista i el conjunt del Partit dels Socialistes hem endegat, doncs, una sèrie d'accions polítiques al voltant d'aquesta situació, perquè ens preocupa i perquè entenem que el vostre crit d'alerta, que feu en les vostres rodes de premsa, és també un crit d'alerta per a nosaltres, perquè ho hem dit més d'una vegada, ho diuen les dades—quan surten dades de l'atur o quan surt qualsevol dels informes que fan des d'ECAS, des de Creu Roja, des de Càritas o altres entitats socials—, quina és la situació d'emergència social que tenim al nostre país. I davant d'aquesta situació d'emergència social, el fet que tinguem un teixit social com el que representa la Taula del Tercer Sector, amb més de 1.200 entitats i més de 45.000 persones al nostre país que estan atenent les persones més febles del nostre país, entenem que si vosaltres esteu malament el país està malament, i, per tant, era important que fóssiu aquí.

Des del Grup Socialista hem fet una sèrie de preguntes, hem registrat una sèrie de preguntes per escrit al Govern—ho vàrem fer el mes de gener, encara no tenim resposta—, on tractem de posar..., que el Govern posi negre sobre blanc de quina és la situació objectiva dels impagaments, perquè en aquests moments tenim les vostres dades, però sempre que hem escoltat al Govern parlar d'això o bé ho ha minimitzat, o bé no ha facilitat les xifres dient que eren, doncs, subvencions que encara s'estaven duent a terme, i traïent una mica de pes a aquesta contundència de centenars de milions d'euros que vosaltres esteu traslladant com a impagaments manifestos. També estem amb una moció a nivell local; els grups socialistes a nivell municipal estan endegant mocions en els plens municipals dels ajuntaments de Catalunya també posant de manifest aquest problema, perquè entenem que té aquesta rellevància.

La primera qüestió que crec que heu traslladat, però que vull subratllar que crec que és molt important: vosaltres esteu prestant un servei públic, i per tant la prestació que feu és de responsabilitat pública. I, per tant, crec que és molt important que tots tinguem clar el que sou, sou entitats delegades per fer una sèrie de gestions, una sèrie de serveis; que nosaltres entenem que esteu atenent persones que tenen uns drets, i, per tant, vosaltres esteu facilitant que puguin exercir aquests drets. I, per tant, parlem d'uns serveis que són de responsabilitat pública.

La segona que heu traslladat i que a mi em preocupa molt, i quan va estar aquí la consellera la hi vaig traslladar personalment, que és: més enllà de la qüestió de viabilitat econòmica—que és molt important—, més enllà dels ERO—que són molt importants—, de les condicions laborals dels treballadors i dels directius de les entitats, el que està en risc és el sector social del nostre país. I aleshores ja no estem parlant de quantes entitats han de tancar la paradeta, han d'abaixar persiana, ni de quantes persones perden el seu lloc de treball, sinó que estem posant en qüestió quin model de país

tenim, i això que ens omple la boca i d'orgull del model de sector social, eh?, i de model de concertació publicoprivada d'un sector important sense afany de lucre, també està en risc amb aquests impagaments que estem tenint. Aquesta és la percepció que tenim, i m'agradaria saber quina és la vostra sensació. En el moment que el senyor Puig ens traslladava la transcendència d'un pacte entre patronal, sindicats, taula i Govern, entenc que també comparteixen aquesta preocupació que tenim els socialistes sobre el risc del model del sector social directament, i, per tant, del model de país.

La tercera cosa que els volia traslladar també. Clar, estem en una situació de compromisos incomplerts, perquè el mes d'agost, si no ho recordo malament, ja hi va haver una diputació permanent en aquest Parlament, justament per parlar dels impagaments que es van fer el mes de juliol. Des d'aleshores –i d'abans, perquè el mes de novembre del 2011 ja vam tenir un primer impagament–, doncs, hi ha hagut una sèrie d'incompliments per part del Govern. Nosaltres som coneixedors de quines són les dificultats que el senyor..., el Pere Bosch estava remarcant abans, i podem compartir en part quina és aquesta situació, però és evident que sí que hi ha hagut compromisos que s'han anat incomplint de manera sistemàtica.

I la quarta cosa, abans de fer-los preguntes concretes: ens preocupa també aquesta manca de transparència. Hem fet preguntes per escrit, esperem tenir les respostes aviat, de quins són els departaments, subvencions, concerts, contractes, convenis i altres modes de finançament, perquè aquesta mostra que vostès han fet de 155 entitats..., doncs, tinguem quin és l'univers, i, per tant, el Govern ens faciliti tota aquesta informació.

Dit això, m'agradaria que em poguessin respondre algunes preguntes concretes, perquè com que ja fa uns mesos que voltem sobre aquest tema crec que han anat passant coses i que, per tant, vostès deuen tenir molta més informació.

La primera: el setembre del 2012 es va signar el Pla de suport del tercer sector social. El van signar vostès. I en aquest pla de suport hi havia una sèrie de mesures –cinquanta–, però concretament l'objectiu 1 es deia «Estabilitat en el finançament», i aquest objectiu 1 tenia dotze mesures que vostès van signar amb el Govern, i que parlaven de coses molt concretes que s'havien de desenvolupar el 2012. Com que som al març del 2013, ara ja podríem fer balanç del compromís, de compromisos –si s'han complert o no. Parlava de facilitar l'accés al finançament, parlava d'impuls de línies de crèdit de l'ICF per a entitats socials. Vull dir, moltes de les coses que el senyor Balletbò ens ha dit que voldria que passessin i que demanava al Govern, no només ja les van demanar vostès, sinó que a més les van signar, i es va fer un acte solemne al palau del Govern, al palau de la Generalitat. Per tant, ens agradaria saber –a aquest grup parlamentari– quin és el grau de compliment dels compromisos que va adquirir el Govern amb vostès.

Hi havia també un grup de treball sobre un projecte de llei sobre la concertació social, que també estava pre-

vist que es desenvolupés. I també tot el que té a veure amb les caixes, que el senyor Bosch ara també en feia menció, doncs, quina relació sobretot pel que fa a les obres socials i tot el que se'n deriva –de les caixes. A tot això, el Govern s'hi va comprometre amb vostès. Això va ser al setembre, ara estem al març; a aquest grup parlamentari li agradaria saber quin és el grau de compliment sobre aquestes matèries.

La segona cosa concreta: nosaltres estem molt preocupats per la qualitat del servei, i he cregut entendre quan es parlava de tancament de serveis i incompliment de ràtios..., i m'agradaria que em responguessin quantes entitats saben que hagin tancat serveis, que ens en donin alguns exemples concrets, perquè són afirmacions, no?, que han fet i que m'agradaria poder que concretessin una miqueta més. I després, la resposta..., el senyor Puig deia que les ràtios estaven per sobre d'allò marcat legalment, però si hi ha hagut acomiadaments potser s'estan incomplint ràtios; i, per tant, ja no és només l'article 43 de la Llei de serveis socials, sinó que directament s'estan incomplint, bé, les lleis que ens hem marcat en aquest cas de les ràtios de personal de professionals que atenen persones.

I per últim, perquè em deu quedar..., un minut? (*Veus de fons.*) Un quaranta-cinc, fantàstic. Aquest grup parlamentari, el Grup Socialista, en data 20 de desembre, ja fa moltes setmanes, va registrar una proposta de resolució sobre el tema dels impagaments, una proposta de resolució que encara no hem vist en aquesta comissió perquè tot i que ningú hi ha fet esmenes, han anat demanant totes les pròrrogues possibles; si no, avui ja podríem fer el debat sobre propostes concretes. Les propostes que fa el Grup Socialista en aquesta proposta de resolució s'assemblen molt a les propostes que n'he anat prenent notes que feia el senyor Puig amb els cinc punts que ell marcava com a sollicituds o com a demandes que fan vostès al Parlament i al Govern.

Per tant, nosaltres demanem la convocatòria d'una taula d'urgència –dèiem– el mes de febrer, però clar, es veurà això ja el mes de març tot i que es va registrar al desembre. I també demanàvem una taula permanent de seguiment amb les entitats del tercer sector social perjudicades pels impagaments, on hi hagués un pla de pagaments on constin els terminis; on es doni transparència a la situació d'incompliment; on s'ofereixi seguretat a les entitats prestadores de serveis assegurant el pagament els propers mesos i traslladant puntual informació; on s'habiliti l'accés a línies de crèdit, de circulat, línies de capitalització; i també on s'habiliti un fons econòmic per fer front a aquesta suficiència econòmica que en parlava el senyor Balletbò. També demanem en aquesta proposta de resolució que es doti de recursos suficients el Pla de suport del tercer sector social, que s'ampliïn els concerts amb les entitats i que es faci una normativa que doni garanties a la ciutadania i a les entitats que presten serveis concertats. S'assembla molt a les demandes que feien vostès, però també m'agradaria sentir la seva opinió sobre aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Li donem la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, a la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, president. En primer lloc, també vull agrair, doncs, la compareixença del director general de la Taula del Tercer Sector, el senyor Toni Codina; del president de la confederació, Xavier Puig; del senyor Josep Balletbò, per aquesta compareixença, per aquestes explicacions que vostès han donat aquí en aquesta comissió.

I bé, jo crec que més que parlar tots els grups parlamentaris –que evidentment ho hem de fer i hem de donar el nostre punt de vista sobre el que està passant, no?, amb el finançament de les entitats del tercer sector–, crec que sou vosaltres els protagonistes d'aquesta comissió, i, per tant, des del Partit Popular català, doncs, us venim a escoltar i a posar-nos a la vostra disposició. Que evidentment tot allò que nosaltres puguem defensar des d'aquí, des del Parlament, ho defensarem, evidentment des de l'oposició però ho defensarem: amb propostes, amb tot tipus de propostes de resolució, i al Parlament, en seu parlamentària. I, de fet, aquí vull comentar que quan va comparèixer la consellera Neus Munté, doncs, ja li vam posar damunt de la taula el deute que tenia la Generalitat respecte al tercer sector social, i la necessitat que fes front a aquest deute al més aviat possible per tal com teniu la situació actualment.

I bé, el senyor Puig ha fet una radiografia, una radiografia crec que molt clara, no?, de quina és la situació. Hi ha 435 milions que deu la Generalitat, 280 el Departament de Benestar, en els quals s'inclouen aquests 70 milions del mes de juliol. Evidentment, aquesta seria la radiografia econòmica, la situació econòmica en què us trobeu, i que això té unes conseqüències, té un impacte, un impacte molt important –que és un tema que comentava la diputada socialista, i crec que és molt evident–, que és el tema de la qualitat, de la qualitat del tractament de les persones més vulnerables que tenim aquí a Catalunya. Un altre és el tema de la sostenibilitat de les organitzacions; o sigui, en aquests moments, per tot el que vosaltres heu aquí exposat, estan en perill, doncs, totes aquestes organitzacions que depenen de fons públics. I finalment, també el tema dels professionals. Sé que és un tema important perquè, com molt bé heu dit, el 80 per cent dels costos que teniu són laborals.

Vist el diagnòstic, vist el que vosaltres heu exposat aquí, doncs, crec que és evident que hi ha d'haver una millora del finançament; una millora del finançament que..., a hores d'ara jo vull recordar aquí que la Generalitat de Catalunya no té uns pressupostos aprovats –no té uns pressupostos aprovats–, no sabem quina partida destinarà a Benestar –a aquest departament–, i, per tant, el que hauria de fer primer de tot el Govern és aprovar al més aviat possible uns pressupostos.

Des del Partit Popular també creiem que fer política és prioritzar –és prioritzar–, i jo volia posar algunes dades damunt la taula, perquè clar, aquí també el diputat d'Esquerra, doncs, parla molt del deute que té el Govern de l'Estat amb la Generalitat. Sí, però jo també vull dir aquí que amb els diners amb què compta la Generalitat –si no ho recordo malament, el pressupost aproximat de l'any 2012 voltava sobre els 40.000 milions d'euros, suposo que aquest any no es distanciarà molt d'això–..., doncs, jo volia recordar alguns tipus d'ajuts o alguns tipus de subvencions que es donen i que per a nosaltres evidentment no són prioritaris. Entre ells volia dir que entre l'any 2011 i 2012 es van donar subvencions als mitjans de comunicació per import de gairebé de 28 milions, sense tenir en compte els també quasi 400 milions d'euros invertits en la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals durant l'any 2012. També l'any 2012, vull recordar aquí, es van donar subvencions a l'entitat Acció Cultural del País Valencià, amb més d'un milió d'euros, dels quals 715.000 euros han estat per pagar la quota hipotecària anual de l'edifici El Siglo Valenciano, situat al centre de la ciutat de València, on té la seu. Vull dir, si això és prioritzar, doncs, em sembla que el tercer sector ho té cru.

Un altre tema important que s'ha parlat aquí és el tema de les línies de crèdit. És importantíssim –importantíssim– que hi hagi crèdit per tal que us pugueu acollir, doncs, a elles, no? I en aquest sentit, el projecte que ha explicat el senyor Balletbò crec que és interessantíssim, i que es pugui tirar endavant tal com teniu previst. Però el que realment preocupa és aquesta manca de confiança de les entitats bancàries a l'hora de treballar amb l'Administració pública –i que també el Xavier Puig ho ha comentat, no?–, que no hi hagi confiança a l'hora de treballar amb la Generalitat. Per tant, jo aquí sí que demanaria que es faci el màxim esforç per part del Govern de la Generalitat perquè recuperi aquesta confiança perduda i que d'aquesta forma sigui possible que les entitats del tercer sector es puguin beneficiar del crèdit.

Llavors, jo li volia preguntar al senyor Balletbò: veu possible que es pugui recuperar aquesta confiança? I què ha de fer el Govern, doncs, perquè es pugui tornar a generar crèdit? També aprofito, parlant de tot el tema dels costos financers, per instar el Govern a assumir, doncs, aquests costos financers de les entitats del tercer sector que s'hagin pogut derivar de retards en els pagaments de les subvencions.

Bé, dit això, també voldria destacar –és evident, no?–, doncs, el gran esforç que esteu fent des de totes les entitats del tercer sector, tots els treballadors, tots els professionals –que, bé, molts segurament desconeixen si cobraran a final de mes. I jo puc parlar, i us ho puc assegurar, que des del Partit Popular, des dels diputats que tenim catalans a Madrid, s'està fent un esforç i s'està parlant amb el ministeri perquè es pugui rascar el màxim possible perquè les entitats del tercer sector aquí a Catalunya també se'n vegin beneficiades. I en aquest sentit torno al començament, no?, que és dir que el Partit Popular de Catalunya es posa

a disposició vostra, i que demaneu allò que creieu que us fa falta i que estigui a mans nostres.

Bé. Finalment, i per acabar, volia destacar també que heu comentat el tema de..., em sembla que era el senyor Puig, parlava dels ajuts que es van rebre per pagar proveïdors per part de l'Estat i del Fons de liquiditat, però que a vosaltres no us va arribar res, o... No ho sé, bé, així ho he entès, no? O... (*Algú diu: «Són subvencions.»*) Perquè, clar, sou subvenció i llavors... (*Veus de fons.*) D'acord. Doncs, bé, que això també s'ha de dir, no? Que la Generalitat ha rebut 11.000 milions d'euros amb el Fons de liquiditat, que em sembla que per a aquest any 2013 se n'han demanat 9.000 més –9.000 milions d'euros més, vull dir, no és una «tonteïria»–, i per tant m'agradaria que part d'aquests diners, una mínima part, es pogués destinar al tercer sector.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, la Laura Massana. Endavant.

Laura Massana Mas

Gràcies, president. Gràcies també al senyor Codina, al senyor Balletbò i al senyor Puig. No per conèixer el que ens han explicat és menys important el fet que ho hagin fet avui en seu parlamentària, i amb tots plegats, per poder fer aquesta reflexió col·lectiva. Han fet una radiografia clara i punyent de la situació del sector. Una radiografia que gairebé és un escàner d'aquests, no?, que s'ha dit tot. S'ha dit tot el que hi ha i tot el que està passant.

Comparteixo que estem en un moment on la cirurgia fina d'allò que podríem aplicar a les polítiques socials..., perquè tenim unes lleis que són les que ens van fer avançar, com així ho ha explicat el senyor Puig, a consolidar aquestes bases de la relació publicoprivada, i era el nostre gran avenç: Llei de serveis socials, Llei dels drets dels infants, la mateixa Llei d'autonomia personal i dependència aplicada a Catalunya. Però avui la imatge que ha quedat per a mi és la del col·lapse; la del col·lapse, la del risc i la d'un vaixell que pot ser molt potent, que és el del tercer sector, un vaixell on amb les nostres lleis fèiem que hi tinguéssim cabuda tots, perquè era un vaixell on portar els drets, no on portar la beneficència o la lliure discrecionalitat, i està en risc. Avui els grups que m'han precedit han explicat les seves actuacions, el que han fet, el que han proposat. Tot això ho hem proposat tots, pràcticament: que es pagués el deute, especialment quan vam patir la qüestió, doncs, dels impagaments a l'agost, que es prioritzés. Hem demanat calendarització, hem demanat prioritització, hem demanat, doncs, que hi hagi pacte, que hi hagi avenç. Però avui hem aprofundit en coses noves molt importants que potser desconèixíem perquè no estem en un departament d'economia, eh?, i això crec que és substantiu.

Miri, nosaltres que apostem decididament, doncs, per aquesta col·laboració publicoprivada, entenent que els nostres serveis no són només propis de l'Administració, sinó que les entitats d'iniciativa social tenien aquest compromís històric i que les nostres lleis us ho reconeixen, creiem que si entenem tots i totes –com ho entenem nosaltres– que el tercer sector és la nostra, diríem, punta de llança de les polítiques socials, ha de tenir més suport públic, i crec que en això ens hi hem d'embarcar tots.

M'interessen molt algunes qüestions. Per exemple, i ho deia la diputada Granados, la llei de concertació seria important –una llei de concertació dels serveis socials. Tot el que s'ha explicat avui –tot el que s'ha explicat avui– ve fruit d'aquesta dispersió de subvencions, de models diferents relacionals i contractuals. Creiem que això seria important i és un compromís que s'havia adquirit, que també l'havíem adquirit tots, i voldríem saber si en això la consellera els ha fet algun avenç, perquè a nosaltres en compareixença no ens ho va explicar.

Hi ha un aspecte que avui no han tocat, que és el de la contractació i la situació de la contractació amb els diferents departaments, i aquests casos que hem anat veient de contractació amb entitats amb ànim de lucre en detriment de les entitats no lucratives. Ens agradaria aquí que hi aprofundíssin una mica; ho dic per no oblidar-ho.

Ens sembla important, doncs, aprofundir en això que avui ens ha explicat, sobretot, sobretot Finançes. És a dir, l'explicació de la situació. Per exemple, tot el procés l'estan fent de la mà del Govern o l'estan fent vostres sols com a tercer sector? El Govern hi té un paper rellevant, té un paper actiu? Hi està al capdavant? Això ens interessa.

Saben vostès que en els costos del deute hem demanat també, com algun altre grup, que es paguin, doncs, els costos financers, perquè ens sembla que això ja és, diríem, en aquest vaixell que comentava, la bomba final, no? Perquè si això és així, moltes entitats, doncs, no el podran pagar. És a dir, vostès estan fent de banc i estan fent de caixa de les nostres polítiques socials, i a més a més s'estan endeutant, i a més a més no saben ni si els pagaran una part del deute que tenen, i a més a més hauran de pagar els costos financers del deute que van adquirint per poder seguir fent les nostres polítiques socials; em sembla increïble. Per tant, aquí quines garanties hi ha que es pugui pagar aquest cost financer, perquè sí que han dit que la consellera fa uns poquets dies –perquè d'això tampoc en tenim coneixement els grups de la cambra, crec–, fa uns pocs dies, es va comprometre a pagar el deute. Sí que mai, mai, mai, ni per molt que hàgim preguntat, hem sentit de la boca ni abans del senyor Cleries, ni actualment, doncs, de la senyora Munté, el fet que assumissin els costos financers.

M'ha preocupat molt en aquest impacte del deute la qüestió dels professionals en paral·lel amb la dels usuaris i les usuàries, eh? Aquí se n'ha fet esment. I que no està en risc només l'article 43. Hi ha una cosa que volia que m'aprofundíssin. Diu: «S'estan incomplint els

convenis col·lectius.» S'estan incomplint com i per part de qui? És a dir, s'estan aplicant altres convenis? És a dir, algun educador social o treballadora social fa unes funcions d'auxiliar administratiu? És a dir, que expliquin una mica si s'està fent perquè no es pot mantenir, diríem, el contracte laboral que pertocaria per conveni, o és que s'estan incomplint coses que deia el conveni: de formació, de seguretat, no ho sé. Una mica, quin és la situació.

Jo vull comentar una major. I aquí tothom hi diu una mica la seva, tothom es posa a disposició, però jo vull anar a la major. I de fet l'ha dit el senyor Puig; diu: «El Govern prioritza els mercantils, el deute amb les entitats mercantils, amb les entitats financeres» —mercantils també, eh?, que aquest és on...— «mercantils i financeres, els seus propis treballadors —és a dir, la funció pública—, i després a proveïdors, i nosaltres estem en el *pack* de proveïdors.» Òbviament, estan en el *pack* de proveïdors. Per què? Doncs, perquè el Partit Socialista Obrer Espanyol i el Partit Popular van canviar la Constitució perquè es pogués fer una llei d'estabilitat pressupostària, que després Convergència i Unió va acatar fermament, i per això les entitats socials estan a la cua dels pagaments, i abans que elles hi ha tota aquesta altra prioritització. És a dir, a rescatar abans els bancs que a rescatar les persones.

Jo aquí, quan es demana aquest treball col·lectiu, crec que com a comissió ens ho hauríem de fer mirar i hauríem d'intentar proposar que si volem salvar —i aquí és on acabaré la meva intervenció— un sector que és un sector, com s'ha dit clarament, adreçat a les persones, però que a més a més per a Catalunya és un sector productiu i un sector que crea economia —que aquesta és l'altra part que també m'interessaria—, tenim l'obligació de posar en valor el que això significa i intentar canviar allà on puguem i amb les majories que siguin possibles aquesta situació, i si més no denunciar-la. No la podem seguir acatant si volem mantenir, com deia la senyora Granados, el nostre model social, el nostre model de país. Si no acabem amb la Llei d'estabilitat pressupostària, això serà impossible.

Els comentava que falta aquesta reflexió de la importància que té el tercer sector, i crec que és una reflexió que és la que hauríem d'intentar explicar també a la ciutadania: que és el 3 per cent del PIB, que són unes cent mil persones ocupades, que es crea economia i economia adreçada a les persones. Per tant, com s'ha dit moltes vegades, el tercer sector no pressuposa una pèrdua ni una desinversió sinó que, al contrari, és una inversió: inversió social. I l'hem d'enfortir, aquest tercer sector; per això hi ha aquest pla de suport, que a mi m'agradaria que fessin una valoració de a quins punts convé fer-los una rebrincada per avançar més, i quins punts, doncs, ja estan avançant.

«Enfortir» també vol dir enfortir drets laborals, i «enfortir» també vol dir enfortir la capacitat econòmica, i aquesta és la part també que jo deia que tenia interès; sobretot, això: quin paper està fent el Govern. I els llanço una proposta: si creuen vostès convenient i positiu que entre tots els membres d'aquesta comissió, els portaveus demanéssim una compareixença a la Comissió d'Economia per tal que els portaveus que

porten economia puguin sentir de primera mà què és economia, què és el tercer sector, que jo crec que molts ho desconeixen i veuen això com un lloc on s'hi posen diners però que no retornen. Per tant, per explicar bé aquest retorn social i aquest retorn també en PIB, i que puguin també escoltar i fer-se partícips de les propostes sobre com treballar financerament, i les propostes que vostès, doncs, tenen i ens han presentat avui. Jo crec que això... Valorin-ho vostès, eh? Jo també proposo que ho fem tots col·lectivament, que puguem donar-li aquesta possibilitat. Crec que seria un bon lloc perquè els portaveus d'economia, doncs, tinguessin aquesta visió.

Com jo els deia, m'havia apuntat que estem plenament convençudes i convençuts de la utilitat de les seves organitzacions i entitats, no volem que hi hagi més persianes abaixades, no volem més pèrdua de drets i reivindiquem aquesta aportació econòmica i social a les entitats.

Necessitem transparència; aquí també s'ha dit. Necessitem transparència del Govern. Nosaltres no entenem per què per exemple a la pàgina d'Economia s'ha tret una pestanya on s'explicava quin nivell de deute, quan es pagaria i com es pagaria a les entitats; volem que això torni. Necessitem transparència de l'Administració a saber com i de quin manera farà les coses, també per poder col·laborar al fet que vagin millor, i necessitem construir aquesta confiança que el senyor Puig deia que s'havia perdut entre l'Administració, entre la banca. Però jo crec que el que sobretot necessitem és tenir present que un país que vol el seu futur se l'ha de guanyar també, i se l'ha de treballar tenint en compte les prioritats que li vol donar a aquest nou país i a aquest nou model. I si les prioritats són que volem un país amb dignitat, amb benestar, vostès són imprescindibles.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muchas gracias, presidente. En primer lugar comenzar, como no puede ser de otra manera, agradeciendo las comparecencias del señor Puig, del señor Balletbó y del señor Codina, no solo por ser unas comparecencias meramente descriptivas o narrativas de las situaciones que están pasando las entidades del tercer sector, sino sobre todo también por ser unas comparecencias con una gran carga positiva, como singularmente el señor Balletbó al final de su intervención pues lo ha demostrado, y creo que esto es lo que nos ayuda a nosotros a ponernos más en su piel y poder trabajar sobre esas propuestas, que sin duda —compartiendo todas, algunas o unas cuantas de ellas— seguro que se puede empezar a trabajar a partir de ahí.

En segundo lugar, personalmente disculparme por el retraso que me ha impedido oír parte de la inter-

vención principalmente del señor Puig y del señor Codina; tenía otra reunión y no he podido. Pero en cualquier caso he llegado..., he tenido oportunidad también de reunirme en algún momento con ellos dos y escuchar de su propia también..., personalmente una descripción de la situación que hoy también han venido aquí, en sede parlamentaria, a exponernos; por lo tanto, creo que tengo conocimiento directo también de lo que han venido a exponer. En cualquier caso, creo que la situación de impago, y en esto estamos..., o de los impagos que están sufriendo las entidades del tercer sector, ninguno vamos a disentir en eso. Es una situación muy grave, que está generando unos perjuicios importantes, que podríamos decir que afectan a determinados..., a varios ámbitos.

En primer lugar, son unos perjuicios para los más necesitados, que son aquellos a los que las entidades del tercer sector están atendiendo. Eso creo que es lo que a cualquier persona cuando se le habla de los impagos al tercer sector le viene a la cabeza, pero no podemos perder tampoco de vista que esta situación de impagos genera también unos perjuicios específicos para las empresas y las entidades que están prestando estos servicios, y esto a veces se obvia o se pasa por encima y solo se piensa en las personas destinatarias de esos servicios. Cuando estas empresas y entidades quedan perjudicadas por los impagos que están sufriendo o que están cargando a sus espaldas por parte de la Administración de la Generalitat, también se están a su vez generando perjuicios para los trabajadores de estas entidades y empresas del sector, y al final lo que se está generando es un problema, un perjuicio para la economía catalana en general –ya se han dicho aquí cifras que supone el tercer sector social, el 3 por ciento del PIB. Entonces, no es solo un problema específico del tercer sector, sino un problema de la propia economía catalana. En este sentido, me parece..., no lo tenía yo como parte de la intervención pero me parece muy oportuna, como se acaba de decir por parte de la diputada de Iniciativa, la solicitud de que a su vez también puedan comparecer, si lo estiman conveniente, en la Comisión de Economía.

Ante la descripción o narración de la situación de impagos que todos conocemos y que ya tiene una duración en el tiempo bastante larga, claro, las propuestas –que después hablaremos de ellas– por su parte son muy positivas, pero tenemos que atender también –creo yo– primero al comportamiento que al respecto, pues, puedan tener la formación del Gobierno y la formación que le da apoyo, que es Esquerra Republicana, como todos sabemos. En este sentido, ¿qué es lo que sucede? Que como ya se dijo, yo personalmente se lo dije a la consejera aquí en esta misma sala, no tenemos ni los presupuestos del 2013. Estamos en marzo del 2013 y no tenemos ni el proyecto de los presupuestos del 2013. Así las propuestas son muy bonitas, pero no podemos saber si realmente hay voluntad de llevarlas a cabo.

Además, en este ámbito también presupuestario, por parte de la formación que da apoyo al Gobierno ya se ha dicho que da igual lo que digan los presupuestos. Es decir, se van a aprobar con la única condición

–y esto lo relaciono con lo que ha dicho el diputado de Esquerra Republicana– de que se haga referencia a lo que él considera el origen del problema: que la culpa de todo es de España. Es decir, yo respeto la posición política, evidentemente no estamos de acuerdo, pero a las entidades del tercer sector, los trabajadores del tercer sector, los destinatarios de los servicios del tercer sector, lo que les interesa son las soluciones; no les interesa, o al menos en mi opinión, si esto es culpa de España o no es culpa de España. Les interesan las soluciones, y creo que nos deberíamos centrar en las soluciones, porque al final aquí hay un presupuesto, hay un dinero, y este es el dinero que se ha de administrar. Después podemos hablar de las causas, pero estos señores y las personas a las que atienden lo que están es demandando soluciones y no simplemente una descripción de las causas, que son muy subjetivas y en las que podemos seguramente disentir; en las soluciones seguramente estemos todos de acuerdo. Por otra parte, además, en el ámbito de las soluciones, pues, tampoco he visto una concreción por parte de este grupo. Falta ver lo que dirá Convergència i Unió, que es el grupo que finalmente tiene en su mano la elaboración de los presupuestos; sabemos que diga lo que diga Esquerra Republicana lo va a apoyar, no va a hacer ninguna corrección a los presupuestos –así lo ha anunciado su líder, no es que lo diga yo.

Bien, entrando ya en lo que creo que es lo importante de su comparecencia hoy aquí, y es la búsqueda de las soluciones –y ustedes han expuesto algunas, singularmente el señor Balletbò, que también estaban efectivamente en algunos acuerdos que ya se habían suscrito con el Gobierno de la Generalitat y que parece que hoy por hoy tampoco se han llevado a cabo–, a estas alturas no las tenemos. En cualquier caso, yo creo que la primera de las soluciones, sin perjuicio de lo que se haga después para que no vuelva a darse esta situación, es pagar las deudas. Creo que es que no hay más que hablar. Es decir, son unas deudas que tiene la Administración con las entidades del tercer sector, e indirectamente con sus trabajadores y con las personas a las que da servicio o a las que atienden el tercer sector social y las entidades que forman parte de él. La primera es pagar esas deudas. Y efectivamente aquí se ha hablado de prioridades. Habrá más o habrá menos dinero, pero hay dinero, y gestionando prioridades se puede destinar a unas cosas o a otras. Esto creo que es la primera de las soluciones y la que no podemos soslayar hablando de otras cosas.

Por supuesto, creo que son muy importantes las soluciones en el ámbito financiero, en el ámbito del desarrollo de productos financieros específicos destinados al tercer sector social. En este sentido, se ha hablado de líneas de crédito específicas, que podrían estar relacionadas con el Institut Català de Finances y Avalis. Creo que es una solución, además, de relativamente sencilla implantación, por cuanto estas líneas existen en muchos sectores productivos de la economía catalana –y quien les habla lo conoce por experiencia, porque he trabajado en el mundo financiero–, y parece mentira que en el ámbito del tercer sector social no se hayan puesto en marcha líneas, siquiera estas líneas, porque digo que la primera de las soluciones es el pa-

go de las deudas. Pero parece mentira que, ni siquiera poniéndose de manifiesto que existe esta dificultad de pago, no se hayan puesto en funcionamiento unas líneas que permitan temporalmente paliar esta situación. Creo que la puesta en marcha de estas líneas es urgente, creo que el Govern tiene mecanismos suficientes para llevarlo a cabo, y creo que es una demanda que todos los grupos deberíamos urgentemente trasladar a la *conselleria*, al *departament*.

Ha hablado el señor Balletbò de la posible emisión de títulos participativos, que es una solución técnica peculiar porque en el mundo del tercer sector es algo yo creo nuevo, y fuera del ámbito empresarial y de la gran empresa y de la banca esto es algo..., yo creo que es bastante nuevo. Puede ser técnicamente estudiable, pero desde luego no creo que sea muy viable si la Administración sigue adeudando dinero al tercer sector, porque entonces esos títulos participativos será difícil que tengan salida en un mercado, ¿no?

Otra cosa en la que sí que estamos de acuerdo yo creo todos es en la necesidad de transparencia. Espero que lo estemos todos, espero que también lo esté el Grupo de Convergència i Unió, porque todos, yo creo, hemos hecho la pregunta de cuánto se adeuda al tercer sector y nunca nos han contestado, nadie lo sabe. Ustedes han dicho cifras, parece ser; yo no estaba en este momento, lo reconozco, pero por lo que han dicho otros grupos, sí –acabo en un momento, señor presidente–, y creo que esto es importante.

Y como una propuesta que yo les lanzo –y la enlazo con una pregunta– es la posibilidad de que..., bueno, la necesidad de que se inste también a la *conselleria* a que promueva convenios de colaboración con las obras sociales de las entidades empresariales y financieras, que aunque parece que se ha olvidado que todavía existen, pues es cierto que algunas entidades empresariales, grandes empresas y obras y entidades financieras tienen esas obras sociales, y hay que exigirles a esas empresas que cumplan sus finalidades. Y enlazo con la pregunta que les quería hacer, y es si tienen en este sentido algún mecanismo de colaboración con este tipo de obras sociales.

Y acabar, pues, volviéndoles a agradecer su presencia aquí y poniéndome a su disposición como representante de Ciudadans.

Gracias, señor presidente.

El president

Molt bé, moltes gràcies, diputat. En nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula en Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Hola, bon dia. Parlo en substitució de la Georgina –com sabeu està de baixa per maternitat–, i volia fer primer una petició al conjunt de la comissió. No sé si això es fa en altres comissions o no i si se surt una mica de la norma, però els diferents ponents a les comissions porten normalment el que expliquen o exposen les dades, la quantitat de dades interessants que s'han

dit, de forma escrita també, i seria molt interessant, almenys per a nosaltres, que hi hagués una tasca de recopilació d'aquests documents, si els sembla bé a cadascun dels ponents, i fer-nos-ho arribar als grups per així a més a més poder-ho compartir nosaltres dins dels nostres grups i poder tenir totes les dades, que hem anat algunes d'elles apuntant, però que la majoria no ens han quedat escrites. No sé si això es fa en altres comissions o no, o si es pot sol·licitar expressament com a dinàmica de treball habitual. A nosaltres, almenys, ens interessaria molt per poder analitzar després amb calma tota la informació que se'ns ha facilitat, i a més poder-ne fer un seguiment després amb la interacció que puguem fer amb el Govern en forma de preguntes o amb compareixences dels consellers.

Això era la proposta a la comissió. Moltes gràcies per la intervenció, per tota la informació. Entenem que és trist, d'alguna manera, no?, que la intervenció que es faci des del tercer sector, en comptes de parlar principalment de quin és el grau d'atenció, o què està passant al voltant del tercer sector –què s'està atenent i no–, bàsicament parli de finances, que és una mica el càncer que està ocupant el conjunt d'accions de govern en general, que són bàsicament totes relacionades amb el finançament i amb les crisis de tresoreria que està generant.

Entenem que tot aquest cicle de traspàs de deute, de centrifugació del deute de les administracions, per dir-ho ràpid, a entitats del tercer sector i ONG..., és a dir, aquells *partners* que han estat equiparats de forma comptable a empreses i que no ho són, i que gestionen i fan funcions que no són pròpies de l'empresa, diguéssim, en el mercat lliure, de proveïment de serveis ics, sinó que a més a més fan un proveïment de serveis estratègics, d'un valor social estratègic; però, en canvi, comptablement i a efectes tècnics estan equiparades en la comptabilitat a aquestes empreses.

Això comença d'alguna manera..., ho dic perquè a més a més ho conec de prop personalment, la tensió que es desplaça de l'Administració, el deute que es desplaça de l'Administració a aquestes entitats, que o bé han de tancar, o bé assumeixen una part del deute –i a més d'interessos bancaris– que li correspondria a l'Administració assumir, però l'assumeixen pròpiament; i, a més a més, la lògica tensió de tresoreria que porta a situacions de desesperació, no?, fins a l'esgotament de les línies de crèdit per part de la banca tradicional –segurament, doncs, la banca ètica i cooperativa també té un límit a l'hora de prestar diners, o no se'n vol abusar, o el que sigui; en tot cas, és l'única que a dia d'avui té líquid encara per prestar. I es recorre fins i tot a altres fórmules més perilloses per tal de tenir líquid, comptant a més a més que tard o d'hora –i sempre amb una incertesa absoluta sobre els terminis– l'Administració paga, perquè una cosa és pagar amb retard, l'altra a més a més és generar una incertesa absoluta, que fa que a més a més les direccions de les entitats que depenen d'aquestes subvencions i que haurien d'estar al cent per cent dedicades en temps de crisi, de dificultats, a atendre la realitat social al carrer, estiguin gairebé més preocupades per com sobre-

viure com a estructura, lògicament, no?, que a fer la feina que en realitat s'havien proposat fer.

Això comença amb el Govern tripartit, aquest desplaçament automàtic del deute cap a les entitats, amb una facilitat que a nosaltres com a formació política ens va esfereir, la facilitat de traslladar els problemes de l'Administració mentre encara la Generalitat tenia capacitat d'endeutament, la capacitat d'ensorrar moltes ONG i moltes entitats del tercer sector; «ensorrar», diguéssim, traspasar-los els problemes. Ens va colpir perquè entenem que les prioritats d'aquell Govern eren unes altres; Convergència, diguéssim, continua aplicant el mateix mètode. Però amb tot plegat també creiem nosaltres que es qüestiona..., i amb això no ho vull dir de forma negativa ni taxativa, sinó que hi ha un qüestionament del model de prestació de determinats serveis a través d'aquesta concertació quan una de les parts se salta la concertació, no? Quan una de les parts és insegura en el pagament, és insegura en els terminis, etcètera, hi ha un qüestionament en tot cas de si aquest és el millor model, si no hi ha una Administració fiable que pugui respondre dels seus compromisos de terminis, etcètera. Òbviament, vivim en una situació on, ja s'ha dit abans, hi va haver bàsicament tres partits d'aquesta cambra –el Partit Popular, el Partit Socialista i Convergència– que van aprovar prioritzar el pagament del deute per sobre de qualsevol altre objectiu estratègic o objectiu per a la política del país, no?, com podrien ser perfectament les entitats del tercer sector. I així ens va –i així ens va, i així ens anirà en el futur.

Però no obstant això, és lloable també la capacitat –almenys pel desplegament de propostes i d'anàlisis que s'han fet en ambdues exposicions– de reacció del tercer sector. I a nosaltres, crec que a més a més ja s'ha dit, ens interessa enormement veure l'evolució de les propostes i la seva aplicació –d'aquest projecte Finan'3, amb totes les propostes que contenia, no? Però sobretot ens queda la conclusió, de tota la seva exposició, de la importància estratègica que tenen per a aquest sector –que, alhora, ja hem esmentat que per nosaltres té un valor estratègic de país– les finances ètiques i solidàries, o les finances ètiques i cooperatives, els sistemes al marge de la banca tradicional de generació d'estalvi, i, per tant, de crèdit i de líquid. Si això és tan estratègic per a un sector que és estratègic per al país, si això es reconeix que ha estat clau per acompanyar aquesta crisi de finançament de les administracions públiques i traslladada a les entitats privades del tercer sector, si això és tan estratègic, cal llavors un reconeixement públic i un impuls públic a un instrument com és la banca ètica de les finances ètiques i solidàries, que es demostra útil per fer allò que l'Administració s'ha demostrat inútil de desplegar amb rigor i amb fiabilitat. I, per tant, en aquest sentit no té a veure exactament amb el tercer sector, però ens queda una conclusió que entenem com a important després d'escoltar, sobretot, com encareu la dificultat del finançament.

Entenem nosaltres que l'Estat garanteix als bancs..., es posa com a garant de la devolució del crèdit quan els bancs presten diners a les administracions –això ho hem vist amb els crèdits ICO, etcètera. No només

són uns interessos abusius i són una forma bàsicament de robar els ciutadans per regalar els diners als bancs, tots aquests crèdits ICO, sinó que, a més a més, l'Estat garanteix el pagament fins al final, passi el que passi amb les administracions, s'ensorren, no s'ensorren, siguin intervingudes. L'Estat, a més, es posa..., per tant, un negoci rodó per als bancs: que no només tinguin un crèdit abusiu, no només ho tinguin tot apamat, sinó que, a més a més, l'Estat s'ofereix com a garant. I, home, entenem nosaltres que l'Administració s'hauria de posar darrere com a avalador, com a garant. Crec que la proposta ha sortit en fórmules concretes de tot el que suposi finançament, i líquid, i crèdit, per a entitats de valor estratègic per al país, en aquest cas de valor social –i, a més, enmig d'una crisi com la que tenim.

Res més, a banda de l'agraïment i del compromís de fer el seguiment de l'evolució de tot plegat. Però..., i disculpi, haig de tornar a intervenir, perquè em sembla que com a responsable del Govern de l'Estat espanyol, com a partit que governa l'Estat espanyol, la seva intervenció no ha estat al nivell. Em sap greu, perquè no és costum, en tot cas, interpel·lar-nos entre els grups, o no sé si és l'espai per fer-ho, però un estat que gasta l'any passat, el 2011, 8.331 milions en despesa militar, i que el Centre d'Estudis per a la Pau quantifica a nivell global en 18.180 milions d'euros, hauria d'anar més amb compte a l'hora de retreure cap despesa de l'ordre..., d'1 milió d'euros, ha dit vostè? *(Pausa.)* O no sé quines altres despeses. Hauria d'anar més amb compte a l'hora, a més a més, de parlar a la Taula del Tercer Sector, i a un sector que té un valor estratègic per nosaltres molt diferent del que té la despesa militar per vostès.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Vostè ho ha dit –també va per alguna altra intervenció–: no hauríem d'intentar d'interpel·lar-nos aquí més enllà de l'estrictament necessari. Això és el que jo..., més enllà del que és estrictament necessari, eh?, per no prendre-li el protagonisme al que realment importa, que és escoltar els compareixents. Jo crec que hem fet –de moment, vaja– em sembla que unes intervencions molt correctes per part de tothom, amb propostes, i crec que la impressió que se n'han d'endur els que ens han vingut a veure, és que estem disposats a sumar, i més en aquesta qüestió.

Per tant, gràcies diputat. I li dono la paraula, en representació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a la diputada Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibáñez

Moltes gràcies, president. Intentaré, doncs, cenyir-me a les recomanacions que ens ha fet, però entendran vostè i els compareixents que determinades intervencions han donat segurament..., o ja han interpe·llat directament alguns dels diputats.

Però bé, en tot cas, escolti'm, comencem evidentment, com no podia ser d'una altra manera, per una salutació i una benvinguda cordialíssima al senyor Puig, al

senyor Balletbò i al senyor Codina, i un triple, per començar –només per començar– agraïment i reconeixement. Per una banda, per la intervenció i per tota la informació que ens han donat –que esperem, doncs..., també demanem que si us plau si ens la poden fer arribar també per analitzar-la molt més detalladament–; pel to, diguem-ne, constructiu i propositiu; per tots els deures que a més a més ens han posat, que intentarem posar-nos a la feina, evidentment –i després faré referència a algunes de les peticions. I, a més a més, un reconeixement, perquè aquí no crec que s'hagi posat en dubte la qualitat del servei que vostès presten, ben al contrari. Però nosaltres sabem de bona tinta que vostès, amb un gran esforç davant de les dificultats, han seguit donant des d'aquell, diguem-ne, toc d'alerta o inici del problema el mes de juliol, fins avui, una excel·lent qualitat de servei. Amb molts esforços, és veritat, i no amagarem nosaltres el cap sota l'ala, sabem que ha provocat, segurament, doncs, tot aquest problema i aquests esculls. Però, en tot cas, sí que voldríem reconèixer-los i agrair-los que vostès un dia rere l'altre continuïn prestant els serveis de la manera que ho fan, amb qualitat, amb eficiència, etcètera; reconeixent, a més a més, que hi posen un gran esforç per part seva.

Sí que, igual que han fet altres diputats que m'han precedit en la paraula, nosaltres voldríem..., el senyor Toni Codina –i no s'ho prengui com un retret, que no ho és pas, eh?– començava la seva intervenció donant les gràcies a aquells grups parlamentaris que han sol·licitat la seva compareixença. Doncs, a nosaltres també ens hauria agradat estar en aquest grup –en aquest cas és un sol grup parlamentari– sol·licitant la seva compareixença, perquè de fet, a nosaltres, doncs, evidentment, com a tots els altres grups de la cambra, ens preocupa, ens ocupa, i evidentment ens hauria agradat moltíssim poder sol·licitar-la –com d'altres vegades s'ha fet– conjuntament, perquè entenem que a més a més per a vostès és molt més còmode. Si realment el que ens agrada o el que ens ocupa és obtenir informació de la realitat que vostès estan vivint, doncs, no hauria costat res, en tot cas, proposar-ho com s'ha fet altres vegades, escolti'm: «Per iniciativa col·lectiva, fem comparèixer aquesta gent que s'ho estan passant molt malament.» Però ens sembla, diguem-ne, que avui vostès –ja els dic que no és cap retret a vostès, evidentment– compareixen a petició d'un grup parlamentari que busca, a banda de conèixer la realitat, doncs, l'erosió del Govern a través d'uns tercers. I em sembla que aquesta no hauria de ser la dinàmica i la tònica que continuéssim portant a terme en compareixences d'actors que, realment, a més a més –vostès s'hi han descrit moltes vegades–, no són actors polítics, sinó són actors socials que el que volen és fer la seva feina; vénen aquí, denuncien el que s'hagi de fer. Però, en tot cas, sí que, no a vostès, sinó que recomanaríem a aquells, doncs, que tenen objectius dobles, per dir-ho d'aquesta manera, que actuessin d'una altra manera.

Dit això, com els deia, nosaltres no defugirem quin ha sigut, segurament, el que ha causat o el toc d'alerta, diguem-ne, o l'espoleta que va començar a generar un malestar en el sector, que va ser aquest retard puntual del pagament del mes de juliol. Aquí comença –a ban-

da que potser podia haver-hi, doncs, algun altre..., o algun rum-rum– realment el problema, i nosaltres no el defugirem: és veritat –després si volen aprofundir en els motius que varen crear això. Però, en tot cas, el que sí que diferim, i el que sí que voldria, doncs, en tot cas, que hi aprofundissin, no?... nosaltres tenim clar que són 70 milions els que es deuen, que no són ara ben bé 70 milions, perquè sí que s'han prioritzat, diguem-ne, aquelles entitats que per necessitat vital necessitaven que se'ls fes el pagament –no han sigut masses, també és veritat. Però, en tot cas, doncs, això: va al voltant, aquest deute, d'uns 70 milions, dels quals uns 40 i pocs pertanyen a un deute que està contret amb, diguem-ne, els serveis prestats pel tercer sector. Fins aquí em sembla que més o menys hi estem d'acord.

Després, vostès, una mica generalitzant un deute més global que hi ha, no només en la prestació de serveis –doncs, incloent-hi subvencions i etcètera–, arribaven a una suma, per dir-ho d'alguna manera, de 280 milions d'euros, i ens explicaven com ho havien fet, no? Si mal no ho he entès, vostès havien fet una projecció amb una mostra de 155 entitats, que jo he calculat, així pel broc gros, que vénen a ser un 3 per cent i escaig del total de les quatre mil i escaig entitats que representen o que hi han, diguem-ne, en el sector –representades avui a la taula–; i que, per tant, ara entenc per què no ens casen els números, a vostès i a nosaltres. Nosaltres, pel que hem intentat saber via el departament, doncs, tenim en aquest deute globalitzat, que no només és el retard o l'impagament puntual del mes de juliol, sinó que també hi han subvencions –que vostès saben que no hi ha un mes determinat per pagar-les–..., però, en tot cas, diguem que el deute global seria una tercera part d'aquests 280 milions. Tampoc no ho sé amb concreció, però per allà va. És clar, home, una projecció al 100 per cent d'un 3 per cent de totes les entitats que vostès representen, doncs, no sé si és prou, prou, prou acurat. Però en tot cas, com que ho portava a dintre, doncs, també els ho havia de dir. Cadascú, evidentment, defensa el que defensa.

Nosaltres, evidentment, com li deia, sabem que el Govern no ha pogut abonar encara aquest retard en el pagament; sabem, a més a més, que ja estan intentant buscar mesures. Sabem que vostès, o almenys això és el que ens diuen algunes entitats, doncs, han tingut o han pogut tenir un diàleg permanent amb diferents organismes del Departament de Benestar –que, de fet, són una miqueta les competències que aquí ens porten. I, evidentment, sabem que hi ha molta, molta, molta feina per fer, no?

El que passa, que, clar, jo després de sentir alguns..., intentaré fer cas del que ha recomanat el president, però després de sentir algunes intervencions de gent que no té..., bé, que sí, que sí que té competències i que sí que té responsabilitats de Govern, doncs... Home, vostès saben també per què ve provocat aquest endarreriment i no-pagament puntual –i que es materialitzarà aquest mes de juliol–, i és que, a banda d'una davallada dels ingressos, hi ha una no-transferència de les aportacions de l'Estat. És a dir, un cop més, i encara que hi hagi qui ho vulgui dissociar, es demostra

que aquesta asfíxia econòmica –escolti'm, jo crec que voluntària, però és possible que pogués ser involuntària–..., però aquesta asfíxia econòmica a què ens sotmet, que reporta, o per la qual aposta el Govern de l'Estat, doncs, es trasllada en una asfíxia social, no?

I, home, demanar millora del finançament, més recursos, i determinades actuacions del Govern de la Generalitat, quan ja s'ha anunciat, diguem-ne, que en atenció a les persones hi haurà una reducció per part de l'Estat espanyol d'un 92 per cent en recursos estatals, per a atenció a les persones de Catalunya; o també, no ho sé, un reiterat compliment estrany de la Llei de dependència, on només el Govern de l'Estat intervé en el 10 per cent del pagament dels ajuts i les prestacions dels dependents catalans, doncs... Home!, no ho sé, no sé si s'ha cobert de glòria o no sé si té massa, massa raons per demanar el que demana vostè –i em refereixo, evidentment, a la senyora Xandri.

Però, a més a més, no tenint-ne prou amb això –vostès ho saben i en són coneixedors, i sabem que a més a més hi estan preocupats, en tot el tema de l'IRPF–, no només, doncs, contents de no fer cas d'algunes sentències, ara a més a més sembla –sembla–, perquè evidentment no ho han confirmat, però sí que comença a sonar la flauta que resulta que el Govern de l'Estat s'està replantejant el tema de l'IRPF i aquests ajuts, i resulta que només s'hi podran presentar una determinada tipologia d'entitats, que –oh, casualitat!– seran les entitats estatals. I que aquí, evidentment, hi ha moltíssimes entitats que no tenen aquesta qualitat i que sí que s'hi presentaven, i que podien, diguem-ne, nodrir-se d'uns fons que evidentment bé estaven per poder anar tirant endavant projectes d'atenció a les persones.

Però anem al que anàvem. I en tot cas, escolti'm, jo sí que vull fer com tres matisos: què ha fet el Govern per millorar o intentar millorar la situació; què ha de seguir i què ha de fer de nou el Govern, evidentment, doncs, allò, per millorar-la –intentaré acabar molt més ràpid del que pretenia–, i també què és –i aquí sí que voldria que vostès ens diguessin la seva– el que pensen fer vostès també.

Ens han dit quines mesures s'han de prendre o..., és a dir, vostès ja hi estan posant de la seva part –com millorar-se el finançament. Però a banda que, diguem-ne, el Govern ha de continuar –i potser passo del primer punt al segon directament: què ha de seguir fent o què ha de fer de nou–, ha de replantejar segurament el model, perquè... No, i aquí ha sortit, i, per tant, per què no negar-ho? Diguem-ne, no, no ho negarem: és a dir, segurament hauríem de replantejar-nos el model; tocant de peus a terra –evidentment–, intentant cobrir les necessitats actuals –que no són les mateixes de fa un temps, però és veritat que la realitat tampoc no és la mateixa de fa un temps.

I aquí, a banda de moltes altres coses..., perquè també m'hauria agradat parlar del Pla de suport al tercer sector, que els n'han demanat com estava el compliment, i pel que sabem és veritat, doncs, que s'han anat intentant complir algunes de les mesures, evidentment, que estan estipulades. Però, en tot cas, sí que ens agradaria

saber si vostès també consideren que el seu, de sector, necessita –és grossa la paraula, i, per tant, segurament no serà encertada–..., però una reconversió. És a dir, atenint-nos al fet que les necessitats imperen –i molt–, les necessitats augmenten –i molt–, però que la realitat és la que és, i que tots sabem, a més a més –i ho dic ja no per vostès, sinó per altres intervencions–..., home!, sí que hi han iniciatives parlamentàries damunt la taula, però lluny d'adir-se amb el que vostès ens han plantejat, més aviat el que plantegen és la generació espontània de recursos públics, que tots sabem que això no existeix.

Analitzarem altres iniciatives...

El president

Diputada...

Anna Figueras i Ibàñez

...parlamentàries. I vaig acabant només per contestar dues preguntes que han fet.

El senyor Puig...

El president

Diputada...

Anna Figueras i Ibàñez

Doncs, moltes gràcies, president. I gràcies a vostès per la intervenció.

El president

Bé, ho ha intentat, la diputada, però no sé si ens n'hem acabat de sortir, de fer cas una mica del que intentàvem des de la presidència, que és fer un debat, diguem-ne, en tot cas, molt cenyit a les intervencions que avui hem tingut, aquest matí.

Jo no seria partidari de donar un segon torn als grups parlamentaris, si és per contestar-se els uns als altres: el Pere Bosch al diputat Espejo, el diputat Espejo a la diputada Figueras, la diputada Xandri al diputat Arrufat... (*Rialles*.) Jo crec que no valdria la pena fer-ho, i, en tot cas, jo celebraria que vostès hi estiguessin d'acord. En tot cas, si després hi hagués algú que volgués fer algun comentari sobre alguna de les coses que sí que ens diran els compareixents, doncs, endavant.

Però, si els sembla bé –són les dues i deu–, jo ara els donaria entre deu i quinze minuts perquè vostès fessin una mica de recopilació de tot el que hagin pogut aportar els grups parlamentaris; fessin una resposta conjunta, quinze minuts entre tots dos –perquè no ens passi el que ens ha passat a l'inici d'aquesta compareixença. I jo, si no hi ha res més, ho donaria per tancat; evidentment, recollint la proposta que ha vingut de diferents grups que ens deixin, si us plau, perquè la puguem repartir des de la Mesa a tots els grups parlamentaris, tota la documentació que acompanya, doncs, les seves intervencions d'avui. Per tant, entre

deu i quinze minuts em sembla que són suficients per contestar una mica tot el que els grups han volgut traslladar-nos. Gràcies.

Antoni Codina i Filbà

Bé, en primer lloc, doncs, intentaré respondre algunes de les qüestions plantejades, i altres les deixaré per al senyor Puig i el senyor Balletbò.

Bé, intentant ordenar-les, primer s'ha preguntat més informació sobre l'impacte que aquesta situació està tenint sobre el sector, no? La veritat és que més enllà de les xifres que els hem donat, i sense ara entrar en l'exactitud o no d'aquestes xifres –que ja suposo que el senyor Puig en dirà alguna cosa–, doncs, és evident que el deute existeix, que l'impacte sobre el sector és molt important, més enllà de les xifres que puguin ser.

No en tenim més de les que els hem donat, però sí que hi ha un estudi recent que es va presentar ara, al novembre, que han fet ESADE, la fundació «la Caixa» i la fundació de PricewaterhouseCoopers, sobre el conjunt del tercer sector social a Espanya; és l'únic que hi ha hagut fins ara que intenta fer projecció sobre què passarà aquests propers anys, no? I aquest estudi, doncs, deia que en el període 2008-2011 els ingressos del sector –se suposa que aquestes xifres a Catalunya deuen ser semblants– han disminuït un 2 per cent globalment, 2008-2011, i aquesta disminució no ha procedit dels fons públics, que han crescut percentualment en aquest període del 64 al 70 per cent, sinó dels privats, que han baixat del 36 al 30 –em refereixo, quan parlo de «privats», a empreses privades, a particulars i les obres socials de les caixes, principalment.

Però l'any 2012, aquesta caiguda d'ingressos ells preveuen que ha estat del 8 per cent, i que el 2013 i el 2014 serà del 15 per cent. I aquest procés gradual de caiguda d'ingressos –a partir de 2012 ja són públics, els ingressos que cauen no són els privats–, juntament amb l'asfíxia financera, acabarà comportant en dos, tres anys, que entre un 20 i un 25 per cent de les entitats del sector, doncs, tanquin o es quedin sense activitat. Potser la majoria es quedarà sense activitat, perquè tancar en el cas d'una associació, doncs, no és com una empresa, és un altre..., moltes entitats potser es queden sense activitat, però després d'un temps tornen a tenir-ne –per tant, «no tenir activitat» no vol dir «tancar». Ells parlen d'entre un 20 i un 25 per cent. Això vol dir, a Catalunya, que almenys podrien quedar sense activitat unes 1.400 entitats, de les set mil que hi han; 1.400 en els propers..., diguem entre..., d'aquí al 2014, si aquesta situació de disminució d'ingressos i d'asfíxia financera es manté, no? Bé, això, evidentment, doncs, podem imaginar l'impacte que pot tenir –més enllà d'aquesta xifra– sobre el teixit social del país, les persones vinculades, els usuaris, els serveis, etcètera.

Què més? Amb relació al..., també s'ha parlat de les mesures del Pla de suport al tercer sector social, que vam signar el passat 17 de setembre amb el Govern de la Generalitat. Doncs, moltes coses que aquí hem esmentat, s'esmenten o tenen relació amb aquest pla de suport, i jo els informo ràpidament de com estan algu-

nes de les mesures, sobretot del bloc 1, que és el que té a veure amb el tema que avui estem parlant.

La primera mesura fa referència a passar a concertació places de discapacitats que avui en dia es financen via subvenció. Avui en dia les entitats de discapacitat ja tenen sobre la taula una proposta de concertació d'aquestes places –d'un primer paquet de dues mil places– que estan analitzant, i, per tant, no els puc dir si aquesta proposta, doncs, està en la línia del que esperàvem o no; ho estem encara analitzant.

Després, la mesura 2 fa referència a subvencions pluriennals. Hem de dir que en això s'ha avançat –a passar de subvencions anuals a pluriennals– fins a dia d'avui només de forma significativa amb el Departament de Benestar Social i Família, però no així amb els altres departaments amb els quals el tercer sector social també treballa. Per tant, doncs, aquí hi ha molt de recorregut per avançar en aquest terreny.

La mesura 3 fa referència a elaborar –estudiar i elaborar– un projecte de llei de concertació en l'àmbit dels serveis socials. Doncs, això encara està en fase d'estudi, no hem tingut un retorn sobre aquesta proposta que en el pla de suport hi ha un compromís d'impulsar.

La mesura 4, que fa: «El pagament de bestretes de fins al 80 o el 90 per cent» –el Departament de Benestar Social i Família. Això sí que s'està complint. I les mesures 5, 6 i 7, que fan referència a l'Institut Català de Finances, són les qüestions que el senyor Balletbò els ha comentat. Estem en converses des de fa mesos, però no estem avançant. És a dir, hi ha dificultats, especialment no tant per part del Govern, sinó per part de les entitats financeres, que no estan volent col·laborar en les propostes que s'estan plantejant, no? I, per tant, aquí hi ha un tema que ens preocupa, que no hi ha aquesta..., diguem-ne, empantanament o està embossat, aquest tema.

I la 10, que fa referència a la Sicoop, que també és una mesura del pla de suport: estem en converses. I després, tot el que té relació amb la Direcció General d'Economia Social i Cooperativa –com Sicoop i altres que hem esmentat–; doncs, bé, hi ha converses positives; estem avançant i esperem que obtindrem resultats.

Bé, això per esmentar alguns punts del pla de suport relacionats amb el tema de les finances que avui ens ocupa.

Altres peticions que hem adreçat al Govern que no estan en el pla de suport, com vostès saben –com per exemple que es pagui aquest deute del mes de juliol–, doncs, seguim sense resposta. Però això..., en el pla de suport no hi havia cap compromís tampoc en aquest sentit.

I després, remarcar que pel que fa al tema que aquí diversos diputats han esmentat del 0,7 de l'IRPF per a finalitats socials, confirmar que el sector a Catalunya estem molt preocupats per aquest tema, perquè tot just la setmana passada sortia una nova sentència del Tribunal Constitucional que donava la raó a la Generalitat, i és l'enèsima sentència que els tribunals han emès en aquest sentit, i per les notícies que arriben de

l'Estat, de Madrid, doncs, sembla que davant d'aquestes sentències que van perdent una darrera l'altra, en lloc d'acatar-les, i, per tant, transferir a la Generalitat aquests fons com correspondria, sembla que actuaran en sentit contrari, d'enrocar-se encara més, centralitzar encara més aquests fons, i això comportarà, sens dubte, que les entitats socials catalanes, que com deia algun diputat hem perdut 62 milions d'euros en aquests últims tres anys, encara en perdrem molts més, i això anirà en detriment dels programes socials de Catalunya, que tan necessaris són en aquests moments, no?

Xavier Puig Santulària

Disculpin-me si sóc desordenat, però és que he pres moltes notes i tinc massa folis per aquí sobre de les notes que he pres.

Una consideració general. El que estem parlant és una situació greu que afecta el país, no afecta el Govern de torn. Almenys, nosaltres, com a entitats socials, tenim un compromís cap al país; no és un atac contra ningú, perquè segurament a l'arrel d'això –que hi ha un tema de finançament–, bé, ens trobaríem el Govern que sigui. Per tant, demanaríem que poguessin fer aquesta visió, que les respostes i les solucions les hem de buscar i les hem d'articular entre tots, pensant en el país.

L'altra cosa és que estem parlant de serveis públics, de responsabilitat pública, i, per tant, aquesta responsabilitat és de tota l'Administració i de tots els nivells de l'Administració. Ens demanen exemples? És clar, jo poso un exemple d'un ajuntament –no en diré el nom– que deu 300.000 euros d'una escola bressol, però, és clar, no puc aixecar..., no puc fer-ho incidir només a aquest ajuntament, perquè també sé que el Govern de Madrid ha deixat de donar els diners per a les ajudes de zero a tres anys, i que el Govern de la Generalitat ha baixat l'import de la plaça de les escoles bressol. Per tant, és un problema de tots, i de totes les administracions, no només d'aquest ajuntament que no paga, que segurament tindrà alguna cosa a veure en com ell ha fet la previsió de com dedica els diners, però hi ha més responsabilitats darrere d'això.

Quant al tema de les dades i quan nosaltres parlàvem de la transparència, justament el que volem, com que són serveis públics, les dades..., ja ens estarà bé, nosaltres donar dades i que tothom puguem donar dades. Si possiblement el que fa falta és posar llum. No perquè hi hagi una voluntat de no posar llum, eh? No, no és això, és que, bé, pel que sigui, fins ara no hem posat els focus aquí. Per tant, nosaltres el que preteníem amb això i amb aquesta mostra, que evidentment no és una mostra d'un treball científic..., perquè molts de vosaltres, com a partits, quan us hem vingut a veure ens preguntàveu: «Digues-me quants han tancat!» És que no ho sabem. No ho sabem, perquè les entitats ja tenen prou feina per venir-nos a la patronal o a la taula i dir: «Escolta, mira, ara farem aquesta estadística...» No, estan en una situació complexa per fer això.

Llavors, és una mostra i són els que han respost. I, aleshores, el que sí que hem fet és fer uns factors correctius a la baixa del que ens sortia, perquè les da-

des sortien molt disparades. Ja dic, no és un estudi científic; senzillament, hem utilitzat els percentatges que tenia l'anuari, hem utilitzat les dades obtingudes per les entitats que han respost, que ja hem dit que són entitats prestadores –per tant, no és tot el tercer sector, sinó les prestadores–, amb la qual cosa són les prestadores..., segurament aquestes 155 sí que tenen a veure amb les 1.200 que estan gestionant serveis, i, per tant, el percentatge d'entitats ja puja a un 10 per cent, d'acord? Però, bé, ja dic, no és la voluntat, i en això no ens agradaria entrar-hi, perquè no és això. L'únic que volíem és posar sobre la taula una situació.

Sobre el tema del Pla de suport al tercer sector, una pregunta sobre el tema del model de concertació. Sí que és cert que estem en fase de parlar-ne, i nosaltres el que hem demanat és estudiar el model, estudiar un model. Tenim una legislatura per endavant; ara no hi ha diners, doncs, seiem i parlem de quin és aquest model. Hi estem disposats, i hi han entitats que gestionem i sabem què tenim entre mans, sabem què ens costa, i, per tant, podem aportar la nostra part. Després, qui hagi de fer la seva feina la farà, però podem aportar cadascú la nostra part per fer un model sostenible de serveis socials.

En les diferents propostes d'anar a Economia, o les propostes de resolució i tal. A veure, jo crec que tot estarà bé, sempre que això serveixi per fer més pedagogia. Ho dic perquè el sector suposo que en aquests moments el que estem veient és que s'ha de fer molta pedagogia sobre el sector. Ens semblarà bé anar allà on sigui i recolzar qualsevol resolució que tingui a veure amb com resollem en aquest país les polítiques socials.

La qualitat en el servei. Nosaltres hem alertat que pot donar-se el cas que s'incompleixin, és el risc que s'hi incorre. Ja hem dit també que les nostres entitats, gràcies al fet que els excedents els apliquem als serveis, anàvem per sobre d'aquestes ràtios; i sí, quan s'han hagut de retallar ràtios, és que, doncs, ens quedem sense un projecte concret que ningú ens obliga a fer-lo. Però, clar, em sembla que aquí també ens hauríem de parlar amb tranquil·litat, però dir les coses pel seu nom. O si ens pensem que hi ha una retallada pressupostària no afectarà? És a dir, si fins ara fèiem les coses d'una determinada manera, si falten diners alguna cosa passarà, vull dir que no..., i no és perquè no tinguem ganes, les entitats que prestem aquests serveis, de no fer-ho. No: és que si hi ha una retallada, hi ha una retallada. I el que estem demanant és poder preveure les situacions, perquè els que tenim la responsabilitat de negociar convenis amb els sindicats puguem prendre mesures prèvies al fet que tot això passi, perquè si no, evidentment, es donarà una situació en què hi podria haver algun incompliment.

Això sí que ho he de dir: hi ha una reforma laboral que ens afecta, perquè en aquests moments el conveni laboral del sector –que les patronals estem defensant que hi hagi aquest model i que s'apliqui aquest conveni laboral–..., resulta que un pacte d'empresa ho destrossa tot, amb la qual cosa ja podem advocar per una millora del sector, però si resulta que ve una empresa, de l'origen que sigui –i així també responc al tema

que..., no sé si anaves per aquí, en el tema del mercantil i no mercantil—..., nosaltres, quan parlàvem del mercantil, tenia a veure amb empreses multiserveis. En el nostre sector hi han empreses que estan prestant serveis que són del sector i que tenen experiència. Ara, quan vénen empreses de fora —«de fora», em refereixo d'altres sectors—, què estan aplicant? Altres convenis que no són el que el sector hem pactat amb els sindicats que s'hagi d'aplicar. Amb la qual cosa, evidentment que s'incompleixen convenis: s'incompleix el Conveni d'acció social de Catalunya, perquè ve algú i aplica el de la neteja als seus treballadors i treballadores —que sí que és veritat que hi han unes ràtios marcades pels diferents decrets i la diferent normativa que hi ha aquí a Catalunya.

És clar, poder posar exemples d'entitats i serveis que tanquen també és complicat, perquè no tenim un cens ni un registre, el que tenim són, bé, gent que ens parla. S'han tancat espais familiars, s'han tancat serveis de mediació comunitària, s'han tancat programes de desenvolupament comunitari, s'han tancat serveis d'intermediació laboral per a inserció de persones amb discapacitat, s'han tancat tot el que eren les línies de suport a la inserció de persones exrecluses, alguns centres oberts s'han tancat. Sí. Ara, que hi hagi un únic cens? És que... I dius «ser més explícits», i dir, i posar, el 10, 20 per cent; no, perquè això no ho tenim ningú; si justament el que demanem és transparència en la informació per poder tenir aquestes dades recollides, perquè, ja dic, estem parlant d'un col·lectiu molt específic que són les persones més vulnerables de la nostra societat. Per tant, nosaltres ens sotmetrem a qualsevol cosa de transparència, i m'imagino que les entitats que estan treballant en el sector pensaran igual —les altres organitzacions. Transparència, perquè? Perquè és un col·lectiu que aquesta societat vol cuidar i vol preservar.

Jo, quan fèiem al principi la informació del tema de les entitats bancàries i de l'ordre, jo no sé si he dit «entitats mercantils» i potser m'he equivocat; entitats bancàries, són entitats bancàries. Jo, de les entitats del sector que puguin ser de naturalesa mercantil, no tinc constància que cobrin abans que nosaltres. Per tant, aquí sí que no és l'afirmació que..., vull dir, no és una afirmació que hàgim fet. *(Pausa.)* Perdó.

I llavors, quant a si hi han mecanismes de col·laboració amb entitats financeres, sé que existeixen. Hi ha acords entre el Govern i alguna entitat financera, i que financen programes d'infància, de persones recluses, d'inserció laboral... Però, clar, no m'atreiria a valorar si això és suficient —crec que no. I també, evidentment, bé, no estem presents ni..., en criteris de distribució de prioritització de col·lectius, en aquests moments.

El que sí que crec, que no s'ha fet prou per cap de..., ni Govern estatal ni Govern català —qui pugui tenir competència, perquè jo ho desconec, això, i disculpin la meua ignorància—, és sobre el mecenatge social. És a dir, no s'ha potenciat que realment l'empresa privada que té guanys tingui beneficis —els que siguin— per fer aquest mecenatge social. En altres àmbits o sectors econòmics potser hi ha més tradició, en el nostre cas no.

El president

Molt bé, doncs, moltes gràcies al senyor Antoni Codina, director general de la Taula d'Entitats del Tercer Sector, també al senyor Xavier Puig, president de la Confederació Empresarial de l'Economia Social, i també al senyor Josep Balletbò, membre de l'equip tècnic de la Taula d'Entitats del Tercer Sector.

Suspendríem la sessió fins a les quatre de la tarda, i la reprendríem en el punt tercer de l'ordre del dia; el tercer, el quart i el cinquè, que els substanciariem únicament.

Moltes gràcies a tots.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i onze minuts i es reprèn a les quatre i set minuts.

El president

Reprenem la sessió de la Comissió de Benestar, Família i Immigració, i ho farem primer donant la benvinguda a totes les persones que acompanyen els tres compareixents. Una salutació especial per a la Cinta Pascual Montañés, presidenta de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials, també per al senyor Vicenç Botella Garcia del Cid, president de la Unió de Petites i Mitjanes Residències, i finalment també per al senyor Andrés Rueda Sánchez, president de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica.

Dit això, explicariem una mica com es desenvoluparà aquesta segona part de la comissió. Tal com hem fet al matí, els tres compareixents donaran les seves explicacions davant de tots els grups parlamentaris, de manera consecutiva, durant vint minuts cada un d'ells —per tant, hem d'esperar que el temps que dedicarem a la seva compareixença serà d'una hora—, i després els grups parlamentaris tindran deu minuts per poder..., deu minuts, dotze, tenint en compte que hi ha tres compareixences; entre deu i quinze minuts, serem generosos en aquest sentit, però, en tot cas, pensem més en deu que en quinze, i aleshores els compareixents podran respondre totes aquelles qüestions que des dels grups se'ls vulguin plantejar.

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00003/10)

Per tant, entesa la dinàmica de la comissió, donaria la paraula per vint minuts a la senyora Cinta Pascual i Montañés. Moltes gràcies.

Cinta Pascual Montañés (presidenta de l'Associació Catalana de Recursos Assistencials)

Moltes gràcies, president de la taula, i també agrair òbviament a tots els diputats i diputades l'atenció de

tots vostès, en un tema que considerem que és molt important.

Jo crec que aquí majoritàriament aquesta tarda es representa la gent gran del nostre país, perquè pràcticament les associacions que estem aquí som associacions de gent gran. I, per això, si ens ho permeten, a mi m'agradaria fer una mica d'exposició de quins són els números reals dels serveis i prestacions que hi ha a Catalunya en aquests moments. I amb aquesta exposició el que es vol demostrar és que som els més nombrosos, jo diria com..., igual amb la compareixença veiem, no?, i els companys i companyes que ens acompanyen, que òbviament representem gran part dels serveis socials de Catalunya.

(L'exposició de l'oradora és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Molt bé. Veurem que és una gràfica que està treta, en aquest cas, del 31 de desembre del 2012, del Departament de la Generalitat de Benestar i Família, i és una gràfica que diu tot el nombre de prestacions i serveis que s'han donat durant l'any 2012 a Catalunya. Veurem que és un total de 200.000 prestacions i serveis, dels quals s'han beneficiat unes 158.000 persones.

Quan nosaltres analitzem aquesta gràfica, veiem que extrapolant, òbviament traient d'aquest total de prestacions i serveis aquests centres de dia de discapacitats, traient tot el que són llars de suport a la salut mental, llars de llarga estada de salut mental, llars residència en salut mental, residències de discapacitats, i deixant tot allò que va directament relacionat amb la gent gran –com són residències de gent gran, centres de dia de gent gran, hospitals de dia, sociosanitari, teleassistència i ajuda domiciliària–, els que ens dediquem a la professió sabem que aproximadament un 97 per cent dels serveis que donem van destinats a la gent gran. Nosaltres, per fer uns números redons i no tirar molt amunt –perquè els números ja veuran que surten molt grans–, hem tret aproximadament el 10 per cent de serveis, que es podrien dedicar o a infància en risc, o a famílies, o a dones maltractades; tot el que és assistència personal ho hem tret –el cuidador professional: també hi hem posat el 90 per cent–, i després el que és vinculat al centre de dia, que són les prestacions de centre de dia, residència i atenció domiciliària. Això fa uns 192.602 prestacions i serveis a gent gran. És el 94 per cent de tots els serveis i prestacions que s'han donat l'any passat al nostre país –el 94 per cent.

Això vol dir que el 80 per cent aproximadament del pressupost de la Generalitat, en aquest cas de l'ICASS, que és l'ens directe que contracta aquests serveis, som nosaltres; és a dir, la partida pressupostària de gent gran és el 80 per cent. I, bàsicament, amb això el que volíem dir és que, òbviament, quan hi han endarreriments en el pagament ens afecten majoritàriament a les entitats de gent gran, que estem donant serveis tant d'iniciativa social, com d'iniciativa pública, com d'iniciativa mercantil; que, en aquest cas, ACRA, la patronal que represento i la patronal majoritària, representa tots tipus d'entitats –és a dir, tenim dins dels nostres associats entitats d'iniciativa pública, entitats

d'iniciativa social, i també, òbviament, amb la mateixa proporció que el sector, d'iniciativa mercantil. Per tant, és evident que el deute ens afecta. Jo diria que per això la compareixença aquesta ja és més nombrosa que la d'aquest matí, perquè ens afecta, i molt.

Amb aquesta idea, simplement per posicionar qui és cadascú i on estem, simplement dir que representem 440 empreses i entitats; 929 serveis; 34.214 places de residència, centres de dia; treballadors directes aproximadament uns 29.213, i d'indirectes 10.000. I aquesta és la naturalesa de la forma jurídica de les entitats: el 64 per cent són entitats mercantils, i el 18 per cent, com veuran, són d'iniciativa social i d'iniciativa pública, que no és ni més ni menys el que nosaltres, amb la nostra..., ACRA representa amb els nostres associats.

Per tant, jo crec que és un tema importantíssim. I vostès diran, per què els expliquem això? Sobretot per posicionar-mos d'on està el deute real en els serveis socials, i també perquè –ens ho permetran– jo avui vull deixar de manifest..., i no només parlar dels impagaments, que òbviament també en volem parlar perquè ens afecta, i molt, i estem molt preocupats, però també de la situació real de les entitats que ens dediquem a la gent gran, i, sobretot, del present i del futur de les nostres entitats, que això sí que ens preocupa en gran mesura, pràcticament igual que el deute que en estos moments tenim.

Per tant, quan els explicava això –jo crec que bàsicament ho podem contrastar–, jo diria que el sector hem superat però de molts anys parlar de quina és la forma jurídica de les nostres entitats, per parlar de la qualitat dels serveis que nosaltres donem. I no és més que simplement una crítica constructiva, però quan ens posen que avui hem de parlar del deute al tercer sector, doncs, tots els que avui representem aquest gran percentatge que és el 94 per cent dels serveis que dona la Generalitat de Catalunya –òbviament no en tots moments– els hem de dir, com jo que represento una gran part d'iniciativa pública: òbviament, també –també– ens sentim implicats en aquest percentatge. Però ja que el sector fa anys que ja parlem de la qualitat dels serveis i no de la persona jurídica de les nostres entitats, és d'agrair que, d'alguna manera, tots evolucionem i anem canviant la forma de comentar i d'expressar-mos a través de les entitats.

Bé, què és el que nosaltres demanem? Per començar, en aquesta..., és igualtat de condicions, òbviament, per a totes les entitats de serveis socials.

I ara sí que després d'aquesta breu..., m'agradaria parlar ja del que ens ocupa i del que ens preocupa a tots plegats: quina és exactament la situació que tenim i que ha vingut provocada per aquests endarreriments del pagament de la nòmina del juliol, eh?

Nosaltres..., hi ha una part d'impagaments de la nòmina del juliol que és aproximadament uns 70 milions d'euros –que, per cert, és el percentatge que en aquests moments tots coneixem i que és públic. I hi ha una part que no és la que es diu públicament, però que també és molt important que en parlem, i és que quan una persona gran entra a una residència, a un centre de dia, fins que aquesta persona comença a pagar la

primera mesada –que nosaltres li diem–, pot haver-hi un endarreriment de set mesos; i això, calculat en dades reals, són aproximadament uns 50 milions d'euros més, que, sumats als 70, òbviament són un problema real que tenim en estos moments.

El sector estem vivint una situació complicada. Jo diria que va molt més..., d'un partit polític que estigui en el Govern; és a dir, va molt més enllà del Govern. Jo, si ens ho permeteu, crec que és un tema de tot Catalunya, és un tema de tot l'arc parlamentari, perquè estem parlant dels problemes del nostre país i estem parlant de la gent gran del nostre país, que tots els que estem aquí volem fer-mos grans, i tenim pares i tenim avis que evidentment estan en aquesta etapa.

Què ha passat, aquests últims anys? Ha passat que el sector ha tingut una congelació de tarifes des de l'any 2010, que l'arrosseguem fins a aquest any 2013; que hem tingut uns increments laborals aproximadament del 9 per cent –aquests increments laborals eren pactats, era un conveni que teníem i que no hem tingut més remei que complir-lo, i que òbviament el vam signar i el volíem complir, però ens ha vingut al damunt la situació, sobretot, de congelació de tarifes–; després, aquests endarreriments quant als 50 milions, abans no ens posem al dia, i també òbviament l'endarreriment en el pagament del mes de juliol.

Com ens afecta, aquesta situació? Bé, nosaltres sí que tenim una dada que ens ha facilitat gent del departament d'inspecció: han tancat vint-i-cinc residències amb gent gran, aquest any. Hi ha un baròmetre real que l'hem passat a tots els nostres associats –i, com han pogut veure, representem 38.000 places, aproximadament–, i és que hi han un 12,5 per cent de places buides privades. Això és una situació que agreuja, que complica molt, la situació, perquè a més a més de tot el tema de tarifes, a més a més d'aquest sistema de congelació de tarifes, dels increments de costos, a més a més ens trobem que el mercat privat, purament privat, òbviament va enrere amb la situació que hi ha. Nòmines de professionals, encara sabem que estan parcialment impagades del mes de juliol; ajornaments de seguretat social i d'impostos, per la qual cosa s'han de pagar els interessos; ofec financer per aquesta manca de liquiditat –les entitats han anat fent el que han pogut, però ara ja hi ha una situació d'ofec. I, a més a més, un tancament de crèdit per part de les entitats bancàries.

Ens vam reunir amb les principals entitats bancàries d'aquest país, aquesta feina l'hem fet. Ens vam reunir amb ells; els vam dir que teníem 65.000 pensions –i és real, ja ho han vist vostès, que és el que representem– entre tot el col·lectiu de gent gran –i que, per tant, tenim una força. Bé, primer ens van escoltar molt ràpidament i ens van donar hora molt ràpidament, però després ens van dir que ens havien d'analitzar cas per cas, i que òbviament aquesta factura pendent no era una garantia, i que, per tant, no ens escoltaven. I avui, quan algú deia que hem de fer un pacte amb les entitats bancàries, em sembla genial. L'hem de fer, però per a tot el sector; jo aquí llevaria l'afegitó «si per a un sector o per a l'altre»; per a tot el sector que ens dediquem a la gent gran i als serveis socials d'aquest

país. Però, òbviament, hem d'arribar a un acord amb les entitats bancàries. Este pas ja l'hem fet, i, per tant, els demanem –i després en el resum de propostes en parlarem–..., però és evident que ja hi hem anat, hem fet aquesta feina, i que les entitats bancàries diuen que estan en la negativa que no es pot fer més enllà d'analitzar cas per cas.

Què està passant i com afecta les persones usuàries i les seves famílies? Bé, per nosaltres això és importantíssim: com estan patint les persones grans d'aquest país i les seves famílies també aquesta situació. Llistes d'espera de places públiques: estem dient que tenim pràcticament un 12 per cent de places privades lliures a Catalunya, però en canvi tenim moltes places públiques, és a dir, molta llista d'espera de plaça pública.

Tenim, aproximadament en els últims deu dies, en una residència de cent places, que han marxat tres usuaris –tres usuaris– perquè malauradament amb les pensions i amb l'ajuda dels cuidadors no professionals viuen la família. I això no és un problema del Govern, ni de l'oposició, ni de l'arc parlamentari, és un problema..., és la situació de crisi que tenim; però que ho anomenem perquè jo crec que és important que ho analitzem tots plegats, perquè si al final estem cuidant les nostres persones grans dependents amb les pensions, i a més a més amb l'ajuda del cuidador no professional, jo posaria en dubte el servei que estem donant, eh? El posaria en dubte, perquè si és perquè un voluntàriament decideix fer això, em sembla genial, però si és perquè es veu obligat a fer-ho per manca, en aquest cas, de liquiditat dins del mateix domicili, aquí sí que tenim un problema, i és perquè en aquest cas el cuidador no professional no és un servei, no és una prestació finalista, simplement és una prestació que no inclou la bona atenció de les persones grans; per tant... També hem vist, i moltes vegades, òbviament, que les persones beneficiàries de prestacions també tenen endarreriments.

I si tot això que estem dient és la realitat d'avui en dia, jo crec que hauríem de pensar com ens veurem d'aquí a uns mesos, quan hi han unes estadístiques que ens diuen –i això és evidentment conegut per tothom– que l'increment de població de gent gran és impressionant en els propers anys. De fet, des de l'any 2002 al 2012 s'han incrementat en un 47 per cent –això és evident que ho sabem tothom. Però la pregunta que aquí m'agradaria fer en veu alta és si en estos moments ja tenim escassetat de recursos. Per això deïem que és un pacte de país, és un pacte de tots i cadascun dels que avui estem aquí, perquè ara tenim dificultats, però el que tenim i la gent gran que hi haurà en els propers anys..., i el pitjor panorama és que aquells que ara tenim entre quaranta i cinquanta anys arribarem als vuitanta –és el pitjor panorama. Per tant, és important que els que estem aquí treballem per solucionar aquest tema. I com deia abans, jo crec i n'estic convençuda, i així ho estem treballant amb el departament, que volem tirar endavant i que hem de buscar mesures de sostenibilitat de tot el sector de gent gran de Catalunya, però jo crec que és un pacte de tots, absolutament de tots.

Propostes que en aquest cas fem concretes per a la situació real que estem vivint. Avui s'ha parlat de moltes coses quant al finançament, s'ha parlat de moltes situacions, però nosaltres considerem que la primera i la més important –quant als pagaments, quant als temes d'impagaments– és definir el calendari de pagaments del deute de juliol. Necessitem ja un calendari de pagaments per poder acabar de renegociar i mirar com tirem endavant. La voluntat hi és, però necessitem que es formalitzi ja. El pagament immediat de les valoracions i les prestacions econòmiques endarrerides –és a dir, posar el comptador a zero–, que són la resta dels 50 milions, també ens ajudaria molt a fer front a aquesta situació. Conèixer el deute real –avui hem vist un ball de números aquest matí que no concorda bé–; jo crec que una forma de transparència –que s'ha dit aquest matí, també–, bé, és conèixer el deute real que hi ha; això ens ajuda a tots, sobretot per conèixer més les realitats. I una relació estreta amb el Departament d'Economia i Coneixement, i la creació d'una taula de seguiment on estiguéssim tots els afectats per l'impagament, i estiguéssim amb ganes de construir el futur d'aquest sector.

Quant a propostes molt concretes ja del sector de la gent gran, hi ha un tema que també crec que és molt important, és que nosaltres estirem al costat del Govern i de l'oposició per demanar que es compleixi aquest 33 per cent del Govern estatal, i ho hem dit: «Quan es retallen coses del Govern estatal, a nosaltres ens afecta.» I això ho hem dit moltes vegades, i ho hem dit públicament i ho seguirem dient. I no ens passa només a nosaltres, en aquest cas jo tinc la presidència de la Federació –estatal– d'Atenció a la Dependència, i també ho diem a Madrid. És a dir, és un problema que hi ha, i que s'ha de pagar aquest percentatge del 33, perquè ens segueix..., és a dir, és un problema que llavors ens va afectant a tots.

Un altre tema important és mantenir els pressupostos de serveis socials. Per aquí l'exposició que hem fet abans, és a dir, si ja és un problema mantenir els recursos existents en aquests moments amb el pressupost, si ara..., i jo sé que vostès en breu temps hauran de discutir el pressupost, per això és tan important que en parlem avui. Aquest pressupost de serveis socials sabem tots els que estem aquí que no és un pressupost que mai hagi estat amb relació als serveis que avui estem donant. Per tant, sí que els demanem prudència alhora, i que el pressupost es mantingui –el pressupost de serveis socials– i en cap cas es retalle.

Reclamar que els serveis socials –col·laboradors, concertats i de gestió–..., el mateix compromís dels serveis públics. Sabem que el primer nivell és el pagament d'interessos a les entitats bancàries; el segon és les nòmines dels funcionaris, i al tercer estem les entitats proveïdores de serveis. Aquí nosaltres demanem un passet més i entrar en aquest segon nivell, perquè considerem que els professionals que s'hi dediquen són grans professionals –hem fet un avanç impressionant en els últims deu anys–, i que, per tant, no podem..., és la nostra força. Si nosaltres no tenim la gent motivada, si la gent no cobra la nòmina, òbviament a l'hora de prestar el servei tenim un problema, i, per

tant, demanem d'estar en un primer nivell. Sabem que dins dels pagaments de proveïdors s'han prioritzat els serveis socials –ho sabem–, però considerem que no és suficient; hem de fer un passet més, perquè siga al mateix nivell que els funcionaris.

L'altre és reclamar un model de serveis socials sostenibles per donar estabilitat al sector. Aquest model passa per intentar, primer de tot, eixugar aquestes llistes d'espera en plaça pública, però passa també per buscar aquesta sostenibilitat. D'idees en tenim damunt de la taula moltes, i amb moltes ganes d'arribar en aquest pacte i en aquesta taula de consens perquè es puguin treballar.

Després en veiem dos de molt concretes, molt clares quant a la gent gran. La primera també és adaptar les necessitats, la flexibilitat del personal. És a dir, si portem de l'any 2010 amb un esforç..., en aquest cas, amb les tarifes congelades, amb increments, és important que tinguem clar que no ho aguantem; és a dir, que la situació en aquests moments ja no l'aguantem. Per tant, cal un pacte per mirar de donar-mos una mica d'aire fresc per passar aquesta situació que estem vivint. I aquest pacte passa simplement per posar el comptador a zero dels impagaments, però també..., com la flexibilitat de personal, que no és més que adaptar-mos a les necessitats de les persones grans, que això és molt important –adaptar-mos a les necessitats de les persones grans–, i no com ara que treballlem més a través de la ràtio, que..., sinó a través del resultat.

Hi ha un tema que ens hem cansat de repetir, i el repetirem, i és que l'IVA del nostre sector siga el 4 per cent. Avui l'IVA és del 4 per cent o del 10 per cent en funció de l'entitat que se n'ocupa. És a dir, si paga l'Administració pública, és un 4; si és una entitat privada, és un 10 per cent. Això no pot ser. És a dir, no passa en cap servei més ni en cap producte que en funció de qui paga, l'IVA siga diferent –no passa. I ho hem dit i ho reclamarem, i tenim moltíssimes signatures, i que es portaran on s'hagen de portar, però és un tema que és important que el fem entre tots. L'IVA ha de ser el 4 per cent, i no pot haver-hi aquestes diferències en funció de qui paga aquest servei.

Bé. Propostes molt concretes i molt específiques. El cuidador no professional és una prestació de la Llei de la dependència, i és una prestació que ha revolucionat. Hi ha molta gent que des que va crear-se o quan se va posar en marxa l'1 de gener la Llei de la dependència vam dir que podia ser un problema, perquè simplement no és finalista, però és una prestació que es dona a la persona. En estos moments què pot passar? Que la gent ho demana òbviament perquè la situació –en aquest cas, la situació de les famílies– és preocupant i la gent ho demana, i s'ha de respectar. Però, simplement, només que el 50 per cent d'aquests diners que avui es destinen a prestacions es passessin a eixugar aquesta llista d'espera de places de residència assistida o centres de dia, crearíem nou mil llocs de treball, simplement nou mil llocs de treball, que estan molt bé en un moment que ningú podem dir que no, que a més a més són llocs de treball estables, generem riquesa

i no els deslocalitzem, i evidentment es queda aquí. Simplement, és una de les idees.

Però també hem estat invertint durant molts anys en creació d'equipaments. Hi han equipaments a Catalunya molt bons, però molt bons. Nosaltres demanem que aquestes plataformes de serveis que estan repartides per tot el territori mirem d'optimitzar-les entre tots, i, òbviament, nodrir-les de més serveis, que possiblement ens apropiem més al ciutadà. No institucionalitzar, no residències, sinó, a part de la residència o el centre de dia, mirar de fer més serveis en serveis d'atenció domiciliària, o àpats a domicili, com una campanya que hem tret de «Compartim taula» i que està sent un veritable èxit, i és apropar la gent als equipaments, i donar confiança i seguretat a la xarxa de serveis socials.

Per tant, nosaltres aquesta és l'exposició que hem fet, amb la idea de cenyir-nos al temps, i que, a més a més, pugui servir com a reflex de la situació real que estem vivint totes les entitats que ens dediquem a la gent gran, i de demanar-los, i això ho he fet jo diria que diverses vegades, però demanar-los sobretot una mica d'aire fresc. El necessitem per passar la situació que tenim, no han de desaparèixer més entitats d'aquest sector. Però també de demanar-los un pacte de totes les forces polítiques per dissenyar el model de sostenibilitat que hem de tirar endavant i que, a més a més, pot ser un revulsiu per a la situació de crisi, perquè creariem llocs de treball, però també, òbviament, situaríem..., o no deixariem perdre la qualitat dels serveis d'atenció a les persones grans que hem construït durant els últims anys.

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyora Pascual.

Compareixença

d'una representació de la Unió de Petites i Mitjanes Residències per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00004/10)

Li passem la paraula ara al senyor Vicente Botella Garcia del Cid, president de la Unió de Petites i Mitjanes Residències, Upimir. Endavant.

Vicente Botella Garcia del Cid (president de la Unió de Petites i Mitjanes Residències)

Moltes gràcies. Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats. Considero que a part de donar les gràcies, he de mencionar que si estic aquí és per culpa de vostès, això sense cap dubte. Vull dir, si tot funcionés bé, segurament no haurien d'aguantar el que jo diré ara. No obstant, jo estic encantat d'estar aquí amb vostès i poder explicar com ho vivim i els moments d'angoixa que estem passant.

Les tres persones que estem aquí en aquesta taula, que representem coses similars –encara que hi ha

dues associacions patronals i una de professional–, compartim, jo crec, la majoria de coses que estem dient, i compartim el problema que estem patint. Llaavors, si les residències fa uns trenta anys que existeixen a Catalunya, podríem la gent pensar que com és que ara ens dirigim a vostès i estem en aquesta taula dient això. Bé, no és que banalitzem el tema, el tema és molt greu, però sí que m'agradaria dir que és una mica semblant al *chiste de los macarrones*. I, per què no, podem explicar-lo i somriure com a mínim. I és que és un nen que neix i no parla, i la família està molt preocupada. El porten al pediatre, i el nen no parla. Bé, el porten a l'escola, el mestre el mira, el nen no parla, no parla, no parla; el psicopedagog, el neuropsiquiatre, tot el que vulguin. I un bon dia, quan la mare li posa el plat de macarrons a la taula, el nen diu: «No, gracias.» I la mare li diu: «–Però si parles, com és que no has parlat fins ara? –És que fins ara estava tot bé.» Doncs, potser una mica va per aquí, el tema. Potser hem aguantat fins ara, i ara ja diem que ara ja no està bé, i és quan comencem a parlar i se'ns sent.

Jo m'he permès fer la presentació del que represento i del que vinc en base a qui som, com estem i quines solucions intentem aportar, perquè penso que sense aportar solucions és fer perdre el temps a tothom.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

D'acord, gràcies. La gent jove té millor visió que jo. *(Veus de fons.)* De res. Nosaltres som un grup..., una patronal, no «un grup», de petites i mitjanes residències amb caràcter geogràfic exclusivament català. Els nostres associats tenen en la seva totalitat petites empreses que no pertanyen a cap gran grup empresarial; és una cosa que quan ens vam constituir teníem molt clara. Tots representem empreses –segurament la majoria– de menys de cinquanta places assistencials, encara que en tenim alguna de cent places, però cap d'elles correspon a cap grup empresarial de nivell nacional. Som empreses catalanes, familiars, que donem feina i que fa molts anys, moltes de nosaltres, que funcionem. Representem, de fet, les pimes catalanes del sector social. Entenem que com a tals, i fent servir paraules del nostre honorable president, el senyor Mas, som un sector a protegir, atès que som *el entresijo de la economía catalana*, la petita empresa, l'empresa familiar, l'empresa arrelada fins i tot al seu barri, al seu districte.

Actualment representem 179 empreses –residències, centres de dia–, 240 centres de treball –com poden saber, una mateixa empresa pot tenir diverses residències distribuïdes pel territori català– i 350 codis del Departament de Benestar Social i Família. També saben que una mateixa residència pot tindre centre de dia –i hi ha residència–, i, per tant, per això no concorden els *códigos* amb el *número de centros*.

Representem 4.200 places assistencials, 3.200 treballadors i una facturació anual superior als 76 milions d'euros. Estem integrades dintre de Pimec, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya, en la qual tenim la

cadira del sector serveis socials. Cada vegada que es fa alguna cosa, tant sigui a nivell de Generalitat com altres estaments, Pimec ens envia en la seva representació de serveis socials, i també tenim una cadira dintre del que és la vocalia de sanitat de Pimec –juntament amb farmàcies, clíniques privades–, i tenim relació, llavors, amb el departament de sanitat. Tenim presència institucional, com correspon a una patronal, en diferents taules tècniques, comissions i ens públics sectorials; és a dir, que allà on ens criden, hi anem. O almenys, ho intentem.

Quina és la situació de les nostres empreses a 31 de desembre del 2012? La situació és complicada, bastant complicada. Tenim un deute acumulat de l'ICASS de 4.256.600 euros. El número, de per si, potser indica poc, però jo els pregaria que contemplin que és entre un 12 i un 20 per cent de la facturació anual dels centres afectats. Encara que en algun fòrum de la mateixa conselleria se'ns ha dit: «Una empresa, perquè un mes no cobra i no funciona, és una mala empresa», jo els garanteixo que segurament el tercer home més ric del món, que és l'Amancio Ortega, si durant un mes no vengués res i hagués de tenir obertes totes les tendes pagant personal, assegurances, IVA, llum, aigua, no sé si passaria a ser el quart home més ric del món. Potser sí. La veritat és que entre un 12 i un 20 per cent de la facturació anual d'una empresa en deute i falta de liquiditat és moltíssim, i més per a una empresa del sector serveis socials, que té uns marges cada vegada més petits i que realment mai ha sigut una empresa financera que tingués darrere un gran coixí a nivell del que és banc.

Això significa en el nostre cas 106 empreses afectades, equivalent a 160 centres de treball. Els treballadors en risc d'atur els hem comptabilitzat en 1.540, i voldríem també aquí recalcar que la gran majoria d'ells són dones, majors de quaranta anys i amb una formació bastant, bastant precària. Amb la qual cosa, dintre del mercat laboral –que està, com tots vostès saben, molt difícil– són persones que tenen molt, molt, molt difícil trobar una altra feina, i que, de fet, si anessin a l'atur ho pagariem de les nostres butxaques tots nosaltres com a atur de llarga durada.

Hi ha un altre costat del tema, un altre vessant del tema, i són els proveïdors. Evidentment, nosaltres som una empresa de serveis, i com a tal tenim tota una sèrie de proveïdors que depenen de nosaltres. Nosaltres hem comptabilitzat uns dinou proveïdors de mitjana per centre –que evidentment no és per a un centre dinou, sinó que són repetits en diversos centres–, però atès que el percentatge que gasten els centres en el que són proveïdors i serveis és un 13 per cent, representa quasi 10 milions d'euros, que en cas d'anar malament deixarien d'enriquir els nostres proveïdors. Amb la qual cosa, el tancament de centres –si es va produint, com ara està passant–, a part de treballadors afectats, deixaria proveïdors afectats, i aquests proveïdors deixarien a la seva manera treballadors propis afectats també. No deixa de ser un efecte dominó, no és més.

També m'he permès fer-ho això perquè som una empresa peculiar: som una empresa de serveis, però una

empresa que funciona amb ràtios. Una ràtio és absolutament intransferible, no podem saltar-nos aquestes ràtios. És a dir que el nombre de professionals que tenim atenent els nostres usuaris ve marcat per una normativa de la Generalitat i de l'ICASS. Això significa que no podem tancar un mes per un ERO i enviar tothom a casa, perquè tenim els usuaris, hem d'atendre'ls. I això significa –en el cas que estem parlant, que són centres de la xarxa pública que depenen del fet que l'ICASS pagui– que el que passa és que estem plens, morim de l'èxit, tenim llista d'espera, però no podem tirar endavant.

Això és difícil que ho entenguin molts treballadors i és difícil que ho entengui inclús el mateix usuari si no se li diu. El percentatge de costos del sector –i no crec que sigui diferent sigui la residència col·laboradora, concertada...– és que un 60 per cent del que ingresem va a parar a nòmines i despeses de personal. Això és inviable reduir-ho, perquè funcionem amb ràtios. Un 13 per cent, a Tresoreria General de la Seguretat Social –després suposo que a Madrid fan el que volen, però nosaltres ho paguem–; un 13 per cent, a proveïdors; un 10 per cent, al que poden ser lloguers i despeses d'immoble; un 2 per cent, a empreses de serveis –aigua, llum, gas, telèfon–, i un 2 per cent, al manteniment de les instal·lacions.

Si ho miren, encara que aquí s'ha fet una petita trampa i surt «cien», la veritat és que el benefici abans d'impostos dels nostres centres amb dificultat arriba a un 3 o a un 4 per cent. Cada vegada guanyem menys, perquè cada vegada ens han apujat més els costos i l'Administració, que és per a qui majoritàriament treballam, no ens ha apujat el que ens paga.

Dintre d'aquests números que he donat, no ens ha estat possible, almenys a nosaltres, poder documentar el deute de les taxes en règim de prestació econòmica vinculada al servei amb endossament als centres. Els ho explico una mica. Hi ha *centros privados* que es diuen «preacreditados», amb una norma interna que tampoc està escrita enlloc, que poden acollir gent, amb la qual cosa l'Administració paga una part d'aquest ingrés. La veritat és que com no sabem –perquè aquests centres són privats, i només tenen aquesta gent dintre..., no sabem exactament ni hem pogut obtenir quanta gent d'aquesta no està cobrant. Primer hi ha una part que si la cobra l'usuari això seria un problema de la família, però al mateix moment que endosses aquest pagament al centre, cosa que s'està fent, perquè el que interessa és omplir els llits..., som així de curiosos, preferim tenir els llits plens encara que no cobrem, que no donar servei. És una mica difícil valorar-ho, sabem que s'està trigant inclús un any a començar a pagar al *centro* amb la *prestación económica vinculada*.

Trobem també absolutament indigne, i és una cosa que hem dit a l'anterior conseller –a l'actual no perquè no la coneixem, però a l'anterior li ho vam dir clarament–, que els centres que més han apostat per treballar per a l'Administració siguin els centres que més penalitzats han estat. O sigui, resulta que de quaranta places, t'ofereixo quaranta places, compleixo amb tot el que em dius, dic amén a tot el que em dius, i justa-

ment a mi, quan deixes de pagar –el zero–, a mi em deixes de pagar les quaranta places. I, en canvi, un centre que en té cinquanta i només ha apostat per tu donant-te'n cinc, només el penalitza amb cinc. No ho sé, és com allò de *te pego porque te quiero*. Doncs, no ho sé, jo trobo que és injust, jo trobo que podien haver-se treballat una mica més el tema i fer lineal el que era deixar de pagar –un 10, un 15 o 20 per cent, un 40 per cent–, però lineal en base a la facturació que té l'ICASS amb aquell centre, no «el cero a todo el mundo» i «qui més treballa per a mi, que mori abans».

Hi ha una altra pinzellada també important, i és que evidentment centres que tenen una sèrie de places col·laboradores, però tenen les altres privades, s'estan veient abocats al tancament o a funcionar malament, perquè les col·laboradores que no paguen arrosseguen les privades, la qual cosa no deixa de ser també curiosa i una falta absoluta de *cordura*. Si el sector privat em funciona bé en el meu centre, per què he d'anar malament perquè el sector de les places col·laboradores que tinc no me l'estan pagant. És una cosa també curiosa dintre del sistema que fem servir.

Quina és la nostra carta als Reis Mags? Bé, si creuen en els reis. (*Pausa.*) No, no té segona intenció, per Déu! (*Rialles.*) No, no era un comentari..., eh? (*Pausa.*) En principi, nosaltres el que demanàrem a l'Administració..., penso que hem d'aportar solucions, penso que tots els que estem aquí a la taula el que volem és aportar solucions, que moltes anirien conjuntament per part de tots, perquè estem molt «apurats», estem molt preocupats. La veritat és que cada dia tenim trucades dels associats que ho estan passant fatal, que no surten endavant, que ja no saben com fer-ho. I estem donant un servei a la gent, i jo crec que estem donant un servei de qualitat i un servei correcte.

Per tant, dintre de les propostes que podríem fer –que no crec que siguin molt diferents de les que els ha explicat la meua companya, la Cinta Pascual–, nosaltres diríem que el primer és un calendari de pagaments. Què entenem per un calendari de pagaments? Per un calendari de pagaments intenció que ens diguin què ens deuen i quan ens pagaran. Per què? I aquí sí que, perdonin, però he de ser una mica dur en aquest tema. *Los centros concertados* facturen a l'ICASS, per tant, els deu diners l'Administració directament. Això és molt fàcil: si no em paguen, jo puc posar un contenciós administratiu contra l'Administració –valgui la redundància– i exigir-li que em pagui, i, a més a més, li puc inclús demanar que em pagui endarreriments que no m'ha pagat per interessos de demora.

On està la perversitat del sistema? La perversitat del sistema està en les places col·laboradores. Les places col·laboradores: la factura es fa a nom de l'usuari, no es fa a nom de l'Administració, perquè l'Administració l'únic que fa és pontejar un pagament perquè no passi per la família, sinó que vagi directament al centre. Quin és el problema que tenim? Que si nosaltres volem reclamar aquest deute hauríem de denunciar l'usuari, usuari que no té culpa de res, i usuari que moltes vegades ni tan sols és conscient que la seva plaça té un deute, perquè ell no ho veu, això. Ell paga

la part que li toca i no sap que l'Administració no ens està pagant la resta de la part. Nosaltres ho pregaríem a l'ICASS, i ho pregaríem de veritat, i que s'ho miri amb «carinyo». Crec que és una cosa que inclús ells mateixos van intentar dir-la, però jo pregaria que ho fessin. Segons sembla, l'article cinquè de la Llei de serveis socials –que crec que en té set, amb la qual cosa és el cinquè– diu que aquest pagament pot responsabilitzar-se ICASS que és seu. Que ens ho doni per escrit, per favor; que ens digui que el pagament que està fent a les places col·laboradores –la part que no és de l'usuari, la part que és de la mateixa Administració– és un deute d'ICASS, no és un deute de l'usuari.

Si fa això, podrem procedir en contra d'ICASS, podrem demanar coses tan bàsiques per a nosaltres com és la devolució de l'IVA de les factures impagades. Estem pagant IVA de factures impagades. D'aquí a no res, haurem de declarar beneficis d'empreses que estem a punt de tancar, perquè no tenim liquiditat. I tenim beneficis, i haurem de pagar impost de societats. Si ICASS es comprometés a reconèixer que la part que paga de *los centros colaboradores* és d'ells, nosaltres podríem fer fàcilment que ens retorni hisenda l'IVA, podríem fàcilment reclamar –sigui per via contenciós administratiu, sigui com sigui– a ICASS que ens deu un deute a nosaltres, i ICASS ens podria donar per escrit el que ens deu. Ara, quan *los centros colaboradores* demanen a ICASS que ens digui què ens deu, ICASS no ho pot fer, perquè ICASS no ens deu res: ho deu l'usuari.

Des de la nostra patronal –i parlo per mi, encara que sé que qui tinc aquí al costat també ho ha fet– hem començat, fa un parell de mesos, a conscienciar l'usuari de quin dèficit té la seva plaça. Que consti que se'ns ha acusat d'alarma social. Jo penso que no és alarma social. Igual que a vostès, quan van a l'hospital i els operen d'una pròtesi de genoll –Déu no vulgui que mai els passi–, els donen la factura del que ha costat la seva intervenció, nosaltres el que estem fent és dir-li a l'usuari cada mes que la seva plaça té un dèficit de tres mil, quatre mil o cinc mil, d'acord?

A la vegada, què es va fer? Exactament igual amb els sindicats. Els majoritaris, Comissions Obreres i UGT, van rebre de part nostra, d'Upimír, el que ens devia l'Administració, i vam dir que no podíem fer front a la totalitat de les nòmines. I, de fet, tenim penjades part de les nòmines dels nostres treballadors, treballadors que cobren un salari baix, i que necessiten aquell salari per subsistir avui en dia. Els sindicats, realment, el que han fet és apaivagar, que no tinguin cap problema, dir als treballadors que això és veritat, que l'Administració ens deu, que... Però hem de conscienciar la població en general que hi ha places..., que encara que sembli que tot va de meravella, que tenim els centres plens, que quan una persona és una alta del centre, al dia següent tenim la plaça plena, resulta que és que no podem tirar endavant amb els costos que tenim, que estem fent pilota d'impostos, que no tenim un reconeixement de deute. És a dir, crec que l'usuari ha de saber quina és la circumstància.

També he d'indicar-los que l'usuari –suposo que també ho entendran– *es nuestro*. Això ho sento molt. L'usuari al qual estàs cada dia atenent, donant menjar, rentant, canviant el bolquer, no és de l'Administració, és del *centro*. I a qui respecta és al personal del *centro*, i a qui «estima», entre cometes, és al *centro* per cuidar-lo. Per tant, posats «a les dolentes», l'usuari dóna suport al centre, sobretot –i perdonin també– quan està llegint a la premsa cada dia el que està llegint que passa a fora. I no entén com pot tindre quatre mil euros de dèficit la seva plaça, quan està llegint a la premsa el que està passant amb altres tarannàs polítics del país. Per tant, el que crec que hem de fer és que ICASS reconegui que és seu el deute.

Voldríem agilitat en els pagaments. Voldríem realment que quan entra un usuari nou, no triguis set mesos a començar a cobrar. No ho entenem. *(Pausa.)* La veritat és que sí que ho entenem. Ho entenem: perquè no hi ha diners. Em feia molta gràcia l'altre dia que vaig estar amb una persona de l'Administració i em deia: «No, si nosotros no lo hacemos mal, lo hacemos bien, pero como no tenemos dinero...». Home!, doncs, jo ja quedo tranquil, fixa't. Resulta que ho fan bé, però no hi ha diners. Però si és el mateix! A mi tant me fa, i als centres que represento tant els fa que ho faci malament l'Administració o que no hi hagi diners: el que volem és que en un període lògic –un mes, dos mesos, tres mesos– es comencin a pagar els usuaris que tenim ingressats, i no es maregi el centre dient *si falta una crucecita en color verde o en color rojo*, quan la realitat és que, com diuen en castellà, *son excusas de mal pagador*.

Tota aquesta gent els donarà les gràcies, no jo. Jo sóc empresari, represento empresaris i correm un risc, i el risc és que sabem que potser un dia hem d'abaixar la persiana i tancar. I sabem perfectament que quan guanyem diners, guanyem –cada vegada menys–, i si ara toca anar «a les dolentes», «a les dolentes». Però ells, que són la gent que podem atendre –aquí hem agafat els millors, evidentment–, seran els que els donaran el seu vot i les gràcies per com ho han fet de bé.

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyor Botella.

Compareixença

d'una representació de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica per a informar sobre la situació d'impagament dels ajuts a les entitats del tercer sector social i les conseqüències que se'n deriven (tram. 357-00005/10)

Li passàriem ara la paraula al senyor Andrés Rueda, que és el president de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica. *(Pausa.)* Molt bé, doncs, té la paraula el senyor Rueda.

Andrés Rueda Sánchez (president de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica)

Muy bien, muchas gracias. Bueno, cada uno ha hecho su pequeña presentación. Nosotros no somos patronales, y nuestro discurso es un poco diferente porque nuestra vivencia es un poco diferente.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Queremos empezar con estas hojas secas en el suelo, quizás reflejan un poco lo que es el proceso de la vida, ¿no? Hay un momento en que hay los tallos verdes y todo funciona, y llega un momento en que las hojas se caen del árbol, caen al suelo, caen muchas hojas al suelo. Cada vez habrá más hojas en el suelo en esta pirámide de población que tenemos, y tendríamos que intentar, cuando pasemos por encima de estas hojas, ser cuidadosos y no destrozarlas.

Quisiera dar las gracias a todos ustedes por estar aquí, y quisiera dar las gracias especialmente también a Eva, que me parece que de su iniciativa partió que todos ustedes aceptaran que viniéramos aquí el sector profesional. Y a partir de ahí, intentaremos seguir un poco en la línea del amigo Botella de que la comunicación sea un poco distendida. Yo creo que todo el día deben de estar muy cansados de cifras y de números; nosotros estamos un poco al final del proceso del día, intentaremos no hablar de números –prácticamente no vamos a tener números–, e intentaremos hacer una charla que sea un poco tranquila.

En primer lugar, queremos decir esto: todos ustedes tienen la transparencia. Nosotros..., nadie de nosotros hemos venido aquí –ni creo que nos han llamado para esto– a pasar ningún examen de retórica, ni a ser políticamente correctos. No, si alguien aquí se examina son ustedes, ustedes se examinan cada día durante toda su legislatura. Por lo tanto, es a ustedes a quienes están pasando el examen de lo que nosotros estamos haciendo aquí hoy. Esto me gustaría dejarlo claro para saber un poco en qué partido estamos jugando. Los que pasan el examen son ustedes, ante la sociedad, ante su conciencia o ante su propia vida.

Estamos aquí para hablar del tema de cómo esta situación de impagos repercutía en los centros. Bueno, primero déjenme que les hable un poquito de lo que es la figura del director, ¿no? A nosotros hay una parte de la normativa que nos hace una definición, y dice que el director es una pieza fundamental, y que debe conjugar «la vessant tècnica dels tractaments i l'espontaneïtat del tracte que han de rebre els usuaris, amb un suport psicològic adequat al personal treballador, mantenint alhora l'estructura dinàmica del centre». Yo les reto a que se la lean diez veces. Yo la llevo leyendo años y no acabo de entenderla. Al final me gusta, ¿eh? Creo que es hasta poética. Pero, bueno, es la definición que nos hace.

Y en todo este tinglado de la dependencia, ¿qué papel jugamos todos? Bueno, las empresas ya han expuesto parte de su papel. Los políticos, ustedes, para

nosotros son el efecto Google Maps. Ustedes están ahí, ven la Tierra de color azul, y en función de los temas tocan el botoncito del *zoom* y se aproximan para ver qué ocurre, se alejan. Hoy creo que han apretado el botón para intentar acercar el *zoom* e intentar ver el problema de más cerca –por eso estamos todos aquí, cosa que agradecemos. Y después estamos los directores. ¿Quiénes somos los directores? Pues mira, los que estamos justo en el centro del *zoom*. Justo abajo, cuando el *zoom* está a tope, allí, en aquel lío, allí está el director. En el director nosotros tenemos el punto de confluencia –es lo que nosotros llamamos la «zona cero asistencial»– de la Administración, de la política, de la *conselleria*, de las normativas, de las inspecciones, de los residentes, de sus entornos, de los recortes sociales, de los sanitarios, de las relaciones laborales. Somos los primeros que estamos conjugando que todo esto funcione.

Claro, en todo este tinglado, ¿cómo afectan los impagos al centro? Está muy claro, esto es lo que pasó: desmotivación de los equipos de trabajo, estrés ambiental –alimentado por el estrés de los trabajadores, de sus familias y de los residentes–, mal rollo y desconfianza de los proveedores –como decía Vicente– para que no se les arrastre con esta cadena. Y, evidentemente, ¿esto qué conlleva? Un incremento del riesgo de los errores asistenciales. Y cuidado, ahí ya sí que estamos nosotros con una línea roja que consideramos absolutamente infranqueable. Los porcentajes de errores tienen que ser los mínimos, porque nuestro producto es un producto sensible.

En este contexto, en este contexto que ocurrió en el mes de julio, se desató lo que nosotros denominamos «la tormenta perfecta» con los primeros impagos. Nos encontramos que sucedía todo esto cuando hubo el impago, y los directores lo tuvimos muy claro: no queríamos ser ni copartícipes de déficits asistenciales, ni encubridores de conflictos, ni espectadores del conflicto. La ley nos responsabilizaba directamente de que aquello funcionara, y solo teníamos un mecanismo, un mecanismo de autoprotección: era la comunicación a fiscalía de lo que estaba sucediendo.

Pues bien, ahora estamos igual. Estamos igual que estábamos en julio. Yo voy a decir que peor, porque hace mucho tiempo que estamos jugando en el mismo partido, en el mismo campo, pisando el mismo césped, y el césped está impracticable, el balón no corre bien, aquí ni juega Messi, ni juega Xavi, y el problema es mucho más grave, porque las empresas están peor. Por lo tanto, el problema tiene mucha más profundidad que el problema de julio.

Bueno, y ante esto nosotros tenemos una permanente gota malaya –y, si no, ustedes repasen mes a mes–, que parece que esté programada para una tortura psicológica, porque cada mes no sabemos si vamos a cobrar, cada mes estamos ante el impago, y la gente que está trabajando está en esta situación de estrés, de tensión, y cada mes no sabe qué va a suceder. Bueno, nos da miedo, cuando llega un puente y la gente tiene riesgos de que no va a cobrar. No sabemos si vamos a tener problemas de absentismo laboral, pero la gente que tenemos allí sigue necesitando comer, du-

charse, asearse, y eso es un conflicto asistencial grave, de primera magnitud, y al día. No podemos esperar-nos a pactos: es un conflicto de mañana por la mañana. Bueno, parece que estos impagos, cuando vamos viendo y vamos haciendo una secuencia de cómo van funcionando, funcionan un poco como los trileros de la Rambla, ¿no? Ahora Sanidad, ahora son las farmacias, ahora nosotros, y estamos los tres colectivos ahí viendo a ver dónde está el dado, a quién le va a tocar descubrir y no encontrar nada.

Nosotros ya decimos hoy que si nos volvemos a encontrar en una situación de impagos, volveremos a reactivar la demanda ante fiscalía, porque no podemos asumir el riesgo de una situación de riesgo vital para un residente.

Bien, esto son consecuencias de los impagos –estábamos aquí para hablar de las consecuencias, intentando no hablar de números. Bueno, tengamos clara una cosa: en esta situación asistencial, un impago es un puñetazo que noquea al sistema general de la dependencia. Es así de claro. No sé si les gusta o no la definición, pero es así de claro. Ténganlo en cuenta, ¿eh? Mira, la situación que estamos sufriendo ahora, no solamente es grave por el cada día, sino que además poco a poco estamos socavando un sistema, que es el sistema de la dependencia, y el hecho de que sea sostenible.

Nosotros entendemos que en este tinglado hay dos partes que deben facilitar que el tema conecte bien. Por una parte tenemos la voluntad de que esto funcione, y que debe liderar la Administración conjuntamente a empresas y trabajadores; y, por otra parte, tenemos al receptor de que eso funcione bien. En esta cadena, que sería esta cadena social de una dependencia sostenible, todo el mundo tenemos una cuota de responsabilidad, y lo vemos desde las empresas. Las familias tienen una cuota; se nos tiene que quitar el miedo de hablar del copago: las familias tienen una cuota de responsabilidad. Los centros tienen su cuota de responsabilidad: tenemos que inventarnos cómo hacer gestiones más livianas, menos pesadas, con menos intervención administrativa –que es un tema de la Administración–, para poder inventar fórmulas asistenciales y que podamos asumir la pirámide de población que nos decía Cinta. Por otra parte, la Administración, está muy claro, si quiere que estas reglas de juego funcionen tiene que pagar, no puede pretender que los trabajadores estén trabajando sin saber si están trabajando a crédito.

Ante esta situación, a nosotros nos parece muy bien que se planteen todos los pactos, pero lo que sí que ha sido claro es que desde Ascad hemos reaccionado y hemos movido ficha, llevamos públicamente el movimiento de esa ficha. Entendemos que hoy, y aquí en sede parlamentaria queremos decirlo, hemos dado un paso histórico para los residentes y sus familias. Entendemos que ha sido así para el conjunto del sector, y en general para toda la sociedad catalana, y hemos registrado la primera iniciativa legislativa popular en relación con los impagos. Posiblemente esta iniciativa legislativa popular para blindar al gran dependiente sea o «el acontecimiento» –para nosotros sí, porque

es ilusionante—..., pero de los acontecimientos más importantes y trascendentes ocurridos en el sector desde la promulgación de la Ley de la dependencia.

Bueno, creo que llevamos ideas positivas, y voy a empezar a decir algunos mensajes que me gustaría que todos ustedes tuvieran claros, y por lo menos yo también.

Uno, nuevos impagos nos van a obligar a nuevas comunicaciones judiciales. Dos, respecto a los temas de la dependencia, no nos examinamos nosotros, permanentemente se examinan en esta casa ustedes. Tres, hay una necesidad imperiosa y urgente de descorsetar la normativa actual, y eso no vale dinero y es gratis, es voluntad de querer descorsetarla, es así de simple. Cuatro, a nivel de familias no todo es gratis, hay que desarrollar la cultura de la conciencia social solidaria y la responsabilidad filiofamiliar. Esto ya estaba inventado con el sistema par; bueno, se desmontó, pero tenemos que volver. Y por último, el quinto mensaje, Ascad hemos presentado y hemos impulsado esta iniciativa legislativa, con un espíritu constructivo, para blindar al gran dependiente y evitar un desahucio social y estructural de estas personas en unos momentos de su vida en que no pueden defenderse, porque son hojas secas, muchas y caídas en el suelo.

Yo siempre digo lo mismo: si a mí no me pagan, tengo dos brazos fuertes, dos piernas fuertes, robaré en la esquina. Cuando a un abuelo lo desatiendes y está en una silla de ruedas con demencia, no puede hacer nada—no puede hacer nada. Esto es el planteamiento que tenemos que tener. De este abuelo, nosotros queremos hacer—nada, con cuatro cifras—, decir, cuál es el retrato de ese abuelo robot. Es lo que nosotros llamamos «los otros números de la gerodependencia». Aquí hemos hablado de los números, de lo que nos deben, del dinero. Vamos a hablar de otros números de esta gerodependencia.

En un centro, vamos a coger..., nosotros hemos hecho algunos estudios, hemos puesto una referencia de un centro de ochenta plazas. En 80 plazas, al día—al día—hay aproximadamente 800 intervenciones de ayuda de desplazamientos a esas personas, hay 232 intervenciones alimentarias al día de gente que no puede comer, hay una media de 800 administraciones de medicación al día. Pere, Eva, los diputados que estuvisteis cuando hicimos la jornada de inmersión: pasamos estas cifras. Hay 430 intervenciones de cambio de pañal al día. Sumamos esto y vemos el perfil de la persona que tenemos hoy en atención, que no puede esperarse nada, porque es quien necesita estas 1.300 actuaciones.

Y esto, claro—voy a pasar de puntillas, lo ha comentado Cinta—, cuando vemos la pirámide de población es para decir: «Bueno, pero ¿qué hacemos aquí todos sentados, que no estamos planteando este problema?» Porque lo que está claro es que si hoy no tenemos dinero y no podemos atender lo que tenemos hoy, si hoy no trabajamos esto es imposible, es sencillamente insostenible desde el punto de vista asistencial.

Dentro de las consecuencias de estos impagos, evidentemente los centros nos han hecho aflorar muchas

cosas; una de ellas es el tema de los recursos humanos—también lo han mencionado ellos. Hay que hacer una adecuación realista, hay que hacer un maridaje realista entre dos perfiles, el perfil de los profesionales que yo necesito para atender al perfil de ese usuario que tengo que atender. Evidentemente, nosotros en la residencia podemos tener cantantes de ópera, sexadores del sexo de los pollos, y todo el mundo cabe, porque cuando hablamos de residencia hablamos de la vida, pero tenemos que decir: «¿Qué podemos pagar, qué necesitamos y cuál es el perfil de la persona que tenemos que atender, y cuál es el profesional que yo necesito fundamentalmente para atender esto?»

Bueno, respecto a esto, no sé si han visto un reciente estudio de Metroscopia que se ha publicado, en el que se pregunta a los ciudadanos su sensación hacia los profesionales que hay en este país; evalúan treinta y cinco profesiones, y hay una escala de consideración. Con diferencia, entre un 94, 90, 94 por ciento los profesionales que los ciudadanos estiman más, porque creen que son más honestos en su trabajo, son los profesionales sanitarios, parafarmacia. No voy a decir los que menos, esto no lo voy a decir, pero sí que me gustaría que los que menos nos dejen trabajar. Si no quieren trabajar, que no trabajen, pero que nos dejen trabajar. Y si quieren trabajar, aquí tenemos deberes para trabajar muchos.

Nosotros entendemos que hay que hacer una reforma normativa urgente. Uno, la propia del sistema. Dos, es exasperante, como bien se han referido ellos, la lentitud en el proceso de resolución de los PIA. No es de recibo que una sociedad que gasta lo que gasta como lo gasta, permita que un sector esté financiando la asistencia de unas personas. No puede ser—no puede ser. El desarrollo de la Llei de serveis socials es absolutamente urgente. Sus capítulos, del 95, 96, 97, 98, 99—infracciones y sanciones—, yo les aconsejo que los lean, y los lean con cualquier otra profesión de las que existen en el país. Es incomparable. El nivel de riesgo que tenemos nosotros es enorme, basta decir que la percepción de un «discomfort» puede ser una inhabilitación de tres años para un director. Y la percepción de un «discomfort» es una percepción absolutamente subjetiva de una inspección, que me viene hoy con mejor humor, o con peor humor, porque hoy a mí todo me parece bien o a mí hoy todo me parece mal.

Desde este punto de vista, nosotros consideramos que es absolutamente urgente la objetivación de estos temas, y hablar del *check list*. No podemos seguir con una inspección a mano alzada, a ver qué me parece a mí. Claro, estamos en el siglo XXI. Los PIA tardan en resolverse nueve meses, porque hoy se evalúa, vuelve a la provincial, de allí va al ICASS, mandan el disquete, bueno. Pero, oiga, los WhatsApp funcionan al momento. Y cuando tenemos una inspección, al momento lo sabemos todos y sabemos qué está pasando. Si están haciendo acta de inspección con procedimientos sancionadores en centros, esa misma persona, aquello que en aquel centro ha sancionado con procedimiento sancionador, está aconsejando al otro centro que lo haga. Oiga, esto es inseguridad jurídica. Si todos ustedes funcionaran con esa inseguridad jurídica cada

día en su trabajo, estaríamos todos locos. Así estamos funcionando en la zona cero, así estamos funcionando en esa zona.

Bueno, ya que hablamos de esto, ya que hablamos de los temas normativos..., esto lo traigo un poco a colación aquí porque últimamente hemos tenido recientes sentencias judiciales que dan nulidad a compras de preferentes, y obligan a las entidades bancarias a su devolución por presunción de discapacidad del anciano firmante. Lo hemos visto todos en prensa, ¿no?, han habido jueces que han hecho esto. Nosotros somos, bueno, la pera, porque nosotros estamos promoviendo que en el proceso PIA un anciano dependiente y con pérdida reconocida de capacidades –que por eso es dependiente– decida qué propuesta de servicio se le ofrece, qué propuesta de copago quiere, qué modificaciones, etcétera; que se dé por enterado de todo y que manifieste si está de acuerdo o no, y que lo firme. Pero, bueno, ¿no quedamos en que no tiene capacidades para poder hacer eso? ¿Cómo se le puede someter a que decida todo eso?

Y todo eso, con un evaluador que le manda la Administración que da fe, yo creo, bueno, de una complicidad de irregularidad. El día que sobre esto haya una demanda porque no hay dinero, porque la gente lo demanda todo y porque quiera revisar una situación y tengamos una sentencia judicial, el escándalo va a ser estelar –va a ser estelar–, de hacer firmar a personas no capacitadas decisiones sobre su propia vida. Y esto tampoco vale dinero. O sea, esto no vale dinero, no está el 35 por ciento; esto es decir: «Vamos a trabajar. Vamos a trabajar para que podamos trabajar todos con algo más de confort en esa zona cero.» Esto son cosas elementales, que ustedes tengan una silla; bueno, son cosas elementales del trabajo.

En cuanto al..., bueno, he estado pasando rápido, esto es el tema de la inseguridad jurídica para acotar el tema de inspección. No se puede..., mira, el anterior *conseller*, cuando hubo la interpelación parlamentaria en la comisión permanente del mes de agosto, reconoció públicamente –y consta en el acta de sesiones, porque yo la he leído–, a preguntas de diputados, el gran esfuerzo del sector profesional para mantener aquel envite. Que fue muy fuerte, porque, claro, en aquel envite la gente estaba con la maleta que se iba de vacaciones, los trabajadores se nos marchaban de los centros, estábamos solos –estábamos solos–, nos quedamos solos, no han cobrado. Y el sector demostró una prueba de madurez tremenda y aguantó el chaparrón, y sigue aguantando el chaparrón. Bueno, oiga, a quien trabaja por vocación, lo que no podemos hacer es hacerlo trabajar con miedo porque está sujeto a inspecciones absolutamente subjetivas.

Y aprovecho, porque los quiero hacer copartícipes de una sensación personal, y es lo único personal que comento. Pero cuando yo presenté aquella demanda de autoprotección en agosto, al poco tiempo tuve una inspección en mi centro; dos personas, siete horas cada uno, catorce horas de inspección. Puede ser casualidad, ¿eh?, veremos a ver después de que estemos hoy aquí, digamos lo que digamos, veremos a ver si es casualidad o no es casualidad. Lo dejo caer. ¿Por qué?

Porque en la comparecencia de agosto ya salió en los medios y se publicó, y en Internet, el miedo de este sector. Entonces, en un sector en que no hay impagos..., o sea, que no hay pagos, tenemos impagos, tenemos estrés, tenemos miedo, estamos en zona cero y tenemos ese perfil, oiga, vamos a hacer cosas, no vamos a esperar pactos.

Por eso –por eso– Ascad ha dicho: «No, vamos a presentar iniciativa legislativa.» ¿Por qué? Porque entendemos que, mire, *ubi fumus, ibi ignis* –donde hay humo, hay fuego. Si todo esto está pasando, no podemos esperarnos mucho, no nos podemos esperar.

Hemos presentado la iniciativa legislativa popular. ¿Por qué? ¿Qué pretendemos? Pretendemos poner a la persona más frágil en el centro de la acción social como una línea roja infranqueable, nos tenemos que concienciar que como sociedad esto es preceptivo. Dos, que situaciones y circunstancias por impagos como por las que hoy estamos aquí no vuelvan a producirse. Aquí tenemos que venir a pensar qué tenemos que hacer para que el tema funcione bien, no tenemos que venir a hablar de esto. Tres, nosotros presentamos la ILP porque buscamos una complicidad con ustedes, necesitamos la complicidad de los representantes de nuestros abuelos y de nuestras familias, que sois vosotros, y queremos esa complicidad. Cuatro, queremos evitar que a ese gran dependiente se le aboque a un desahucio social y estructural. Es aquella hoja seca en el suelo, pero que entonces paso y la piso, con conciencia o sin ella. Cinco, queremos recuperar el liderazgo de una sociedad civil madura y responsable, como demostramos en los impagos, como demostramos cuando no sabemos si cobramos que seguimos atendiendo. Y, después, entendemos que es un modelo que a través del respeto y la solidaridad nos encuadramos de una forma muy entendible por todo el mundo cómo se hace país. Así sí que se hace país. Por eso presentamos la iniciativa legislativa.

Como conclusiones, entendemos que es básica la reforma normativa en aspectos de *serveis socials*, en aspectos de procedimientos de PIA, en aspectos de procedimientos de inspección. Hay que replantear las vías de financiación del sistema. Si el sistema no tiene recursos, es injusto que a mi padre se le mantenga con los impuestos de todos ustedes, y cuando mi padre fallezca, además yo herede el Taj Mahal. No, mire usted, si yo tengo nivel de renta, yo colaboro; si no tengo nivel de renta, que me ayuden al cien por cien. Pero hay que replantear en función de renta el copago. Esta es una conclusión importante, porque la otra vez el fiscal...

Ante nuevos impagos de la Administración, evidentemente, con ese nivel de responsabilidades, habrá nuevas comunicaciones. Conocemos, los directores, y damos fe, de que esta situación está llevando a muchos centros –como bien han planteado ellos– al borde de la quiebra. Y nosotros entendemos asimismo que apoyar esta ILP es una muestra de compromiso social; por lo tanto, nuestra propuesta final es: los invitamos a ustedes y les proponemos que todos la hagan suya, que planteamos en positivo y que llevará a mayor estabilidad a residentes, a familias, a trabajadores,

a centros, y, ¿por qué no?, a mejorar los vínculos que nunca deben romperse entre nosotros y nuestras instituciones.

Hasta aquí he llegado. Este es el texto de la ILP. Ayer hicieron el informe jurídico, el informe favorable. Este es el artículo que hemos añadido de la ley de finanzas del Estado, bueno, de la Ley de finanzas de Cataluña, por el que no nos quedamos en la intención de que se pague a los centros concertados en el nivel tres; no, no, queremos que sea absolutamente prioritario a continuación de la sentencia judicial, que no hay nada que obligue más. La sentencia judicial es la máxima obligación. Y queremos que el gran dependiente, que esa hoja seca, esté ahí detrás –queremos que esté ahí detrás.

Muchas gracias en nombre de todos, y, como decía Botella, también muchas gracias en nombre de ellos.

Se acabó.

El president

Molt bé, moltes gràcies, senyor Rueda. Ara obriríem el torn dels grups parlamentaris –deu minuts. Pren la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc, agrair les tres compareixences, bé, la compareixença en un sol format, però que jo crec que el que ha permès, juntament amb les compareixences que hi han hagut al matí, a la sessió del matí, migdia..., doncs, ens permeten tenir un escenari molt equilibrat, molt precís, del que és la realitat del sector, que com bé comentaven és molt més complexa del que a vegades probablement es trasllada. En tot cas, també agrair no només la compareixença, sinó també el to; que hi ha hagut un to, doncs, de molta informació, però també un to molt constructiu a nivell d'aportacions, tant a curt com a llarg termini.

Amb alguns de vostès hem tingut l'oportunitat de veure'ns últimament, precisament amb dos dels compareixents, però, vaja, jo crec que està bé que a més a més aquesta compareixença es produeixi en aquest espai, perquè hi han tots els grups parlamentaris, perquè a més a més és un espai públic, i perquè al capdavall és la casa de tots els ciutadans de Catalunya, i, per tant, està bé que es faci aquesta compareixença en aquest espai.

Jo voldria fer una reflexió inicial que em sembla que és pertinent, que l'he fet també en l'anterior compareixença i que no em cansaré de fer-la, perquè em sembla que val la pena que la comentem, i és que partim d'un problema d'origen –partim d'un problema d'origen– que hem de tenir, doncs, ben present, i que condiciona fortament la realitat que hi ha en aquest país, i la realitat lògicament que vostès ens han explicat. Perquè, home, hem de convenir tots plegats que no seria el mateix si resulta que no hi hagués en aquest país un dèficit fiscal de 16.000 milions d'euros, i, per tant,

que l'aportació, l'esforç fiscal que fem els catalans o les catalanes, ens diguem com ens diguem, parlem la llengua que parlem, tinguéssim un retorn en aquest país. Igual que no seria el mateix si no hi hagués en aquests moments un deute estimat de 8.000 milions d'euros per part del Govern de l'Estat. Igual que no seria el mateix si en aquests moments el 90 per cent dels recursos que alimenten el pressupost del Govern de la Generalitat no provinguessin d'una altra administració, sinó que fossin recaptació pròpia. Igual que no seria el mateix si no ens trobéssim, per exemple, que els últims dos anys hi ha hagut una retallada del 91 per cent d'aportacions finalistes que fa el Govern de l'Estat només en temes de benestar i immigració.

Tot això condiciona fortament, igual que condicionen també els mecanismes. Algun dels compareixents, la senyora Cinta Pascual, parlava del tema de l'IVA. Home, què més ens agradaria, suposo, a algun dels presents, que poder regular l'IVA per a aquest tema i per a altres temes, perquè entenem que seria un bon mecanisme per reactivar l'economia del país. Però això, malauradament, el nostre país no té mecanismes per fer-ho, i, per tant, ho repeteixo, ens trobem amb un problema d'origen que és prou important.

Per fer un símil: és com aquell ciutadà que paga una hipoteca, i de cop i volta el seu empresari no li paga; va a l'entitat financera i l'entitat financera, doncs, no vol atendre raons quan resulta que ell té un impagament per part de l'empresari. Home, evidentment, no és el mateix, i aquest ciutadà ha de tenir tota la comprensió. En aquest cas passa exactament el mateix. O sigui, tenim un esforç que fem els ciutadans i ciutadanes, un govern que té una condició que és que un 90 per cent dels seus ingressos depenen d'una altra administració, i que, a més a més –si ho afegim–, resulta que quan hi ha algun intent d'aconseguir ingressos extraordinaris, ja es digui Llei de dipòsits bancaris o altres, resulta que et surt el Govern de l'Estat i diu que això no es pot fer, i t'ho porta al Constitucional. O sigui, ni fer, ni deixar fer. I, per tant, és un condicionant important aquest, que no el podem menystenir.

Sembla evident que probablement als tres compareixents, igual que als que s'han produït al dematí, no els alleujarà, però em sembla que és un discurs que hem de comentar, perquè això no surt del no-res, i perquè segurament que estariem parlant d'una situació molt diferent si a banda de la situació econòmica, a banda de la davallada dels ingressos propis que hi ha hagut en els últims anys, no estiguéssim parlant d'aquest condicionant, que pesa com una espasa de Dàmocles al damunt no d'aquesta realitat, sinó de totes les realitats que es produeixen al país.

D'afegit a això, el que sí que vull, en tot cas, és agrair i reconèixer l'esforç que fan a nivell dels sectors que representen. Ho faig amb altres sectors, però amb aquest encara ho faig més. I em sembla que és pertinent que ho fem, estan fent un esforç extraordinari. És evident que hi ha un patiment a nivell d'usuaris, a nivell de treballadors i treballadores. El reconeixem, en som perfectament participants, i, en tot cas, ho repeteixo, volem tenir aquest reconeixement. Per aquest motiu també varem tenir una relació, diguem-ne, directa, i và-

rem venir a visitar-los, igual que intentarem tenir tots els contactes possibles.

Tenim aquest condicionant. No hi ha res a fer? Home, evidentment que hi ha marge per fer. Nosaltres el que plantejem és com a mínim un seguit de propostes vehiculades al voltant d'una sèrie de conceptes que em sembla que val la pena posar al damunt de la taula i en els quals sí que tenim marge per fer. No podem incrementar els ingressos o hi tenim moltes limitacions, depenem del sostre de dèficit de l'Estat, tenim una dependència a nivell del deute de l'Estat amb Catalunya, però sí que hi han unes possibilitats.

Quines possibilitats hi ha? Doncs, home, un dels temes que ha aparegut en les tres aportacions és el tema de la transparència. Nosaltres reclamem al Govern de la Generalitat que sigui transparent amb el deute. Ho reclamàvem aquest dematí i ho reclamem a la tarda. I és per aquest motiu que hem presentat una proposta de resolució en la qual demanem que hi hagi un espai entre les dues parts, entre l'Administració i aquells que presten els serveis, no només per comunicar, per tenir coneixement en tot moment de quin és el deute, sinó també per intentar preveure possibles escenaris que es puguin produir en el futur. Algun dels compareixents ho comentava: definir un escenari en el qual, doncs, es pugui fer un acord entre les dues parts a nivell de pagar un percentatge lineal a totes les empreses o entitats, o definir un escenari amb una certa previsió que et permeti poder controlar o poder acordar algun tipus de resposta, doncs, és molt diferent. I, per tant, això requereix transparència i requereix diàleg. I el que nosaltres hem plantejat a través d'aquesta proposta de resolució és que hi hagi una taula conjunta entre les dues parts per poder atendre, d'una banda, aquests possibles escenaris que hi puguin haver, però també la realitat que es produeix mes a mes.

En quin altre element també entenem que pot haver-hi millora? És en el tema del lideratge. També ha aparegut en alguna de les compareixences, nosaltres ho hem reclamat també aquest dematí. Entenem que tot i que el Govern de la Generalitat no té accés directe al crèdit –això malauradament també és un altre tema, doncs, que està en mans de l'Estat–, sí que entenem que el Govern de la Generalitat, i començant pel president de la Generalitat, ha de liderar un procés de diàleg amb les entitats financeres, algunes de les quals han obtingut substanciosos beneficis en els darrers anys, per intentar atendre aquesta situació i aquesta dificultat de liquiditat de moltes entitats derivada de la manca de liquiditat del Govern de la Generalitat. Això entenem que ho ha de liderar el Govern de la Generalitat, i entenem que ha de ser aquest Govern el que ha de convocar totes les entitats financeres per intentar buscar un acord en aquest sentit. Per posar noms i cognoms, volem que «la Caixa» o altres entitats no només facin les aportacions a fins socials, sinó que el que demanem és que atenguin la situació que afecta en aquests moments entitats socials i empreses que donen serveis a les persones, perquè entenem que, lògicament, això ha de tenir una prioritat per damunt de qualsevol altre sector.

També el que volem, al marge d'aquest aspecte de la transparència, del lideratge, és un tema de diàleg entre les dues parts, un diàleg permanent. Nosaltres ho hem trobat a faltar, i entenem que en això hi ha molta millora a fer. Sabem que hi han hagut relacions i contactes entre les dues parts, però entenem que aquest diàleg ha de ser un diàleg permanent que possibiliti que les dues parts, ho repeteixo, puguin acordar possibles escenaris.

Intento anar, al marge d'aquestes reflexions generals, a algunes de les aportacions que ens feien. Totalment d'acord amb el que comentava la senyora Cinta Pascual que és un tema de país. És evident que és un tema de país. I és un tema que, a més a més, m'hi afegeixo. Si..., al marge de la iniciativa que pugui fer cada grup parlamentari, que lògicament és perfectament assumible i és molt normal que succeeixi, em sembla que hem d'intentar en aquest tema posar-nos d'acord, perquè és un tema que va més enllà d'ideologies. O sigui, que hi ha un deute, que s'ha d'afrontar aquest deute, que hem d'intentar articular mecanismes per afrontar possibles escenaris tant del present com del futur; és evident que això traspassa qualsevol partit polític i és un problema de país en el qual, ho repeteixo, tots els partits polítics hem d'intentar, al nostre entendre, arribar a un acord.

Ens comentava a nivell d'ACRA algunes propostes. Jo voldria fer un parèntesi i felicitar-la, perquè vaig fer-ho de forma personal, però voldria fer-ho aquí públicament, perquè ens va explicar el projecte «Compartir taula» i ja en el seu moment la vaig felicitar. Em sembla que és bo que es doni a conèixer la iniciativa. El nostre grup parlamentari ha presentat alguna proposta, i li ho vaig explicar el dia que ens vàrem trobar, al voltant de tot el tema de distribució d'aliments. I realment, doncs, quan vaig tenir coneixement d'aquest projecte, la veritat és que el vaig valorar molt positivament i aquí voldria que constés públicament. Em sembla que és una mostra també que el sector no només és imaginatiu, sinó que també, al marge, diguem-ne, del servei puntual que fa a cadascuna de les persones usuàries, doncs, també té espai per trobar complicitats amb el territori i per trobar una implicació en aquests moments en què el país ho està passant francament malament.

Nosaltres estem d'acord amb les propostes que ha fet. Plantejava el tema de l'IVA, ja li ho he comentat en el seu moment; el tema d'intentar fer un model de serveis socials sostenible; el tema del manteniment del pressupost de serveis socials. Per nosaltres és fonamental això, que en el pressupost... Entenem que hi ha hagut un esforç, les retallades que s'han produït en aquests últims anys a nivell de serveis socials han afectat sobretot ajuts universals a les famílies i algun altre aspecte, però el que sí que reclamarem és que aquí sí que hi ha una línia que no es pot franquejar, al nostre entendre, que és el tema dels serveis socials. Amb això no s'hi pot jugar. Podem, doncs, atendre altres aspectes, però, en tot cas, és una línia, ho repeteixo, que no es pot franquejar, però que lògicament també depèn molt del que en aquests moments té pendent..., i aquí faig un incís també en un tema que ha aparegut

aquest dematí: hi han grups parlamentaris que reclamen, doncs, que el Govern posi al damunt de la taula el sostre de déficit. Home, a mi m'agradaria saber si hi ha qualsevol ciutadà del país que pugui planificar la seva economia familiar sense saber quines seran les aportacions que rebrà i sense saber quina reducció haurà de fer en el deute que té. I, per tant, és un tema prou important: conèixer si el Govern estarà obligat a acabar l'any, l'exercici, amb un 0,7 per cent de déficit, o això serà un 2 per cent. Home, estem parlant de molts recursos, de molts diners, i, per tant, és un tema prou seriós perquè pugui afectar l'elaboració de qualsevol pressupost.

També d'acord amb algunes altres aportacions que ha fet Upimir en el tema del reconeixement de deute. Ja ho hem comentat anteriorment, nosaltres entenem que ha d'haver-hi un lideratge per part del Govern de la Generalitat. I ho repeteixo, intentarem ser el màxim de sensibles –i vaig acabant, senyor president– al voltant d'aquests conceptes que comentava: transparència, lideratge per part del Govern i la màxima eficiència i lideratge en el poc marge que pugui haver-hi, però que entenem, ho repeteixo, que dóna encara oportunitats per intentar alleugerir una situació que ja és prou complicada. I que reitero l'agraïment que els comentava de bon principi.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari del Partit dels Socialistes de Catalunya, té la paraula la diputada Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Bona tarda a la Cinta Pascual, al Vicente Botella i a l'Andrés Rueda, i gràcies per les vostres intervencions i per les vostres propostes. I també una salutació a totes les persones que ens acompanyen avui a la sessió seguint les propostes i l'exposició del tema que teniu.

Escolteu, jo..., són deu minuts i la veritat és que aquesta tarda..., entre aquest matí amb les entitats del tercer sector i aquesta tarda amb les entitats, doncs, que també esteu concretament amb la gent gran, crec que avui és un dia que podríem emmarcar d'aquesta Comissió de Benestar Social i Família que estem parlant dels temes que estan passant al nostre país i de la situació de les persones, i de les persones més febles; per tant, crec que ens hem de felicitar tots per visualitzar, doncs, un problema que hi ha al nostre país, que tots ho hem dit, que no és un problema d'un col·lectiu concret, sinó que realment és un tema de país –ho deia la Cinta, aquest matí ho deia el Xavier Puig–, i crec que ho hem de subratllar també tots.

Fer algunes afirmacions generals que crec que són importants. Per nosaltres, pel Grup Parlamentari Socialista, el col·lectiu, el sector que representeu, que és d'atenció a les persones, és també un sector econòmic i que defineix també el model de sortida de la crisi del nostre país. I que, per tant, si som capaços com a país

de prioritzar el que és l'atenció a les persones –ho han dit aquest matí, ho heu dit aquesta tarda–, és inversió social que té un retorn en valor públic, però també un retorn econòmic important a la societat. Són llocs de treball estables, són llocs de treball principalment de dones –vull dir, ho hem de dir així–, i a més amb un perfil professional divers que, doncs, necessitem en la situació del mercat laboral que tenim. Per tant, crec que protegir el sector de les persones no és només una qüestió de model de país i de drets de ciutadania, sinó també té una lògica econòmica molt important que hem de posar sobre de la taula.

La segona qüestió que també crec que és important: aquest matí parlàvem de crits d'alerta, parlàvem d'asfíxia, avui, doncs, la Cinta parlava que necessitem aire fresc, no? Parlem d'una situació d'emergència social. Però és que justament aquesta tarda que estem parlant del col·lectiu de persones grans, que estem parlant de 158.000 persones aquesta tarda, estem parlant de drets subjectius; igual que aquest matí hi havia subvencions, hi havia, no?, diferents modalitats, en aquests moments estem parlant de persones que tenen uns drets de ciutadania que en aquests moments qui està garantint que poden exercir aquest dret sou vosaltres, eh?, són les entitats i són les empreses que estan prestant aquests serveis, i que també cal posar-ho en relleu.

Em preocupen aquestes vint-i-cinc residències que han tancat i el degoteig. No fa gaire coneixíem el tancament de la de Pacs del Penedès. I, bé, doncs, d'una manera o d'una altra es van resituant les persones, però és evident que és una dificultat econòmica i una dificultat que incideix també sobre les persones.

Jo començo a fer-los preguntes de tot el que han dit i que m'agradaria que em poguessin respondre. El mes d'agost, a l'agost estàvem aquí amb l'incompliment del mes de juliol. Allà va quedar clar que no se sabia res ni sabíem quan es cobraria, però després hi va haver compromisos per part del Departament de Benestar Social i Família: es va dir que abans que s'acabés el 2012 hi hauria els pagaments. Hi ha hagut incompliments. Aquest matí ens deien les entitats, la confederació d'empresaris ens deia que la consellera els ha trucat per informar-los sobre un pla de retorn, eh?, que no saben... A mi m'agradaria saber si vosaltres –vostès, les entitats que representen– també heu tingut aquesta trucada des del departament i si tenim, si més no, una miqueta de llum al final del túnel que podem saber quan comença el pla de pagaments o quan es comencen a retornar aquests diners que es deuen.

La segona pregunta té a veure amb la qualitat del servei. El senyor Botella ens deia que entre un 12 i un 20 per cent de facturació i que com una empresa pot sobreviure amb aquest déficit. A mi m'agradaria saber com afecta això, quin impacte està tenint en el dia a dia de les residències. Aquest matí es parlava de retards en els pagaments, de davallada de sous, d'ERO... Què està passant a nivell de les empreses que vostès representen? I què està passant a nivell d'usuaris? Què està passant amb les ràtios? S'estan complint les ràtios a les residències, perquè si han hagut de fer fora gent...? Estem en aquesta situació? Teníem aquesta por el mes d'agost. Què és el que ha passat des d'ales-

hores? I de quina manera estan afrontant aquesta situació?

Un altre tema, i crec que és molt interessant: vostès han proposat qüestions concretes que no signifiquen increment de cost. És més, en alguns casos, no?, si ho fem bé podrien ser criteris d'eficàcia econòmica i de més qualitat. Jo crec que seria molt interessant que poguéssim parlar de quina manera es poden agilitzar pagaments, que no vol dir pagar més, sinó pagar millor, no? Doncs, jo he pres nota de tot el que han dit; jo crec que haurem de fer alguna iniciativa parlamentària si no tenen aquesta resposta per part de la conselleria, i jo, doncs, he recollit i em comprometo amb vostès a traslladar-ho en una proposta de resolució en aquesta comissió.

Sí que m'agradaria saber –un cop han dit que un any, per cobrar una prestació econòmica vinculada, nou mesos, no?, depèn de..., alguns de vostès han donat aquesta xifra– si ens poden traslladar un exemple, una idea d'un centre, què està passant en el seu dia a dia. Hi va haver un impagament el novembre del 2011, després es va cobrar d'alguna manera, però com s'està cobrant en el dia a dia en un centre. Vull dir, com arriben les PEV, com arriben les places col·laboradores, si ens ho poden explicar per fer un exemple que sigui categòric i que poguéssim fer-nos-en una idea concretament.

Per últim, clar, avui aquesta tarda hem marxat una mica..., aquest matí parlàvem dels impagaments en general, de subvencions, de concerts, de convenis; i aquesta tarda ens hem focalitzat molt en l'atenció a la dependència. Estem parlant concretament, no?, d'un marc normatiu concret, que el meu grup parlamentari està molt preocupat dels cops de destrall que ha tingut en els darrers mesos. Ara m'estic referint..., clar, ara estem parlant de com l'Administració catalana gestiona una llei que, bé, a nivell estatal el Partit Popular en el Decret 20 l'ha fet del tot insostenible, eh?, amb les retallades de prestacions. I que, bé, doncs, a mi em preocupa de quina manera podrem mantenir això que deia l'Andrés, que és la cura a aquestes persones que representava amb aquestes fulles seques, de quina manera farem sostenible aquest estat del benestar amb un govern, en aquest cas, que hi no creu, en aquest dret subjectiu.

I crec que potser..., avui no toca perquè parlem d'impagaments, però potser sí que ens podríem emplaçar tots els que estem aquí i algú més a fer també una tongada de compareixences per parlar de la viabilitat i del futur del dret de l'atenció a la dependència. Perquè jo he escoltat moltes propostes per part vostra que avui s'escapen, no?, de la matèria concreta que ens afecta avui, però, bé, tenim la ILP a sobre de la taula i tenim propostes –la Cinta també n'ha fet diverses– de reforma. I jo crec que hem de fer entre tots el possible perquè el dret de l'atenció a la dependència, a la promoció de l'autonomia personal, sigui, doncs, un dret que es pugui garantir. I, per tant, compteu també amb el nostre grup i ho traslladarem per poder fer un altre dia com avui, però per parlar específicament del futur de la Llei de la dependència.

Acabo. Dèieu que «estem pitjor», que «estem pitjor» i que «no ho aguantem», i jo crec que el Grup Parlamentari Socialista ha entrat una proposta de resolució; les propostes que traslladem en aquesta proposta de resolució s'assemblen molt al que heu dit: calendari de pagaments, pagar el pendent, transparència i garantia en el pagament. Per tant, jo espero que en la propera Comissió de Benestar Social i Família, que s'hi sotmetrà a votació aquesta proposta de resolució, hi hagi un acord per part de tots els grups, i que, per tant, el que avui traslladeu en les vostres compareixences i que recollim des dels grups parlamentaris es converteixi en una resolució del Parlament de Catalunya que insti el Govern també a fer possible això que és proposta unànime per part de tots nosaltres.

Gràcies.

El president

Molt bé, moltes gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Moltes gràcies, president. Bones tardes. En primer lloc, jo voldria donar les gràcies, doncs, als representants de les tres entitats que han vingut avui al Parlament a exposar-nos les seves preocupacions, la seva situació. D'alguna manera són la veu del carrer, no?, que entra en aquest Parlament i ens porta també i ens explica els veritables problemes de la gent. A més, també, com la diputada socialista, estic content que ens hagin fet propostes molt concretes, que espero que puguem vehicular i canalitzar en forma de propostes de resolució i etcètera.

He notat una certa indignació entre vostès. M'hauria agradat que hi hagués estat el diputat de la CUP, que sempre ens parla d'indignació, doncs, perquè també hi ha empresaris o gent que dirigeix diverses empreses o entitats que també estan indignats, perquè tenen al seu càrrec 150.000 persones, el benestar de 150.000 persones, perquè depenen d'ells molts llocs de treball, milers de llocs de treball directes i també indirectes, a través de proveïdors. Llavors, jo em voldria centrar a respondre les coses que s'han dit, però perdonin que dediqui trenta segons..., ja que per al·lusions se'ns han dit algunes coses a la gent del Partit Popular, i després em centro directament en les seves intervencions, no?

Ens deia el representant d'Esquerra Republicana, senzillament, que aquesta situació no surt del no-res; efectivament, no sortim del no-res, sortim d'una situació d'un deute astronòmic que ens van deixar el tripartit a Catalunya i el Govern socialista a Espanya, no? Després hi ha altres coses que compartirem amb les seves propostes. I també, home, sobre la qüestió de la Llei de la dependència, clar, aprovar una llei de dependència sense pressupostos, doncs, és una realitat, i, per tant, no sé si és millor ocasió de donar lliçons, no?

Un cop respostes aquestes preguntes i estant d'acord amb altres plantejaments que han fet, ara podríem entrar en la qüestió del que deu l'Estat, del que no deu

l'Estat, com si aquí a Catalunya quan fóssim independents tinguéssim exactament els mateixos recursos, no?, i a més... Però crec que no és avui el moment per fer-ho, i més aviat hem d'anar comentant les qüestions que a vostès els preocupen directament.

A nosaltres ens preocupa, com a grup parlamentari ens preocupa certament la situació de les residències de la tercera edat i de les entitats que s'ocupen de la tercera edat, i de l'impagament que la Generalitat té amb elles, i el deute acumulat, no?, perquè pot posar en perill un sector especialment cabdal per al nostre present i futur social. S'ha produït en aquests darrers decennis un canvi social en el qual, per exemple, els nuclis familiars s'han reduït, els avis ja no viuen amb les famílies, com saben vostès molt bé; la vida és molt més llarga, però no de més qualitat necessàriament. I és veritat també que la dependència és una cosa inherent als primers anys i als darrers anys de la vida, i això no ho podem evitar mai, no? I, per tant, en aquest context és especialment important –i ho serà en els propers anys– el sector de les residències, el sector de l'atenció a les persones de la tercera edat. Serà un sector vertebral en aquests propers anys en la qualitat de vida dels ciutadans i de les ciutadanes del nostre país. Serà un sector aital per a la salut pública i per al benestar de tants ciutadans, que a més és que és de justícia que els atenguem bé, perquè han estat anys i anys pagant les seves quotes, els seus impostos, la seva seguretat social, i, per tant, tenim un deute que hem contret amb ells. I aquí parlem a vegades molt dels drets de la infància, dels drets..., però ens oblidem de tants i tants milions de persones de la tercera edat del nostre país, doncs, que a més han estat cotitzant tants anys, no?

I, per tant, ha arribat el moment de pensar molt a fons, com han dit vostès i algun grup parlamentari em sembla també, el sistema d'atenció pública a les persones de la tercera edat. I quan parlo d'«atenció pública» no vull dir exclusivament, no?, que se n'hagi d'encarregar l'Administració pública, també pot ser a través d'un sistema de concerts, de concerts tutelats. Nosaltres estem a favor de les ràtios, des del Partit Popular, ràtios que s'han de dialogar, que s'han de parlar ara per garantir un servei de qualitat mínim. Ara, és veritat que pel que sembla, també, el sistema de concert és més eficient pels costos que comporta per a la Generalitat que les residències públiques, que costen gairebé el doble a les arquitectures públiques que una plaça concertada.

Pensem també que no cal parlar només d'aquelles empreses del sector social o públic, sinó també de les entitats privades o amb ànim mercantil, no?, en el sentit que és una fallàcia o pot ser una fallàcia convertir en aporia l'afany de lucre i el servei a les persones. De fet, a vegades, dissortadament potser, però on s'atenen millor les persones és on hi ha un cert afany de lucre –això tot i que el poder públic ha de garantir la bona atenció a tothom.

I, per tant, hem de fer una reforma normativa a fons. Aquí s'ha parlat de l'agilització –hi estem totalment d'acord–, de la sostenibilitat del sistema, una sostenibilitat que hem de pensar potser una mica més enllà i no només amb mesures concretes; és a dir, hem de

parlar d'una vegada de polítiques de natalitat, no? No és aquest el lloc de fer-ho, però una qüestió que potser durant molts anys ha provocat la rialla d'alguns sectors..., doncs, ara comença a ser seriós el tema, perquè arribarem als vuitanta anys i ens trobarem sense diners per pagar la nostra residència.

Després també recullo com a molt interessant i recollim com a molt interessant aquesta idea que aquí està en joc la petita i mitjana empresa catalana. És a dir, no són multinacionals, sobretot moltes residències, doncs, són petites i mitjanes empreses, catalanes a més, que han apostat per la Generalitat, que han confiat en la Generalitat, i ara la Generalitat no les pot deixar endarrere, no? Aquí s'ha de dir que ens han comentat alguns de vostès que el tripartit va prometre algunes inversions en infraestructures, va prometre inversions potents, i llavors va haver-hi grups que van fer ampliacions i una forta despesa, i ara estan esperant que se'ls pagui el que se'ls va prometre, que se'ls obrin aquelles vies de concert que se'ls van prometre, no?

Nosaltres demanarem al Govern que exerceixi de mediador entre les associacions i les entitats financeres per facilitar el crèdit, no?, i en primer lloc, com han dit vostès, reconeixent el deute que té. En això estem d'acord amb Esquerra Republicana: en primer lloc, transparència, i que quedi clar quan es deu i que es posi per escrit, que es posi per escrit també pel que fa a les places col·laboradores. I la Generalitat potser també hauria d'assumir els costos financers que s'hagin produït d'aquest impagament del mes de juliol, interessos que s'hagin aplicat a les entitats; home, si això ha estat per responsabilitat d'uns impagaments, doncs, s'haurien de restituir aquests diners.

I finalment un parell d'idees. Nosaltres el que defensarem i el que proposarem és que es reconegui clarament el deute –també de les places col·laboradores–, que faci la Generalitat un calendari de pagaments. Ara és un moment ideal –venen els pressupostos– per fer-ho. Seria ideal que eixugués el deute, la Generalitat. Potser no ho pot fer; és a dir, potser no ho pot fer, però almenys que expliqui quan pagarà això que deu, i si no es pot pagar, doncs, que digui que no es podrà pagar, perquè el sector pugui actuar sabent a què atènyer-se.

Finalment, des del Partit Popular català, doncs, ens posem a la seva disposició, també per intentar parlar amb Madrid per la qüestió de l'IVA, parlar seriósament amb ells, i per cercar els consensos amb tots els altres grups en aquestes qüestions que efectivament són d'interès general i afecten tantes i tantes persones del nostre país.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa...

Pere Bosch Cuenca

Si em permet fer un apunt...

El president

Per al·lusions?

Pere Bosch Cuenca

Sí, per al·lusions.

El president

Correcte.

Pere Bosch Cuenca

Ho dic per deixar clar..., no per al·lusions, perquè no penso respondre el que comentava el diputat, però deixar clar que aquest diputat en tota la seva intervenció ni ha esmentat la paraula «partit», ni la paraula «popular»; he parlat d'un origen, d'un problema d'origen, i l'hem explicat. Per diverses raons: primera, perquè no és el tema que ens ocupa; i, segona, perquè com a deferència als tres compareixents el que ha fet aquest diputat és adreçar-se als compareixents, intentar plantejar propostes i intentar mantenir un diàleg amb els compareixents. El que no farem mai és, quan hi ha una compareixença d'una entitat, dedicar-nos a picabaralles amb partits polítics. Si volen ho podem fer en qualsevol altre moment, cap inconvenient, i més tractant-se del Partit Popular, com poden comprendre, aquest diputat estarà molt plaent de fer-ho (*rialles*), però no ho farem quan hi hagi una compareixença d'una entitat, perquè ens sembla una falta de respecte.

El president

Gràcies, diputat. (*Fernando Sánchez Costa demana per parlar.*) Breument.

Fernando Sánchez Costa

També podria respondre, però no ho faig per respecte a les entitats.

El president

Molt bé, doncs, gràcies a tots dos. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Laura Massana. Endavant.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, president. Amb tot el respecte, amb tot el respecte també a la resta de diputats i diputades, i molt contenta d'haver-los escoltat, gràcies per ser aquí a la senyora Pascual, al senyor Rueda i al senyor Botella.

Ha sigut interessant i una mica el fil continuador del que hem viscut al matí, no?, des de la perspectiva de les entitats mercantils del sector social, eh? Per tant, el complement al que diu la llei: la llei diu, doncs, que es pot treballar amb entitats socials d'iniciativa social i amb empreses mercantils, tot i que les diferències són substantives.

Hi ha hagut coses que he subratllat, eh? Una que és «ja n'hi ha prou». I això és veritat, vostès sempre estaven com diríem en una part del darrere, perquè suposo que tenien fil directe amb els governs respectius i el Parlament potser no tenia la importància; ara el Parlament recupera una certa importància i això és bo, perquè això fa que sigui tot més transparent i tots puguem parlar, opinar sobre les coses i també proposar diferents solucions. Aquest «ja n'hi ha prou» està bé, no? –aquest «ja n'hi ha prou»–; ara hauríem de passar a un «sí, podem», eh? –«sí, podem»–, i també a un «posar el zoom». El zoom el tenim en aquesta comissió –i em permeto parlar en nom de tots i totes– sempre sobre les polítiques socials. Per això hi som, alguns per vocació i fins i tot per formació, com és en el meu cas. Per tant, el zoom, sobre allò que passa al nostre país i especialment a les polítiques socials, l'hi tenim sempre. Per això és tan important que vostès siguin avui aquí i que nosaltres els hàgim escoltat.

Jo vull començar per la major: si estem aquí parlant d'uns impagaments i si estem aquí parlant d'una situació molt, molt, molt, molt, molt dura i molt cruel de pèrdua de drets..., perquè no ho oblidem, en el frontispici del que ens està passant hi és la pèrdua absoluta de drets que hem conquerit al llarg de molts anys, també els drets de les persones grans; i el marc d'això, una llei de la qual ens vam proveir, que és la Llei d'autonomia personal i atenció a la dependència, eh?, que la llei deia «autonomia personal» amb aquesta voluntat progressista de la llei de ser emancipadora, que les persones puguin viure en igualtat i emancipades. I aquest és el sentit –el sentit– de la llei.

Dic que estem aquí perquè, òbviament, un deute que bàsicament és privat ens el fan tornar –decideixen que ha de ser així– als bancs, que no és un deute per haver fet massa residències, no és un deute per haver fet massa escoles, no és un deute per haver fet massa hospitals. I si hagués estat així, que bé, no?, que haguéssim fet molts hospitals, que bé que haguéssim fet moltes escoles, que bé que haguéssim fet moltes residències. És un deute dels privats, bàsicament de la banca, que hem de retornar.

I el Partit Popular i el Partit Socialista Obrer Espanyol es posen d'acord en una reforma de la Constitució que passa a convertir-se en una llei d'estabilitat pressupostària, que aquí també vota Convergència i Unió –és a dir, els tres grans partits d'aquesta cambra–, i decideixen que les polítiques socials no tenen cap preferència, que hem de rescatar primer els bancs abans que les persones. I, per tristesa del sector social, els posen a l'apartat de proveïdors, i per més desgràcia del sector social –tant d'iniciativa social com mercantil–, hi ha proveïdors que passen davant del social. Perquè crec que és sabut que, per no posar noms d'empreses ni entitats, empreses que construeixen carreteres cobren abans que les empreses mercantils socials.

I aquest és el problema, i això ho hem de dir. I també hem de distingir entre els grups que a això hi donen suport i els grups que hem batallat justament per tot el contrari, i crec que és de rebut i crec que és important. Però crec que si volem avançar col·lectivament, això també ens ho hem de dir i ho hem d'exigir en els fòrums

on tinguem aquesta capacitat de fer-ho. Igualment, exigir que òbviament els diners que deu Madrid ens hipotequen, i això és així. I l'incompliment respecte a la Llei de l'autonomia personal és que és flagrant: a la llei estava tipificat que havíem de ser un 50 i un 50, i no han pagat mai el 50 des de Madrid. I això és així, i diguem les coses clares i defensem-les allà on sigui. I així és impossible.

El nostre grup, de fet, a la Llei de l'autonomia personal ja va proposar –ja va proposar– que la llei no depengués dels pressupostos anuals, sinó que depengués de la seguretat social, per fer-la com una prestació més, i no hauríem tingut aquests problemes. Òbviament, érem un grup tan petit que érem dos diputats, eh?, impossible fer forat; però això va ser una gran discussió. Si no, no tindríem ara aquest problema, perquè això s'hauria ancorat en el nostre sistema, doncs, de protecció, que en el fons és el que hem de garantir –un bon sistema de protecció.

Per tant, estem en un moment en què la nació, el país, aquest fer país, comença primer en els bancs i no en les persones. Això ho hem de capgirar, això d'entrada. I, per tant, no és una crisi que quan es va començar fa dos anys «no, és que hem estirat més el braç que la màniga, ara optimitzarem recursos»..., tenir places de residències buides i gent que s'espera al carrer no és optimitzar res, és una estafa. I això no pot ser i no ho hem de permetre, si hi ha aquesta necessitat.

Per tant, jo volia assentar aquesta base primera i comentar el que deia la senyora Pascual, la paraula «pacte», que ha sortit al matí i ha sortit a la tarda. Ho compartim, un pacte; que el pacte en si ja està fet, i això ho deia el senyor Rueda: hi ha una Llei de serveis socials que tan sols desenvolupant-la en tots els seus punts i fer-la ben feta ja hauríem avançat molt, ja estariem fent el que hem de fer. Per tant, hem d'exigir aquest compliment de les lleis –i vostè avui ens deia inclús quins articulats. Per tant, hem de ser exigents des d'on sigui, des del mateix treball parlamentari, i si s'ha de fer d'una altra manera, d'una altra manera. Però hem de ser exigents.

Llavors, aquest pacte..., que quan es parla de la «sostenibilitat» aquí és on vostès col·lectivament em fan por –«em fan por» dit d'una manera col·loquial, eh? Què vol dir «sosteniblement»? (Pausa.) Què vol dir? Que hi hagin beneficis? O «sosteniblement» vol dir que totes les persones puguin participar i puguin fer actius els seus drets a través d'unes prestacions? Aclarim què és «sostenible». Flexibilitat, tota, però mantenint unes ràtios. És a dir, clar, no podem fer que això es converteixi purament, doncs, com d'altres coses, en un negoci.

Aquí vull fer una meva primera pregunta, i entenen que vostès són un sector mercantil: com observen l'aterratge al nostre país d'empreses –algunes del nostre país i d'altres de fora– que cauen, diríem, sobre del sector i s'apropien de certs serveis i no són socials? Empreses de..., bé, que vénen d'un altre món no social, que probablement tenen més diners –no com les nostres petites pimes o com altres associacions–, i que tenen, diríem, un *cash*, i que s'estan quedant amb certs

concursos, com es va veient –tot i que de vegades es negui. Aquesta seria una primera pregunta.

Òbviament, la pèrdua de llocs de treball que estan suposant tots aquests impagaments i tota la qüestió, doncs, del deute: nosaltres compartim que s'ha de fer aquest calendari. És més, s'ha de prioritzar, jo crec que inclús seria possible prioritzar i dir: «On hi ha més risc? Aquí, aquí i allà, en aquesta residència, en aquesta entitat. Prioritzem-ho ja.» Perquè a més a més és estratègic, perquè a més a més són persones. És a dir, s'ha de fer, es pot fer, ho hem exigut tots amb diferents propostes. Però si cal fer aquesta taula de seguiment, o la millor fórmula, òbviament que l'hem de recolzar, eh? Però jo crec que hi han amenaces més grans, més grans que aquesta, que és aquest aterratge d'actors que fins ara potser en aquest sector, com que tenien els ulls posats en altres negocis que els donaven més beneficis, doncs, no els tenien. Què pot suposar això per al nostre sector?

Dir després també que, òbviament, si es perd ocupació –i això s'ha vist amb la no-aplicació de la Llei d'autonomia personal, tan sols amb la moratòria–, són dones. És que ho compartim, són dones, sectors molt feminitzats. Per tant, sempre repercuteix en el mateix, igual que aquesta pèrdua de drets repercutirà en pèrdues de drets a les dones, que tornarem a no tenir espais on compartir la cura, etcètera. És un retrocés, en aquest sentit, social.

No comparteixo aquesta frase de «no todo es gratis», perquè a més a més no és veritat. És a dir, jo, si li voleu donar un nom al copagament, aniria a «repagament», perquè, de fet, tot ho mantenim amb uns impostos que prèviament ja hem pagat.

Això sí, crec que hauríem d'avançar..., fer una involució i tornar a abans de l'any 2006, on sí que hi havia una política fiscal que redistribuïa la riquesa. Perquè crec que hem viscut uns anys amb un diner molt fàcil, d'accés per a tothom, però en una època en què aquest diner fàcil no s'ha convertit en una redistribució real de la riquesa. I crec que amb una fiscalitat més justa –que qui té més, pagui més– podríem establir les prioritats col·lectivament i podríem posar els diners allà on pertoca, més que no pas fer un càlcul, bé, no?, de renda unipersonal –bé, personal–, sinó de dir: «No, no, jo crec que hem de fer una fiscalitat diferent.»

Crec que el futur realment d'un país passa justament per tenir potencialitat en la creació de treball i en les empreses i en les entitats socials que creen riquesa en aquest sector, igual que ho crec de l'economia verda. Crec que els països que se'n surten..., i així ho creu el meu grup, i portem en els programes des de fa més de deu anys la fiscalitat verda, l'economia verda, els llocs de treball verds, a l'igual que els llocs de treball en el sector social, com la bandera. Per què? Perquè hem vist que els països que se'n surten, com és Finlàndia, com són tots els països nòrdics, és a través d'aquest tipus de tasques i d'aquest tipus de societat. Un país que no té matèria primera potent, un país que no té grans recursos, diríem, estratègics, el que té és la potencialitat de les seves persones; per tant, el coneixement, la cura de les persones, l'educació, la salut... Tot això són

vectors de creixement, de riquesa i de creació d'ocupació.

Per tant, sempre ens tindran al costat si vostès també volen compartir aquest concepte que les polítiques socials no es poden mesurar només per criteris mercantils, sinó que s'han de fer, com ja ho deia abans, d'equitat, de benestar, de cohesió. Per tant, hem de trobar una mica aquest equilibri.

Se m'ha acabat el temps, i com que crec que no hi haurà rèplica perquè avui no estem enfadats –això només ho fem quan ens barallem, eh?, amb la consellera o conseller de torn–, donar-los les gràcies.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat José María Espejo.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Muchas gracias, presidente. Y también para agradecer igualmente a los comparecientes, señor Botella, señor Rueda y señora Pascual, su intervención esta tarde aquí, que también, como se ha de reconocer igual también a los comparecientes de esta mañana, ha sido muy descriptiva de la situación a la par que propositiva de soluciones. Eso siempre es de agradecer para todos nosotros, porque nos permite trabajar sobre una base en la que ustedes ya han trabajado previamente.

Además, creo que algunos de ustedes, con el máximo de los respetos hacia esta cámara, se han referido a la vez sin tapujos y de una manera muy directa a cómo se encuentra la situación. Y yo creo que esto es de valorar, porque a veces la formalidad de estos actos a veces hace retraerse de lo que uno realmente piensa. Y mientras se haga con el máximo de los respetos, como creo que se ha hecho aquí, bienvenido sea. Y eso lo valoramos, al menos mi grupo, muy positivamente.

En cuanto a la situación que han descrito, cada uno de los comparecientes y en sus particulares perspectivas, nos han explicado los gravísimos efectos que la situación de impagos, que es en principio aquella por la que venían hoy aquí a comparecer, está provocando en los diferentes ámbitos que representan cada uno de ustedes. Me ha quedado muy marcado que efectivamente no se trata solo –y esto era la señora Pascual quien lo ponía de manifiesto– de los 70 millones famosos de los atrasos de julio, sino de aquellas prestaciones a favor de las personas mayores que ingresan en una residencia y cuyo pago se atrasa meses, y a cuyos gastos han de hacer frente las residencias durante este tiempo. Es decir, se agrava mucho más el importe, la cuantía de esos atrasos es mucho mayor de la que a veces tenemos en la cabeza o se habla refiriéndose a esos 70 millones.

También a su vez nos preocupa el número que se ha dicho de residencias ya cerradas, que he entendido que eran veinticinco, y por desgracia parece que no serán las únicas. Y sobre todo, en un nivel más glo-

bal, el impacto que esta situación tiene en diferentes planos. En el primero y más importante es en el colectivo atendido, que es el de las personas mayores, que es un colectivo, evidentemente, importantísimo, creciente además –se ha dado el dato de que ha habido un aumento del 47 por ciento de personas mayores de ochenta años desde 2002 a 2012. Y es un colectivo además que es que nos atañe directamente a todos nosotros, porque quizás en otros colectivos vulnerables podemos tener más cercanos casos o menos cercanos, pero en este prácticamente todos tenemos casos cercanos, y si la salud nos lo permite, todos formaremos parte afortunadamente de este colectivo algún día. Creo que esto es muy importante que lo tengamos en cuenta. Por un lado, ese impacto en ese colectivo.

Por otro lado, en las entidades y en las empresas a las que ustedes representan, con un afán de lucro o no, pero, en cualquier caso, muy legítimo. Y esto hay que decirlo, es decir, no hay que valorar más por el hecho de ser una iniciativa social que mercantil: cada cual tiene su función, y hay que respetarla. La iniciativa empresarial también es muy buena y crea puestos de trabajo.

Otro de los planos en donde creo que afecta directamente esta situación de impago es, evidentemente, los trabajadores de las empresas a las cuales ustedes representan. Y he creído entender que al menos en las que representa la señora Cinta Pascual, entre directos e indirectos, son 39.000 empleos, lo cual es un porcentaje o es una cifra altísima. Y al final todo esto es economía. Es economía, forma parte de la economía catalana, y si no ponemos soluciones a esto, estamos agravando la situación de crisis que ya padecemos de una manera gravísima en Cataluña.

Además, todo esto tiene una traducción en un concepto al cual siempre estamos haciendo referencia, pero que hoy casualmente, y a mí me ha sorprendido, no ha salido, ¿no? Es el impacto en la cohesión social. Es decir, aquí estamos hablando de las personas mayores, ese colectivo al que todos, si la salud nos lo permite, lo vuelvo a repetir, algún día perteneceremos, seguramente tenemos familiares que pertenecen a él. Y que este colectivo esté bien atendido y no sufra las consecuencias –o las sufra en la menor medida posible– de la crisis brutal que estamos padeciendo, es algo que mantiene, en la medida de lo posible, esta cohesión social.

Por lo tanto, no solo es necesario hacer frente de manera puntual a esta situación de devolución de las cantidades impagadas, sino el diseño de un modelo de cara al futuro que evite que estas situaciones puedan volver a producirse. Y esto con independencia del gobierno de turno que haya en cada momento. En este sentido, también estoy de acuerdo con lo que se ha hablado aquí en relación con el pacto. Esto debe ser una cuestión pactada entre todos los partidos y las entidades actoras de este sector para que situaciones como esta no vuelvan a producirse; pero no solo este tipo de situaciones, sino para que se pacte un modelo de estabilidad de este sector teniendo en cuenta asimismo ese crecimiento que se espera demográfico de la población atendida, y que sea lo suficientemente con-

sensuado para que no se pueda poner en cuestión cada cierto tiempo, como actualmente sucede.

En este sentido, me remito a lo que pueda acordarse –y espero que se acuerde, espero que efectivamente se acuerde y no se quede en una foto sin continuidad– en la cumbre económica y social que hay prevista para dentro de un par de semanas, convocada por el presidente de la Generalitat.

En el tema estrictamente relativo a los impagos, lo vuelvo a repetir, y ya lo he dicho esta mañana, no hay presupuestos. Se ha dicho hoy aquí: «Bueno, ¿cómo se quiere que elaborem un presupuesto si no tenemos el objetivo del déficit?» Pues es muy fácil, porque ahora mismo hay un objetivo del déficit: elabórese un presupuesto teniendo en cuenta ese objetivo, y si después se relaja –que todos estamos de acuerdo en que se relaje–, modifíquese –para mejorar– ese presupuesto. Pero lo que no se puede decir es: «No lo presentamos porque no sabemos el objetivo de déficit.» Yo en mi casa, si tengo un determinado nivel de ingresos pero no sé si va a ser mejor, elaboro un presupuesto con lo que tengo, y después lo puedo mejorar. O sea, que esto no me sirve de excusa. Hay que presentar unos presupuestos en donde no haya este recorte.

También en este sentido, he creído entender que no ha habido una reunión con la consejera, no sé si la han pedido o no. Bueno, a mí me parece increíble que habiéndola pedido y dándose esta situación no se haya celebrado a estas alturas una reunión con la consejera. Es decir, me parece realmente, en este sentido, pues, algo inaceptable por parte de la consejería.

Claro, yo..., evidentemente tampoco me gustaría entrar en interpelaciones a otros diputados y demás, pero es cierto, y ustedes nos han dicho que somos responsables y yo no voy a huir de la responsabilidad que como diputados y diputadas todos de esta comisión tenemos. Pero no es menos cierto que hay una responsabilidad mayor del grupo que da apoyo al Gobierno, que forma el Gobierno, que tiene la responsabilidad de hacer los presupuestos, y de quienes le apoyan. Esto es así. Es decir, si no podemos decir esto claramente y simplemente nos hemos de limitar a decir que entendemos sus problemas y vamos a buscar soluciones, creo que los que tienen una responsabilidad aumentada de buscar esas soluciones y de ponerlas sobre la mesa, con todo nuestro apoyo en la legítima discrepancia, son los grupos que dan apoyo al Gobierno.

Voy a evitar hacer referencia otra vez al tema de las causas de origen del problema, porque creo que no es el tema, y me centraré de nuevo en las soluciones, teniendo en cuenta y diciendo que uno de los grupos que da apoyo al Gobierno, o el grupo que da apoyo al Gobierno, ha manifestado que no dará apoyo..., que solo dará apoyo a los presupuestos, sean los que sean, si se dice que la culpa es..., si se manifiesta que el origen es ese que ha manifestado. Bueno, bien, no entraré más. Vale.

Soluciones. Pago inmediato de la deuda. Yo creo que esa es la solución, o al menos la presentación de un calendario, la presentación inmediata de un calenda-

rio de pago. Tampoco ninguno de los grupos que dan apoyo al Gobierno ha mencionado esto.

La creación de la mesa de seguimiento me parece bien si de ahí..., si realmente hay algo que seguir; es decir, si se celebra un pacto, que se pueda seguir.

Mantener el presupuesto de servicios sociales. Me ha gustado, sinceramente lo digo, escuchar de ese grupo al que me he referido antes que esto se pone como límite, veremos a ver si es así –si se pone como límite para el apoyo a los presupuestos. Y después las líneas de financiación que hay que pactar con las entidades financieras, y creo que ahí la Generalitat, el Govern, tiene mucho a decir y tiene mecanismos a través del Institut Català de Finances para –acabo, presidente– presionar a las entidades financieras que ofrezcan estas soluciones.

Dos preguntas para acabar, y son: qué contactos con entidades financieras han mantenido, y si estos contactos han sido tutelados o en algún modo amparados o apoyados por la Administración; y si tienen datos sobre concursos de acreedores que haya podido haber en las empresas a las que representan, que hayan podido, por lo tanto, no solo acabar en una liquidación ordenada, sino también afectar a proveedores de las empresas a las que representan.

Y nada más, agradecerles de nuevo su comparecencia aquí.

Gracias, presidente.

El president

Molt bé, gràcies, diputat. I per últim té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibàñez

Moltes gràcies, president. I, doncs, començar, com han fet tots els que m'han precedit en la paraula, donant la benvinguda en aquesta comissió a la senyora Pascual, al senyor Botella, al senyor Rueda i a tots els membres, diguem-ne, de les diferents organitzacions que avui també ens han volgut acompanyar en aquesta sessió de la Comissió de Benestar.

Jo començaré com he començat en l'altra intervenció d'aquest matí, i és fent un triple agraïment a cadascuna, diguem-ne, de les seves organitzacions; o en tot cas a vostès, perquè són qui les representen, no? Per un cantó, doncs, per la seva compareixença, per la seva exposició, que ja diem per endavant que també ens hauria agradat sol·licitar i que hagués sigut conjunt –no ho hem aconseguit, intentarem afinar més el tret en altres ocasions– perquè, evidentment, doncs, tenim el mateix interès tots plegats a conèixer la realitat que avui ens han explicat. Per un cantó, això.

Un altre agraïment pel to divertit en alguns moments, realista i contundent també en d'altres, però sobretot propositiu i constructiu, que això també és del que es tractava –a banda de conèixer, diguem-ne, la realitat,

quines eren les aportacions i les proposicions que avui vostès ens podien fer.

I evidentment, no per ser l'últim no el més important, agrair-los que en les situacions en què vostès es troben, nosaltres els volem reconèixer la qualitat del servei que vostès estan donant al dia a dia. Sabem que per donar aquesta qualitat vostès han de fer un esforç, un esforç segurament, doncs, de més a més. De tot el sector, per això, eh? Jo aquí no comparteixo, diguem-ne, alguns apriorismes que potser s'han pogut fer de «si és de pagament és millor» o «és pitjor». No, nosaltres reconeixem que aquí el sector realment està fent un esforç i que dona una qualitat del servei perquè és el que, evidentment, les persones es mereixen, i davant de la dificultat que, a més a més, doncs, no negarem que coneixem. Perquè després parlarem de les causes. Penso que sí que són importants, les causes; només coneixent les causes i parlant-ne trobarem solucions, eh? Però, en tot cas, doncs, això, reconèixer-los aquesta qualitat de servei que dia a dia sabem que vostès estan fent un esforç per portar a terme, no?

Com els deia, nosaltres no amagarem el que ha creat aquesta dificultat. Sabem, evidentment, que és fruit d'un retard, un impagament puntual del mes de juliol que, evidentment, a vostès els afecta moltíssim el dia a dia, no? I si volen, sí, parlem de les causes, i penso que és important parlar-ne, perquè evidentment això s'ha produït, diguem-ne, per una davallada d'ingressos, és veritat. Una davallada d'ingressos produïda per diverses causes. Per un cantó, doncs, escoltin, una davallada del 92 per cent dels ingressos públics estatals per atendre les persones –aquesta n'és una–, una davallada d'ingressos per la, diguem-ne, constant vulneració de la Llei de dependència –que aquí no sóc l'única que ha fet referència a això. És veritat que la llei marca unes coses i aquí ens hem trobat que el Govern de l'Estat hi aporta un 10 per cent, quan hi hauria d'aportar segurament un tant per cent bastant superior. I aquí se n'ha hagut de fer càrrec el Govern de la Generalitat, no?

Per un altre cantó, i parlant de la Llei de la dependència, em sembla que avui també han sortit i han quedat paleses –deixin-m'ho dir així– una miqueta, doncs, les perversitats d'aquesta llei que semblava que ens ho havia d'arreglar pràcticament tot, i és veritat que posa segurament en dubte, no?, la qualitat de l'atenció en algunes d'aquestes perversitats que els dic que nosaltres denotem. I que, per tant, és possible –i fruit d'aquest pacte o no que vostès proposaven– que es vegi a més a més la necessitat d'una llei de la promoció de l'autonomia a Catalunya, una llei que, evidentment, doncs, acabi segurament amb aquestes –deixin-m'ho dir així– perversitats –a vegades una no és prou encertada en les paraules, eh? Però, en tot cas, sí que es denota que aquesta llei no ha sigut la panacea i que, en tot cas, n'hauríem de fer alguna altra que ens permetés atendre les persones realment amb la qualitat que requereixen i que es mereixen.

Aquesta davallada d'ingressos, doncs, també ve produïda per un deute, per un deute que fa temps que arrosseguem. I a més a més, ara aquí es feia una pregunta: «Escoltin, amb la independència...» Mirin, estic

segura –ja li puc respondre que sí– que amb el no-dèficit fiscal que tenim aniríem molt millor: 16.000 milions d'euros que cada any podríem revertir en gran part a l'atenció a les persones que ho requereixen. Per tant, la resposta no sé si els la feia a ells, i, per tant... Responguin vostès, però tenia la necessitat també de denotar-ho.

Què ha fet el Govern o què ens sembla que ha fet el Govern per anar palliant o per anar fent front a la situació, diguem-ne, que s'ha generat i que, evidentment, no volem defugir? Nosaltres el que ara es deia aquí, doncs, que havien..., bé, que han sol·licitat reunir-se amb la consellera i que en alguns casos no ha pogut ser. Però sí que nosaltres tenim constància que hi ha hagut un seguiment constant d'alguna direcció general o d'algun organisme del departament. Això, evidentment, doncs, no és de fa dos mesos, aquest problema ve de lluny, eh? «De lluny», de fa..., des del mes de juliol, i que, per tant, hi ha hagut un seguiment –ens sembla– acurat, constant i personalitzat.

Hi ha hagut en alguns casos, doncs, una prioritització de vital necessitat, és a dir –i això segurament no és tant per al sector que vostès ara representen, sinó per als que ens han vingut abans–, en algunes d'aquelles entitats que realment s'han pogut prioritzar –després tornaré a parlar de la prioritització que vostès ens demanaven. Hi ha hagut, a més a més, també..., es va crear una taula o un comitè de seguiment en aquell moment –diguem-ne, un comitè de crisi, eh?–, que ens sembla que hi eren representats. I, a més a més, jo no sé si és aquest pla de retorn al qual feien referència aquest matí, però és veritat que la consellera, jo no sé si els ho ha comunicat, però sí que és veritat que ha fet unes declaracions i ha dit que properament i en breu aquesta taula de seguiment per veure com funciona la cosa es tornarà a reunir. A més a més, diguem que el Govern el que també ha fet és un Pla de suport al tercer sector.

I aquí sí que vaig a aquestes diferents iniciatives parlamentàries o a aquest pacte que se'n proposa, i és que en aquest Pla de suport al tercer sector sí que hi ha eines que ens permetrien –tal com recull una iniciativa que abans ens presentava el diputat d'Esquerra–..., sí que recull aquesta possibilitat que hi hagi, doncs, un acord, una taula de seguiment on es puguin per exemple programar i calendaritzar aquests pagaments, on hi hagi, evidentment, tot el sector, i on comunament es puguin trobar algunes de les solucions que, evidentment, ens han de portar a una millor situació.

Però què ha de seguir fent el Govern o què creiem, evidentment, que ha de seguir fent el Govern, no? Doncs, per un cantó, segurament –i aquí se n'ha parlat–, no sé si les paraules seran exactes, les escaients, però en tot cas iniciar una reformulació potser del model d'atenció a les persones –del model d'atenció social– per adequar-lo –i em sembla que era la senyora Pascual la que ho deia– a la realitat, tant en l'augment de les necessitats –que això, evidentment, ha quedat palès per una realitat, i és que evidentment i afortunadament la gent viu molts més anys i amb una qualitat de vida, doncs, que és la que els hem de donar–, però, a més a més, també adaptar-lo a una realitat econòmi-

ca del país. Hi ha el que hi ha, i, per tant, en això no ens hi podem barrar, eh? Per tant, diguem que tenim deures pendants en aquest sentit.

I com els deia, doncs, des del nostre grup parlamentari cap problema a calibrar, a seguir valorant aquestes tantes iniciatives parlamentàries de taules de seguiment i tal. Més que res, doncs, això, eh?, per aconseguir la transparència i les solucions compartides, que ens sembla que és el millor camí.

Però a banda, diguem-ne, dels deures que ha de fer l'Administració, eh?, posant el *zoom*..., i això ho comparteixo amb la diputada d'Iniciativa: l'hi tenim posat, el *zoom*. L'encertarem més o menys, però li ben asseguro que a tots nosaltres ens preocupa i ens ocupa la política social, i per això hi posem el *zoom* cada dos per tres; i em sembla que no el traiem, eh?, anem intentant anar veient quins són els problemes i poder-hi trobar solució.

Però, en tot cas, sí que penso que també –i em sembla que vostès en són conscients i avui ho han demostrat, doncs, proposant diferents iniciatives– la solució també segurament passa pel sector. I, per tant, sí que jo els faria una pregunta, i és: he detectat, en tot cas, que vostès potser creuen o aposten o han deixat sobre la taula la possible, no ho sé, reestructuració del sector; potser sobretot –i això sí que ja és collita pròpia– pel que fa a algunes despeses que genera i que no totes poden adreçar-se als serveis finalistes, per exemple. Han parlat –i després si de cas m'hi tornaré a referir– de «flexibilització», eh? I aquí sí que ens agradaria que incidissin en això.

Aprofitant que avui m'he assabentat, doncs, que la patronal de dependència també compareixia davant d'una cambra –davant de l'eurocambra– per explicar també què és el que és necessari, però sobretot per posar en valor que aquest sector –el sector, diguem-ne, de l'atenció a les persones– és generador de riquesa i és generador d'ocupació –vostès ens ho han demostrat–, voldríem que aprofundissin en diferents mesures que han posat a sobre la taula i que jo ara els detallaré.

L'agilització en el tràmit: ha quedat clar en tot cas, doncs, que és un dels esculls, no pot ser que ens hàgim d'esperar durant set mesos. La flexibilització; deien: «La flexibilització d'adaptar-se a les necessitats de les persones grans.» Per tant, estem donant un servei o estem, doncs, amb un sistema que potser podríem refer? No ho sé, aprofundeixin-hi una miqueta, perquè els han... (*Veus de fons.*) Ja està? (*Rialles.*) Caram, sempre intento anar... Però, en tot cas...

El president

Els seus deu minuts són com els dels altres (*rialles*), però li donarem un minut més.

Anna Figueras i Ibàñez

D'acord, d'acord, no voldria excedir-me. En tot cas, també han parlat de prioritització. Jo els he de dir que el Govern en certs aspectes prioritza –el 70 per cent del pressupost el dedica a polítiques de l'estat del ben-

estar–, que a més a més prioritza a l'hora de pagar els deutes, les nòmines, i evidentment després els prestadors de serveis. I, home, aquí sí que no me'n puc estar, s'han de pagar els deutes contrets amb anterioritat; que jo espero que sí que haguessin servit per a alguna cosa més..., fins i tot s'ha posat en qüestió si s'havien fet, no s'havien fet, coses. Jo estic segura que sí, però ara ens toca pagar el deute, evidentment, eh?

I també m'ha semblat intuir que vostès estaven bastant neguitosos, no?, sobretot la gent..., els directors, que són els que estan a la trinxera, per dir-ho d'alguna manera, eh?, allò, darrere el taulell, i que, per tant, per nosaltres és..., vaja, volem posar en valor la seva feina, i a més a més per nosaltres és important escoltar-los. Sí que hi havia un cert recel, o en tot cas una manca de conceptes concrets, a l'hora de la supervisió i de la inspecció. I, per tant, sí que ens agradaria que hi aprofundissin una miqueta, doncs, per trobar-hi més objectivitat, no?

Jo no em voldria allargar massa més. Sí que, en tot cas, aquí han sortit diferents propostes per a l'atenció a les persones: pactes globals, ILP, iniciatives parlamentàries. La solució segurament serà treballar-les plegats –tots plegats, nosaltres i vostès– i trobar, diguem-ne, quina és la més encertada.

I després, només, per acabar, parlaven de l'aterratge d'aquestes macroempreses, no? Això és recent? Es produeix ara o realment fa temps que ja dura?

Veig que m'han pres la paraula; doncs, res més i moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Si els sembla, ara hi hauria quinze minuts, que si els sembla bé els repartiríem cinc minuts, cinc minuts i cinc minuts, amb el rellotge, als tres compareixents. Ho dic perquè ells mateixos, si fem quinze minuts i els posem, un es menjarà el temps de l'altre, i preferiria, doncs, donar cinc minuts –també amb un cert marge– perquè cadascú de vostès complementés, matisés o respongués qualsevol de les coses que se'ls hagin plantejat.

Per tant, li tornaria a donar la paraula, per cinc minuts matisables, diguem-ne, a la senyora Cinta Pascual.

Cinta Pascual Montañés

Bé, mirarem de contestar, perquè la veritat és que hi han moltes preguntes i coses que jo crec que són molt interessants dites per tothom, no?

Quant a..., bé, jo crec que felicitar si es manté el pressupost. Per nosaltres hem vist que era la prioritat número u. És a dir, mantenir el pressupost en serveis socials l'any 2013 em sembla del tot –del tot– fonamental, perquè realment ja no estem en una situació que poguéssim realment tirar endavant amb menys partida pressupostària. Per tant, òbviament, quan deia: «Nosaltres tenim el compromís d'aquestes línies vermelles», nosaltres ho felicitem, perquè és un dels grans..., per nosaltres, importantíssim que es porte endavant.

I òbviament també quant a diàleg i quant a crear una taula de diàleg, de transparència, per tirar endavant el sector amb les diferents propostes que avui s'han parlat i que jo m'agradaria concretar..., perquè han sortit temes de flexibilitat, i crec que és molt important que tots vostès tinguin clar què és el que es demana quan parlem de flexibilitat, perquè això és la mica d'aire fresc que necessitem per tirar endavant.

Quant a preguntes molt concretes, si els retorns dels pagaments els tenim. Bé, no els tenim, avui –avui– no els tenim, esperem tenir-los properament. Sí que hi ha diàleg, eh?, jo no diria que no hi ha diàleg, jo considero que nosaltres com a ACRA hem tingut diàleg amb la conselleria des del primer dia, i amb la direcció general i amb la secretària general, i seguim treballant. I crec que és el que ens ha de preocupar a tots, seguir treballant perquè, òbviament, construïm aquest sector. Però potser no és amb la urgència o amb la pressa que nosaltres tenim, no? Jo crec que a vegades tens la sensació que cada u té una pressa diferent. Suposo que nosaltres estem al mig de la situació, estem en aquestes trinxeres i ens sembla que ha de ser el pacte avui mateix, perquè ja no suportem la situació que hi ha.

Però sí que..., el compliment de les ràtios. Jo sincerament aposto, i en aquest cas amb l'entitat que presideixo, que les ràtios s'estan complint –les ràtios s'estan complint. D'aquí ve l'ofec. És a dir, nosaltres tenim unes ràtios de personal que més enllà de..., que crec que en això tots vostès ens donaran la raó, nosaltres venim d'una legislació que ha estat..., pràcticament no hi podem respirar. Em sembla que una companya un dia deia que hem de complir més que entitats bancàries i més que qualsevol tipus d'empreses; ens veuen per diferents, eh? Des de tots els departaments posen el peu, fins i tot Interior –que si ara hem de tindre una persona a la porta, si... Bé, som entitats tremendament fiscalitzades per moltes parts, i això és un cost afegit importantíssim.

Però quant a les ràtios –aquesta evolució–, fa uns anys el sector va considerar que havíem de fer tots una aposta qualitativa cap a unes ràtios. I bé, doncs, possiblement vam perdre la visió una mica, no?, i vam començar a posar moltes figures professionals, que quan viatges per tot el món t'adones que al final l'important és el cuidador –és el cuidador–, el model que hi ha pertot arreu. Però aquí, a Catalunya, sense marxar molt lluny, veiem que l'atenció sociosanitària ha treballat per resultats, i que amb això ningú considerem que l'atenció domiciliària no estiga fent una bona feina. I és una cosa que ja fem entitats. I que dins de la prestació de serveis que hem vist abans, el sociosanitari està a dins de la nostra cartera de serveis, i, en canvi, treballen per resultats i no per ràtios.

Què ens dona aquesta flexibilitat de ràtios? Doncs, gestionar les entitats en base al perfil d'usuaris que tenim. I si una entitat té molta més gent dependent i ha de tirar més cap a l'àrea de salut, evidentment, tirarà cap a professionals de l'àrea de salut. Si l'altra es vol especialitzar en el tractament de malalties d'Alzheimer, tirarà més cap a l'àrea psicològica o educadors, o altres àrees. Per tant, quan parlem de flexibilitat parlem d'adequar a les necessitats, en aquest cas, de les

entitats que nosaltres gestionem. I en això sí que hem d'estar tots d'acord, i són vostès que qualsevol proposta que es faci al Govern, doncs, entre tots, l'han de fer real, perquè el sector realment ho necessita.

Quant a l'eficàcia i l'eficiència de la gestió directa, bé, jo crec que aquí sí que hi ha una millora important, de la qual nosaltres hem fet propostes responsables durant molt de temps, i cap d'elles té cost econòmic. Això és cert. És a dir, aquesta responsabilitat, la qual ens han agraït els diferents consellers, no té cost econòmic. Per això pensem que quan es fa..., i ja tens aquesta part de responsabilitat, que tots sabem la situació que tenim, i no ploure sobre mullat, doncs, ja hem fet propostes. Per això el que volem és que millorem l'eficàcia i l'eficiència en els serveis socials, que realment és molt important i que es pot fer, eh? I aquí hem fet propostes, però en podem fer d'altres.

A la prestació econòmica vinculada, nosaltres defensem –i això quan es parla de model «sostenible»– que hi haja una única entrada al sistema, i que les persones rebin el mateix ajut no en funció de si van a una plaça col·laboradora, a una plaça de gestió o a una plaça de prestació econòmica vinculada. L'atenció a la dependència, l'import del servei, s'ha de donar en base a la dependència i al poder adquisitiu de les persones, no en base al servei que trien. I això sí que és un model sostenible, i això és un model que a més a més no crea diferències.

Quan parlem de sostenibilitat del sistema, porta d'accés única, quan parlem que els serveis, i en aquest cas la flexibilitat de professionals..., però també ha de ser sostenible; el que no pot ser és que el cost sigui més alt que el preu. Això no pot ser. I això pensem que del 2010 a ara congelat, quan nosaltres teníem un pacte en la legislatura passada, en aquest cas amb el tripartit, que deia que s'havien d'actualitzar les tarifes, i que hem sigut raonables i hem considerat que és un moment..., tothom va considerar que les tarifes actuals no eren les tarifes del preu del servei. I això és una realitat. És a dir, hi ha un pacte signat on se diu que els serveis d'atenció domiciliària són 2.100 euros, i en aquests moments la mitjana són 1.700. I això és una realitat. I ja no li dic els centres de dia. De fet, li dic que els centres de dia –els centres de dia– realment són un dels serveis més mal pagats a tot l'Estat –a tot l'Estat. I aquí crec que..., a mi no m'agrada utilitzar massa aquesta expressió, però no pot ser que costi menys que una hora de pàrquing –no pot ser.

Per tant, quan parlem de sostenibilitat de serveis, parlem evidentment de la qualitat d'aquests serveis, evidentment de les mesures dintre, però també de la porta d'accés, però també del preu d'aquests serveis.

Crec que tenim una oportunitat –quan ens parlava la senyora Eva Granados de la comissió de la dependència–, també tenim una llei que s'està treballant en la qual volem participar activament. I si aquesta llei es tira endavant, doncs, bé, a través d'aquesta comissió que proposaven, la qual evidentment benvinguda, és una possibilitat d'or de fer aquesta llei una mica a la nostra mesura.

Als senyors del Partit Popular, jo crec que estem d'acord en moltes coses que han dit, però hi ha una cosa que jo els demanaria que ens hi ajudessen: és l'IVA. Hem anat a parlar amb tots vostès, a Madrid, ara es deia que estan a Brusselles els companys –nosaltres que tenim la vicepresidència hem cregut que havíem d'estar aquí, que és on realment ens preocupa la situació. Però una de les coses que demanem, i que ens han escoltat molt amablement i ens han dit..., però sí que depèn de vostès, perquè tenen majoria, i per tant això sí que podria tirar endavant: el 4 per cent d'IVA per a tot el sector.

Després, altres temes jo crec que molt importants de les entitats. S'ha parlat d'aquestes entitats que vénen o que han vingut. Crec que les entitats han de ser..., les entitats que es presenten als concursos s'han de dedicar a això, en això sí que hem de posar traves –s'hi han de dedicar. No pot ser que una entitat siga de neteja i es dedique a serveis socials. Jo crec que això podria ser. De fet, estem treballant amb els departaments de contractació perquè es genere, realment, una llei de contractes. Estem utilitzant la Llei de contractes de les carreteres, de l'obra pública; no hem de tindre una llei de contractes de serveis socials o d'entitats en aquest cas socials?

I amb la qual cosa, abans vostè, senyora Laura, comentava diferents temes. La tipologia de les entitats. Creiem que nosaltres això ho tenim superat: no és important la forma jurídica, és important el servei de qualitat que es dona. I en aquest cas, ho defensarem sempre. Cada any intentem visitar un país: Finlàndia, Canadà –vostè els ha anomenat–, Suècia... Miri, recentment ens estem adonant que models totalment públics ara tendeixen cap a –per exemple, Canadà, eh?, o Suècia– models mixtos, que és possiblement el que es pot pagar. O Alemanya, que nosaltres ens vam emmirallar en el sistema alemany, i ara resulta que desgraciadament les persones a Alemanya, que se suposava que era el millor sistema que hi havia a la Comunitat Econòmica Europea, van a Polònia a acabar la vida, eh? Per tant, no volem que a nosaltres ens passe que hàgim d'anar al Marroc. Per això demanem una atenció de la situació. I ho dic perquè està dins de la Comunitat Econòmica Europea, el que ens està passant. Per tant, és evident que ho necessitem.

Posar propostes damunt de la taula que no costen diners ho hem fet i ho seguirem fent. Estem parlant amb la conselleria i hi seguirem parlant perquè això sigui així. I jo crec que avui hem fet un pas: és conèixer i ficar transparència damunt de la taula. I jo crec que parlar tots aquest idioma, parlar el mateix idioma, ens ajuda a construir el futur. No només és futur, eh?, és present –és present–, és la situació que tenim avui les entitats, que hi estem compromeses totalment. I per això m'agradaria acabar dient que en l'esforç que estan fent les entitats, tinguen-ho vostès clar, i això ho comparteixo, la qualitat dels serveis residencials que s'està donant és gràcies a l'esforç de molts professionals que, a part, evidentment, de voler cobrar la seva nòmina, estan fent una feina de creixement professional i sobretot vocacional cap a la feina que desenvolupem.

Per això, els que avui liderem aquest sector estem preocupats que aquesta gent cobre la nòmina cada mes, això ho han d'entendre. Estem preocupats perquè quan sabem que en el dia a dia els demanem més del que poden fer moltes vegades, si a més a més els hem de donar la notícia que no poden cobrar íntegrament la nòmina... Però a nosaltres ens ha de preocupar que aquest servei, doncs, el puguem fer amb la mateixa motivació, eh? Tot i això, tot i els pitjors moments, jo he rebut missatges de professionals que deien: «Endavant, tirem endavant el sector i passem aquests moments.» Però, òbviament, tot té un límit. I en aquest moment nosaltres considerem que a aquest límit ja hi hem arribat.

Moltes gràcies, i espero haver pogut contestar la majoria de preguntes.

El president

Molt bé, moltes gràcies. M'he equivocat: jo havia donat cinc minuts, n'ha fet deu. Jo tampoc no voldria que a cap de les persones que ha vingut a comparèixer li quedés res per dir; sí que els demanaria que no s'excedissin més dels deu minuts, eh?, per no haver de tallar-los, perquè per a mi també és desagradable, doncs..., als diputats els ho faig sense més problema (*rialles*), als que vénen, diguem-ne, de fora de la casa, em costa més.

Cinta Pascual Montañés

Demano disculpes, no n'era conscient.

El president

No, no, si està molt bé. Jo crec que l'apassionament i les ganes de parlar i d'explicar-se donen sentit a la comissió, si no no tindria cap sentit que la féssim. Per tant, ho repeteixo, doncs, té la paraula el senyor Vicente Botella Garcia del Cid per complementar o per dir allò que li sembli per acabar d'arrodonir la seva intervenció aquesta tarda aquí.

Vicente Botella Garcia del Cid

Gràcies, senyor president. Anava a demanar cinc minuts com la senyora Figueras, però demano cinc minuts com la senyora Cinta Pascual, surten més a compte. (*Rialles.*)

El president

Si no s'ha d'afegir res de nou, tampoc no cal esgotar-los, eh? (*Rialles.*)

Vicente Botella Garcia del Cid

Com sóc *bisoño* en això de vindre aquí, m'he apuntat al *carro ganador*.

Primer que res, senyor diputat del Partit Popular de Catalunya, una cosa vull que quedi ben clara: respecte al tema de la natalitat, jo amb cinc fills ja he complert. Li pregaria que a mi ja m'eviti d'aquest tema.

Responent a les preguntes puntuals de cada un de vostès –i jo sense dirigir-me a ningú, perquè tinc deu minuts. Respecte a la cohesió social –que no s’ha parlat de cohesió social–: no, no se n’ha parlat perquè la defensem nosaltres, no hi ha cap problema. Els directors, les patronals, els propietaris dels centres som els que estem fent que no es talli la cohesió social. I ens seria molt fàcil crear alarma social i fer-la esclatar, i ho estem aguantant i aguantant i aguantant. Estem aguantant manifestacions, tirar tomàquets a la conselleria, tota una sèrie de coses que quan la gent està «apurada» és el primer que li surt, i que realment tenim molt clar que l’usuari és intocable, i que el nostre prestigi com a sector no és tirar tomàquets a la conselleria. Per tant, la cohesió social, mentre puguem i mentre jo crec que hi siguem els representants que som aquí, l’aguantarem dels nostres associats.

Respecte a entitats bancàries, home, és que entitats bancàries..., semblen una mica *el mala suerte del Vélez*: hem anat a parlar amb CatalunyaCaixa –*vaya por Dios*–, hem anat a parlar amb Bankia –*vaya per Déu*–, hem anar a parlar amb la CAM –*vaya per Déu*. Ja no saps on anar a parlar. I quan vas a parlar al Sabadell, per exemple, que sembla capdavanter, et diu que de cara a la Generalitat no li treu cap credibilitat al deute de la Generalitat, que és igual el que digui la Generalitat, que és que amb ells, que avalis. Que avalis, perquè realment a la Generalitat no li té..., ni amb reconeixement de deute, ni sense reconeixement de deute. T’expliquen llavors..., igual que vostès expliquen: «Madrid», ells expliquen que el Banco de España dona un topall per a les entitats bancàries, i que ja han superat el topall de deute públic. Per tant, difícil per aquesta banda.

Respecte a un altre tema, que és la *regañina*, jo no els conec suficient a vostès per renyar-los un per un, no és la meua missió, suposo que hi ha el president per fer-ho –qui té més culpa o menys culpa de les coses. Realment considerem que la situació no funciona i culpem a tots per igual. Segurament alguns són més bons que altres, no ho dubto. Jo..., per mi tots són bons, però tenim un problema, Houston.

Ràtios de professionals. Per a això, estan els directors. Nosaltres com a propietaris..., la missió és seva que la ràtio de professionals es compleixi; una altra cosa és que convenci la gent que pot cobrar només un 80 per cent de la nòmina aquell mes. Però per a això justament hi ha la figura del director, i per això està defensant ell aquí la seva honorabilitat.

Respecte a com aguantem els impagaments. Doncs, vivint d’una cosa que és difícil viure’n avui en dia, que és de la bona fama. Som gent que mai havíem fet un impagament, som gent que no havíem ajornat pagaments, som gent que no sabíem el que era un pagaré, som gent que normalment les línies creditícies dels bancs a vegades ni les demanàvem perquè no ens feien falta, perquè a més a més anaven sortint. I ara estem dient als nostres proveïdors –que fa igual vuit, nou, deu anys que ens serveixen– que els pagarem un 20 per cent en quatre vegades, que sí que li faré un pagaré, que per favor aguant, que per favor... Vivim de

la bona fama que hem creat les nostres empreses com a bons pagadors que érem.

Respecte a la globalització. Respecte a la globalització, això nostre no és un sector a part de la resta. L’altre dia amb Pimec hi havia el cònsol de Suïssa i l’ambaixador de Suïssa –es pot dir perquè és un tema que hi eren públicament–..., perquè són països amb molts diners i que estan veient forats sencers a l’economia catalana on entrar multinacionals. Suposo que és una cosa que passarà en tots els sectors si no cuidem el nostre petit comerç, la petita indústria, el comerç tradicional. Hi ha grups molt importants que han de moure els diners, treure’n un benefici. Si els funciona, d’acord; si no, marxaran. I les residències no deixen de ser una cosa diferent.

És evident que la residència com la llar substitutòria del *hogar* –que és el que som, som això, no som res més– és on la gent viu els seus últims anys. Té pastís per a tots: per a la petita residència de barriada, per a la gran residència amb piscina... La gent tria el que ells creuen. Per tant, la globalització en aquest sector pot anar de la mà de la pública –de guanyar concursos, de guanyar gestió de centres–, però l’usuari, que és qui dictamina on vol anar, realment és qui marca per on va. I la trajectòria actual –i ho acaba de dir la Cinta– és l’atenció basada en la persona i és residències d’una mida una altra vegada més petita, més centralitzades en com tractes la gent, més basades en els seus gustos i la seva manera de viure que no grans residències amb unes normatives estrictes i unes maneres de fer que..., potser la gent no és el que vol.

Jo diria que no és una reestructuració del sector, jo diria que el que hem de fer és reorganitzar-lo. «Reestructurar» sona una mica a allò que queden *cadáveres por el camino*, i, home, no, com a metge ja prou que en veig, de cadàvers, no volem veure cadàvers. Jo crec que cal reorganitzar i cal buscar cada u el que li correspon. I com bé ha dit la Cinta, pot haver-hi residències que tinguin un perfil de dependència més baix i que tinguin una reglamentació diferent i que siguin més la substitució de la llar, i residències més sanitàries, a les quals demanem que tinguin oxigen a l’habitació perquè pels malalts que tenen correspon que sigui així. El pastís jo crec que és per a tots.

I respecte a què s’entén per «sostenibilitat»: guanyar-se la vida amb dignitat. Res més –res més. Aquí del que es tracta és que és un sector que pot ser tant social pur i dur com d’iniciativa mercantil, amb uns números propis del que avui en dia la nostra societat entén per beneficis, per sous i per manera de guanyar-se la vida. Som un sector que no ens hem dedicat ni a robar ni a matar, ens hem dedicat a cuidar les persones. I, per tant, l’únic que demanem és viure dignament qui es dedica a això. No crec que s’hagi de defensar ni l’un ni l’altre, i que tots podem conviure, d’acord? (*Sona el senyal acústic que indica que s’ha exhaurit el temps d’intervenció.*) Uí, això és meu, però com són els cinc... (*Rialles i veus de fons.*) Exacte.

La consellera –la consellera. És que estàvem molt malacostumats, i és que teníem un conseller que era un tros de pa. Teníem un conseller que ens coneixia a

tots, que sabia els nostres noms, que ràpidament ens contestava quan li enviàvem un correu electrònic o un WhatsApp. I, clar, venim d'un nivell de *mimos* i malacostumats. Una altra cosa és que no ens pagués, eh?, tampoc no ens pagava. (*Rialles.*) Però això..., ja li vam explicar en el seu dia que nosaltres tenim la síndrome d'Estocolm. Vull dir, a nosaltres ens fan mal i tot i així estimem la gent. Vull dir, i és veritat, se li va dir; jo li vaig dir públicament: «Dius que no em pagues el dia 28, però t'estimo molt. Dec estar malalt.» Però és veritat, aquesta és la realitat: teníem de conseller una gran persona que sempre tindrem present –almenys nosaltres– pel que per nosaltres va fer, i per com ens va ajudar, i per com ens va tindre presents. I ara, bé, doncs, estem una mica més deixats. També haig de reconèixer-li que les xarxes socials són molt curioses: jo per Twitter amb la consellera m'escric i no la conec personalment. Bé, són coses que passen. Jo encantat de la vida, d'acord?

Evidentment, penso que si ens hagués rebut, hauria estat bé. Nosaltres ho vam demanar, a part de com a Upimir, a través de Pimec, pensant que per ser Pimec, doncs, seria... I la contesta va ser el mateix model de carta a Upimir i a Pimec: que quan l'agenda estigués disponible i tal, s'agendaria una reunió, d'acord? A nivell de directora general i secretària general, són les mateixes, les coneixem, sabem qui són, parlem molt amb elles, però institucionalment potser la consellera ens hauria pogut dir alguna cosa. No sóc qui per dir si l'agenda està tan plena que no ens pot rebre. I m'és igual si ha rebut a uns sí i a uns no, a mi m'és igual; jo, mentre em rebí, no tinc problema.

Recalcant una altra vegada això de la natalitat, jo ja he acabat.

Gràcies.

El president

Molt bé, doncs, moltes gràcies, senyor Botella. I per acabar aquesta compareixença, perquè em sembla que no hi haurà rèpliques per part dels grups i crec que hem estat suficients hores tancats escoltant tot el que se'ns ha volgut explicar sobre la qüestió, li donaria la paraula al senyor Andrés Rueda.

Andrés Rueda Sánchez

Bien, yo tengo una pregunta muy directa –muy directa– sobre el tema de inspección. Nosotros hemos estudiado distintas inspecciones, no solo de las que ocurren en toda España, sino en más sitios, y hemos hecho propuestas objetivas. Nosotros entendemos que la inspección es necesaria, lo que entendemos es que es muy claro que si aquí no se puede aparcar, no se puede aparcar; no ahora sí, ahora no, mañana sí, aquel sí, yo no, el otro... Esto crea una esquizofrenia que no sabes nunca qué hacer. Y así no se puede trabajar, no se debe en el siglo XXI trabajar..., no se puede funcionar así.

Nosotros entendemos que hay que sistematizar la plantilla de inspección. Es muy fácil. Yo voy a pasar la ITV del coche o pasan los del ascensor y me marcan con una crucecita: «¿Funciona el volante, sí

o no?», pues cruz. No: «Me parece que es que, claro, si lo giras mucho hace...» Bueno, oiga, si empezamos en subjetividades estamos muertos, porque nadie –nadie– soporta una inspección subjetiva, ni Dios –ni Dios.

Pensamos que la inspección tiene que tener una función didáctica. La existencia de una *check list* nos facilita a los centros autoevaluarnos con la misma *check list*, con lo que entonces estamos haciendo una inspección en positivo. La objetivamos, y la hacemos en positivo. Pensamos que la inspección tiene que tener una elaboración conjunta de planes de inspección con el sector y plantearnos objetivos, como: «Es el mes de las mantas.» Pues, es el mes de las mantas. Pues, este año vamos a trabajar estos objetivos, y todos centramos la atención y mejoramos en esto.

Entendemos que la inspección, como cualquier entidad que funcione hoy día, ha de tener su propia encuesta de satisfacción de sus usuarios, porque ellos deben también autoevaluarse. Es muy fácil, si es que el tema de inspección es tener una inspección que corresponda a lo que es el sector, no una inspección de los años setenta con un criterio policial que veníamos de donde veníamos y como veníamos. El tema es absolutamente fácil.

¿Por qué? Pues porque una inspección a mano alzada es absolutamente subjetiva, hasta sin intención del que te está inspeccionando. Pero es que, evidentemente, yo todo no lo veo siempre igual todos los días; por lo tanto, estamos sujetos a estos vaivenes. Claro, cuando en estos vaivenes te juzgan temas como la sensación de confort de una persona, sobre si por acción u omisión estás dándole libertad de palabra, expresión, religión... Bueno, ¿«por acción u omisión»? ¿Y por ambas cosas tengo cinco años? Evidentemente, yo estoy muerto, no puedes aguantar eso en un ambiente laboral. La gente llora cuando hay una inspección. Hay trabajadores que lloran. O sea, la gente que está dedicándose al sistema no puede de la rabia contenida y llora, porque se siente absolutamente impotente. Así no se puede trabajar.

No es una crítica a las personas, sí al sistema que permite que esas personas tengan sus deslizamientos. Y esto, lo volvemos a repetir, no es culpa ni de Madrid, ni de los bancos, ni de Europa. No es culpa de nadie, es culpa de sentarnos, trabajar, y ya que el tema está –perdón– jodido, hagámoslo cómodo, hagámoslo cómodo y trabajemos todos, porque todos queremos que funcione el barco.

Hemos hablado o me habéis hecho también la pregunta... Bueno, otra cosa: hay que acotar el tiempo de inspección. Cuando una inspección dura más de un cierto tiempo, una inspección de cuatro, cinco, seis horas inevitablemente entra en unos *inputs* de subjetividades que acabas con tensión. ¡Si no estamos nadie, para generar tensión! Queremos estar tranquilos. La inspección tiene que tener un tiempo acotado, una *check list*, ser positiva, y cuando hay una cosa que no está bien, levantar un acta y arreglarlo, dar un tiempo. Si no pasa absolutamente nada, lo que queremos es normalizar. Lo que no podemos es tolerar como sociedad te-

ner estos sistemas ahí, que son gratuitos, que aquí no podemos decir que es culpa de nadie; es culpa de ponerse la pila y quererlo hacer.

Cleries era una estupenda persona, pero en el minuto tres tenía esto encima de la mesa. Estuvo dos años. Pasaba como con ellos, oye; o como con ellos. Estupendo, perfecto, nos veíamos... Enamorados. Pero no pagó, no lo arregló. Claro, así no podemos funcionar. Tenemos que también poner la máquina para que la sociedad veamos que realmente... Y volvemos a lo mismo, al discurso: el sistema que hace el país. El país se hace también con esto. Si no, ¿a quién quiero yo reclutar para que empuje del carro? Es imposible.

Me habéis preguntado sobre la flexibilización. Nosotros tenemos una estructura de ratio de personal que es absolutamente monolítica, personal e intransferible del señor que la hizo. Yo estuve en una reunión hace muchos años en la que se hablaba de los profesionales que podían participar en el sector de los servicios sociales. Porque pusieron un punto; si no, a estas alturas nosotros... Yo antes lo he dicho, tenemos sexador de pollos en las residencias. Porque ahí se empezó un combate: «¿Quién puede ir a la residencia? –El terapeuta vocacional, el fisioterapeuta, el animador...» Bueno, vamos a ver, tenemos este perfil. Yo creo –y con mucho respeto–, entiendo, que en un perfil de centro donde trabaje, pues, con recuperaciones de ictus, son imprescindibles esos fisioterapeutas. Pero en otros centros, bueno, el psicólogo que le haga una reminiscencia al abuelo de noventa y dos años que está en esas condiciones, a mí me parece un poco insultante. Creo que lo correcto no es que estén, sino que esté lo que hace falta.

Y en ese sentido tenemos que decir: «Oiga, tenemos que permeabilizar las necesidades con las ofertas.» Nosotros no somos la agencia de colocación de educadores sociales, psicólogos, terapeutas, animadores socioculturales, enfermeras; no somos una agencia de colocación. Yo quizá necesite un profesional gericultor con una formación ocupacional en condiciones potenciando unas líneas de proximidad de ese anciano, que reconozca su voz y que cuando le haga unos estímulos obedezca a un profesional fichado de fuera que viene dos horas al centro, que no conoce a nadie, que dice: «Venga, vamos a hacer esto», coge y se va. Este titulado no me sirve. Esto para nosotros forma parte de la sostenibilidad. Y esto tampoco cuesta dinero, es gratis, es sentarnos y empezar a hacer dibujos. Es gratuito.

Cuando hablamos de la flexibilización también estamos hablando de que no es lo mismo la tendencia de los centros con un tipo de profesional, a otro centro que sea más pequeño con otro perfil de profesional. Evidentemente es diferente el profesional que necesitamos allí. Quizá necesitemos el psicólogo en una fase más previa en la que puede interactuar con una persona, pero cuando no puede interactuar, si mi arma es la palabra y no puedo hablar, ¿qué hago yo aquí? Pues, menos mal que en la tan criticada Ley de relaciones laborales hay un punto que nos viene bien, y que nos dice que nosotros podemos, manteniendo categorías, flexibilizar acciones.

¿Qué ocurre? Hoy en los centros los titulados caros universitarios están ejerciendo un porcentaje importante de su función como gericultoras. ¿Por qué? Porque realmente –lo ha dicho Cinta, lo decimos todos– en determinados perfiles de usuarios, en determinados centros, ese profesional no nos hace falta. Y una norma monolítica nos obliga a tener que tener personal más caro haciendo funciones que no le gustan, en unos días que no les apetece. Y esto ni es un sistema que funciona, ni para nosotros es fácil ni agradable dirigirlo, ni es bueno para el anciano, ni es bueno para nadie. Y tampoco vale dinero. O sea, es que son cosas de actitud.

Nosotros tenemos la misma carta de la *consellera* que tienen ellos, que tienen ellos y que tienen todos. Es una carta estereotipada que nos dice que cuando su agenda se lo permita, pues nos recibirá. Si es muy..., queremos decirle todo esto, no queremos decir nada más. Queremos hacer cosas de sentido común y decir: «Bueno, todo este tiempo nos tiene que servir para aprender.» Bueno, de lo que hemos aprendido de esta experiencia vamos a ver cómo podemos empezar a dibujar lo que tenemos que hacer. Es así.

Habéis hablado de lo que es sostenibilidad, o habéis preguntado a la mesa un poco la tendencia de sostenibilidad. Bueno, la sostenibilidad en primer lugar ha de ser una sostenibilidad económica, es evidente. Si no hay unos recursos... Pero, bueno, nos tenemos que preguntar si nosotros tenemos medios para tener un Rolex. Esta es la primera pregunta. Claro, si yo no tengo eso, esto ya es insostenible por definición. Pero es que a partir de ahí, cuando vemos esa pirámide de población, lo que tenemos que hacer es un baño de realismo: si hoy no se puede, mañana es imposible. Es que es absolutamente imposible. Por lo tanto, tenemos que empezar a tener una modestia y focalizar muchas veces el *zoom* –muchas veces el *zoom*– en muchos aspectos.

Nosotros, todos –todos–, estaremos encantados de trabajar con vosotros. Aquí nosotros presentamos una ILP que lo que queremos es blindar a este anciano o al gran dependiente para que cobre lo que tiene que cobrar. No queremos poner más dinero de presupuesto; si el dinero ya está, lo que queremos es que no se vaya para otro lado, que sea finalista en lo que tiene que ser. Nosotros siempre estamos con el mismo discurso: cuando se hace un impago no se hace un impago a un sector, se hace un impago a una persona. Y este es otro de los elementos que tiene que estar encima de la mesa.

Bueno, no sé si había algún tema más. ¡Ah!, respecto al tema de pormenorizar los números –lo que decía Eva–, si procede, nosotros tenemos un estudio específico de cómo se maneja, porque es una ingeniería –yo no sé si consciente y buscada o inconsciente, pero es lo que ocurre–, pero es una ingeniería de trileros de cómo se esconde ese dinero. Y no cuentan lo que se debe a los centros, pero se está asumiendo por todos los centros, por todas las empresas. Tenemos una economía..., o sea, tenemos un pequeño estudio que –si procede– lo explica, y si no, gustosamente os lo proporcionaremos a vosotros para que podáis estudiar con

detalle dónde se va eso, y los flecos y la bolsa de dinero que se está soportando.

Los bancos. Mira, cuando..., este mes se ha pagado el día 4. El día 30, como todos los centros, todo el mundo llega muy así. El día 30 yo desconecto el móvil, porque me llaman las treinta y seis personas de la empresa. Porque ellos pagan unos días determinados sus alquileres, y no les pudimos pagar porque no habíamos cobrado, y hemos pagado..., y nos han pagado el día 4. Esto no consta como un impago, pero implica que el señor del banco nos hipoteque hasta los calcetines a nivel personal a nosotros o a quien pueda para avanzarnos cuatro o cinco días ese dinero y pagar las nóminas. Y no es un impago, pero, claro, cuando más del 60 por ciento, más seguros sociales, y ahora cuando vendrá el IVA, se te atrasan cuatro días, la seguridad social no entiende de nada, ni de helicóptero, ni de *zoom*, ni hostias, te pone el recargo y se ha acabado. Y el banco te dice: «Mire usted, me parece muy bien, pero si es que usted viene a pedirme crédito y me dice que “me avala la Generalitat”». ¡Pero si es que en la Generalitat me vienen a pedir crédito! Claro, ¿cómo vamos a darle algo o confiar en alguien que me viene a pedir y que le avale a usted? No, no, quiero algo personal suyo.» Y estamos funcionando y aguantando así el sector. Y es la realidad. Y el que dude...

Bueno, claro, a todo esto, cuando yo empiezo a hablar de comisiones y oigo a hablar de que nos reunimos, pienso: «Pero, bueno, es que mañana los de sanidad, que están haciendo sus recortes...» Pues, mira, ya hay farmacias que han llamado a las residencias y les han dicho: «Oye, o pagas los medicamentos o no te los sirvo, porque yo no puedo tener más deuda.» Tenemos tres constatadas que nos han llamado a la asociación. ¿Qué pasará si mañana no tenemos posibilidad de que esos medicamentos se les den a los re-

sidentes? ¿Qué va a pasar? ¿Seguiremos pensando en la comisión? Si es que el problema es mañana por la mañana a las ocho. ¿Es que qué va a pasar cuando nosotros tengamos que jugar con tres pañales para atender a una persona incontinente de forma continuada? ¿A alguien se le ocurre ahora –perdón, no quiero ser escatológico– estar cinco horas sentado encima de unos excrementos? (*Pausa.*) Bueno, esto es lo que nosotros queremos. Hay cosas que no pueden esperar comisiones, hay cosas que hay que sentarnos y hay que racionalizar.

Perdón.

El president

Molt bé, doncs, moltíssimes gràcies. Ha estat una comissió llarga, jo crec que ha estat una comissió molt profitosa. Em sembla que ha tingut de tot i tots els punts de vista, i crec realment que ha estat útil i em sento satisfet, doncs, que l'hagin pogut celebrar durant el dia d'avui.

Gràcies al gestor de la comissió, gràcies a la lletrada de la comissió, a la Mesa, als grups parlamentaris, als compareixents i als qui heu volgut acompanyar-nos avui. Si de part dels qui han vingut a comparèixer volen deixar qualsevol documentació que hagin aportat a la Mesa, amb molt de gust la repartirem entre els grups parlamentaris perquè la puguin tenir.

I reitero, doncs, el meu agraïment a tots els cinc compareixents que han vingut avui aquí, i a tots vostès per ser-hi. Moltes gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de set del vespre i tres minuts.